

Ngũ Lục

Xin tri ân bạn vuihtv ghi chép

28/10/2020 - 07:31 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Hôm trước trong bài giảng ở Đức, ở Berlin, Đông Berlin, chúng tôi có nói đến một chuyện, đó là nếu không tìm ra được bức tượng Phật nào vừa ý,

thì Tôi sẽ chụp hình một cái bật lửa, ví dụ như: bật lửa/ hộp quẹt Zippo, hay là Ronson, hay là Cartier, hay là Dupont, tôi treo trên bàn thờ tôi thờ cũng được.

Tôi đã giải thích như thế này: Hình ảnh của Bật lửa, gọi theo Bắc kỳ là Bật lửa còn Nam kỳ kêu là cái hộp quẹt, hình ảnh cái bật lửa nó cho mình ít nhất là hai bài học giáo lý rất quan trọng:

Bài học thứ nhất: Vạn pháp do duyên: có nghĩa là trong bánh xe, trong viên đá lửa, trong miếng bùi nhùi tẩm xăng, hay trong cái bình ga, trong đó không có lửa nhưng khi những cái này kết hợp với nhau

một cách hợp lý thì chúng ta có ngay một ngọn lửa. Thì toàn bộ vũ trụ này, hay vô lượng vũ trụ khác cũng thấy đều như vậy, tức là

Sự có mặt của một con ruồi, một con dòi cho đến sự có mặt một bậc thánh, một vị phạm thiên, một ác ma thiên tử, một Ngọc Hoàng Thượng đế, một ngọn núi, hay là một cọng cỏ, một hạt cát, tất thấy mọi

hiện hữu là nó đều do các duyên mà ra. Cũng hình hài đó, mà 45 năm trước dưới gốc Bồ đề, một bậc vô thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, A nậu đa la, tam ... tam bồ đề, tứ sanh tử phụ, cha lành của ba cõi

nhưng cũng hình hài đó, 45 năm sau vào một buổi rạng sáng rằm tháng 4 tại rừng cây của vườn Ngự Uyển Kusinara, hình hài đó chỉ còn là hình hài cứng lạnh chờ được trà tỳ hỏa táng mà thôi,

trong hình hài đó bây giờ không còn có cái gì gọi là Ngũ uẩn pháp thân, Giới uẩn, Định uẩn, Tuệ uẩn, Giải thoát uẩn, Giải thoát tri kiến uẩn, ở trong cái hình hài đó không còn cái gì gọi là

Nhất Thiết Trí, không còn cái gì gọi là lòng đại bi với ba cõi bốn loài mà chỉ còn lại một cái xác người cứng lạnh vô tri. Đó là hình hài mà Tôi đang nói về báo thân của Đức Thế Tôn, nói chi là chúng ta.

Cho nên, Vạn pháp do duyên là vậy đó. Ngày nào Ngài lăn trôi bao nhiêu kiếp luân hồi tu tập công đức để dưới gốc bồ đề trở thành Bậc Đại Giác, Cha lành ba cõi, Đạo sư của Bốn loài,

khi duyên đủ thì Ngài thành Đạo, và khi duyên hết rồi thì Ngài không còn trụ thế nữa. Ngài ra đi. Đó là sự hiện hữu và sự biến mất của một vị Chánh Đẳng Giác.

Mọi thứ do duyên thôi quý vị. Rồi từ đó suy ra. Cái đó là cái lớn nhất. Bây giờ tôi nói mấy cái nhỏ nhỏ nè.

Một cái mái ấm gia đình nó được khởi đi từ một quan hệ hờ hững của 2 người dựng rồi sau đó tìm hiểu, quen nhau, lấy nhau, rồi có con, có sự nghiệp, có nhà cửa, có con đàn cháu đống, và chúng ta gọi đó là một gia tộc.

Gia tộc đó nó sống đủ tuổi đời thì cứ già là nó đi, cứ già là nó lật ngang vậy thôi. Khái niệm "Gia tộc" là mình nói cho vui chứ thật ra đó là một nắm cát. Có nghĩa là, nhiều hạt cát nó làm nên một nắm cát.

Cái được gọi là Gia tộc nó được khởi đi từ những mối quan hệ của những người dựng. Chỉ vậy thôi. Rồi ở mỗi người dựng ấy gồm có 2 thành tố đó là Tâm - Sinh lý.

Sinh lý thì nó gồm có cái gì? Nó gồm có 4 chữ thôi C(carbonic)-H (hydrogen)-O (oxygen)-N (nitrogen). Bốn cái này nó cộng lại nó làm ra cái hình, xác con người.

Còn về mặt tâm lý nó chỉ có 4 thứ là Thiện Ác Buồn Vui. Đây.

Chỉ vậy thôi. Rồi mấy thứ này cộng lại làm con người đẹp, xấu, nam, nữ tùm lum hết. Chỉ vậy. Mà hể mấy cái này nó có một thứ nó trực trặc thì mình gọi nó là Bệnh. Về mặt tâm lý mà trực trặc mình gọi nó là:

khùng, là ba trợn, là tâm thần, là ba lơn, là tồc -kê. Mà hể nó đang hoang thì mình gọi là tỉnh táo, bình thường, thông minh. Còn cái thân xác mà hể nó ok thì mình gọi nó là khỏe mạnh, khang kiện; còn nó

trực trặc thì gọi là đau, bệnh. Chỉ vậy đó.

Cho nên, bài học giáo lý đầu tiên rút ra từ hình ảnh cái Hộp quẹt/Bật lửa: **VẠN PHÁP DO DUYÊN.**

5:53

28/10/2020 - 07:38 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Cái bài học thứ hai của cái bật lửa là gì? Đó là, Lửa không tự nhiên mà có. Đó là cái thứ nhất. Cái bài học thứ hai là: Khi đã có lửa rồi thì ý nghĩa, và tác dụng, mục đích sử dụng của ngọn lửa ấy tùy thuộc

vào mỗi trường hợp khác nhau mà nó trở thành là cái phúc hay cái họa của người sở hữu nó, của người đã tạo ra nó.

Ví dụ: do duyên mà chúng ta có mặt ở đời này, đó là một chuyện. còn cái chuyện chúng ta có mặt ở đời này mà chúng ta là phúc hay là họa cho mình và cho người đó lại là chuyện khác. Đây là bài học giáo lý thứ 2

lấy ra từ cái bật lửa. Nha. Rất là quan trọng. Cho nên, hôm nay, bà con nào trong người chật chỗ không còn chỗ để xăm thì kiếm chỗ nào nhỏ nhỏ hẹp hẹp xăm cái hộp quẹt cũng được. Xăm cái bật lửa lên.

Ở đó gồm hai bài học giáo lý: Bài một là **VẠN PHÁP DO DUYÊN.** Bài thứ hai đó là: **TÁC DỤNG, Ý NGHĨA, MỤC ĐÍCH CỨU CẢNH**

CỦA NGỌN LỬA TÙY THUỘC VÀO VIỆC TA SỬ DỤNG NÓ RA SAO.

Có hình hài này, có thân xác này, có cái tinh thần này, chúng ta sống kiểu gì mà để rồi mình là phúc hay là mối họa cho thiên hạ, cho bản thân đời này và đời sau, kiếp này và kiếp khác.

Đó là hai bài học giáo lý rất rất là quan trọng. cái hộp quẹt. Thì sáng nay tôi lại thuyết giảng về đề tài khác, về cái món đồ mà rất là gần với bà con, đó là: Cái Đồng hồ.

07:20

28/10/2020 - 08:00 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Tôi đã nói về cái pháp thoại Đồng hồ này nhiều năm về trước, nhưng mà nó ở khía cạnh khác. Sáng nay, tôi quay lại cái đồng hồ để nói về một khía cạnh khác.

Nhiều năm trước tôi nói về cái đồng hồ là tôi nói thế này: khi nào bà con thấy niệm phật mà lòng không yên, nghe thị phi, khen chê mà lòng không yên, hờn giận, nhớ thương ai mà lòng không yên thì hãy nhìn cái đồng hồ.

Và tôi gọi cái pháp môn đó là Watch watching meditation. Tiếng Mỹ cái chữ "watch" nó có nhiều nghĩa. Cái nghĩa danh từ nó là "cái đồng hồ", mà nghĩa động từ là "nhìn, ngắm". Thì bây giờ cái "watch" ở đây mình biến thành gerund như vậy thì Watch watching meditation có nghĩa là cái Pháp môn nhìn đồng hồ. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là: mình cứ quán chiếu thân bất tịnh, thân vô thường nhiều khi nó trừu tượng, khó thấy lắm.

Cứ nhìn kim giờ đồng hồ thấy nó đi tích tắc tích tắc tích tắc 60 cái dịch như vậy, nếu mà nó là đồng hồ quartz đồng hồ chạy bằng pin, đồng hồ lên dây, đồng hồ tự động thì nó không có dịch mà nó đi thông thả, nó đi từ từ nó đi tăng tăng tăng tăng từ số này qua số khác thì mình phải hiểu rằng: Thời gian một đi không trở lại. Đấy.

Chưa bao giờ có cái đồng hồ nào mà tự nó đi ngược trừ khi mình vặn nó. Còn mà để tự nhiên, đồng hồ luôn luôn đi tới.

Thời gian luôn luôn đi tới. Và tôi đã nói không biết bao nhiêu ngàn lần, Sức khỏe mắt có thể tìm lại được, thậm chí nhan sắc mắt có thể tìm lại được, y học có thể can thiệp được.

Sức khỏe, nhan sắc, tiền bạc, tiếng tăm, uy tín, tình cảm,... may be có thể mắt tìm lại được, Nhưng trên đời nó có những thứ đã mất không bao giờ tìm lại được, đó là THỜI GIAN.

Mà thời gian ở đây, đối với con người còn có nghĩa là tuổi thọ. Đó là cái đã đi không bao giờ trở lại. Chúng ta đang là những người lính bị trọng thương máu chảy trong từng phút, chúng ta đang sống lay lắt và leo lét bằng những giọt máu sau cùng từ cái cơ thể mình. Bây giờ các vị đang 50, 60, 40, 20 gì tôi không cần biết tới, tôi chỉ biết rằng, các vị đang giống với tôi ở điểm, là: Mình sống bằng những giọt máu sau cùng, và thông thường, theo phản ứng cơ thể mình là máu ra nhiều thì mình khát nước. Cứ uống vô là máu nó loãng, mà máu nó loãng thì đi càng lẹ. Đấy. Và Chính vì mình cứ nhắm mắt mà chạy theo cái này cái kia cho nên, mỗi lần mình chạy theo cái gì đó nghĩa là mình đang uống vô những lít nước cho máu nó loãng dần loãng dần để mình chết. Nhìn cái đồng hồ mà nhớ đến một cái thân xác trọng thương đang chảy máu thì tự nhiên cái lòng nó lắng xuống.

10:23

28/10/2020 - 08:26 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Các vị biết ở bên Việt Nam mình. Cái đời sống ở Việt Nam mình nó khác nước ngoài ở chỗ là cái khái niệm thời gian của người trong nước nói riêng, và dân khu vực Đông Nam Á nói chung, cái khái niệm thời gian của mình

nó rất khác với Âu Mỹ. Ở xứ mình, mờ sáng là đàn ông, thanh niên lực lượng mà mình xài từ trong nước là "tài nguyên lao động", "lực lượng sản xuất" của đất nước đang bị tiêu pha một cách phải nói là đáng tiếc.

Cứ mờ đất ra là uống cà phê. Uống một ly cà phê, đọc một tờ báo tầm tầm 3-4 tiếng. rồi cái về giúp vợ dọn hàng này nọ xong chút đỉnh, chiều bắc .. ngồi nhậu cho tới 9 -10 giờ đêm. Mình không có khái niệm Thời gian.

Chứ dân Âu Mỹ đó, khi mà họ có cái cuối tuần đó, họ đi làm một tuần từ 6 tới 7 ngày. Họ lấy cái cuối tuần là mốc thời gian. Thì khi chúng ta có cái cuối tuần chúng ta mới thấy thời gian nó qua nhanh kinh khủng lắm.

Lúc bấy giờ mình mới thấy rằng: Trên đời này, không có cái gì mà nó quý hơn thời gian hết. Quý lắm. Cho nên nhìn cái thời gian nó đang trôi trên cái đồng hồ mình sẽ biết tu.

Và, Bài giảng trưa nay, tôi nói gì về ĐỒNG hồ? Tôi nói về một chuyện thôi, đó là: Từ lực thúc đẩy nào mà đồng hồ nó vận hành, hoạt động được? Đó là nội dung bài giảng.

Từ cái sức đẩy nào, lực đẩy nào mà đồng hồ nó vận hành được? Ở đây mình thấy có nhiều nguồn, thí dụ: đồng hồ lên giây, đồng hồ tự động, đồng hồ chạy pin, đồng hồ chạy điện, và cái cuối cùng là đồng hồ chạy bằng thân nhiệt. rồi nó chạy bằng năng lượng mặt trời.

Lên dây, tự động, thân nhiệt, năng lượng mặt trời, pin nè. Tổng cộng là 5 năng lượng, 5 cái lực đẩy để cho mọi hoạt động, chưa kể có cái thứ 6, cái này nó hơi vật lý chút, là đồng hồ Atmos hiệu Jaeger-Lecoultrre của Thụy Sĩ,

Các vị để chữ Atmos là nó chạy bằng một cái lực thứ 6, rất là lạ, có nghĩa là với sự thăng bằng của trục đồng hồ chỉ cần nhiệt độ phòng tăng giảm 1 độ là nó sẽ kích thích, tạo năng lượng cho đồng hồ đó chạy.

mà Tại sao tôi đi một vòng mênh mông để tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói một điều: Không có lực đẩy thì không có đồng hồ nào chạy hết, dầu là đồng hồ Atmos hay đồng hồ năng lượng mặt trời, đồng hồ chạy bằng thân nhiệt, đồng hồ lên dây, đồng hồ tự động

Tất cả đều phải được tiếp nhận một lực đẩy. Tôi phải xài chữ rất là chính xác là "tiếp nhận lực đẩy" Nó phải được tiếp nhận lực đẩy, và phải có cái lực tác động thì mới có sự tiếp nhận chứ. Phải có sự tác động, có cái nguồn tác động,

rồi mới có khả năng tiếp nhận rồi đồng hồ nó mới hoạt động được. Thì cái thân tâm này của quý vị nó y chang cái đồng hồ. Nó y chang vậy đó. Bởi vì trong thế giới vật lý cũng dạy cho chúng ta một chuyện, đó là:

Vạn vật nó tồn tại bằng cách tiêu thụ năng lượng, đúng không? Đấy. Từ thân xác, tinh thần của mình nó cũng phải liên tục tiếp nhận năng lượng thì nó mới có thể vận hành, nó mới có thể hoạt động, mới có thể làm việc được.

Trong vô số kiếp luân hồi làm chó, làm heo, làm ruồi, làm dòi, thì chúng ta vẫn không ngừng lên dây cót để chúng ta tiếp tục tồn tại. Mà trong những hình hài bất thiện đó, chúng ta tự lên dây cót bằng cách nào?

Là bằng Tham, bằng Sân, Còn si thì khỏi nói vì ở đâu có Tham thì đó có Si, ở đâu có sân thì ở đó có Si. Cho nên mình chỉ nói Tham, Sân là được thôi.

Cả một cái vòng luân hồi nước mắt nhiều như bốn biển, sữa mẹ nhiều như bốn biển, cả một dòng luân hồi nó dài như vậy, chúng ta chỉ có một cách lên dây cót duy nhất, đó là: Theo đuổi cái mình thích và trốn chạy cái mình ghét.

15:07

30/10/2020 - 01:17 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Luân hồi cái kiểu đó đó, cái kiểu lên dây cót vậy thì mình chỉ có đi xuống thôi. Lâu lâu khá khá nó trôi lên được chút, rồi nó lặn xuống đáy sâu của cõi sinh tử.

Riêng về trường hợp người biết Phật pháp thì khác. Đời sống của họ không chỉ đói ăn khát uống, giao phối và tự vệ mà nó còn có khả

năng thứ tư nữa đó là khả năng chọn lọc, sống theo điều lành và tránh điều ác.

Ngày xưa thì mình chỉ có khả năng theo cái thích và trốn cái ghét, còn bây giờ thì theo cái thiện và bỏ cái ác.

Mình lên đây cốt bằng cách nào? Thì ở trong chú giải, đúng ra là chánh tạng, nhưng mà mình phải kết hợp thêm chú giải của Tương Ưng Bộ kinh, Chương Giác chi, Đức Phật Ngài dạy rất rõ:

Có nghĩa là, Ai tu tập 1 trong 7 nhóm giác phần, 7 nhóm là gì ta? Tứ chánh cần, Tứ niệm xứ, Tứ như ý túc, Thất giác chi, Bát chánh đạo, Ngũ căn, Ngũ lực. 7 nhóm. Ai mà tu tập một trong 7 nhóm này thì cũng đang cùng lúc tu tập 6 nhóm còn lại.

và Đặc biệt, trong chương Giác chi, Ngài dạy rằng: 9 giác chi là tên gọi khác của Bát Chánh Đạo. Mặc dù mình lấy cái đầu bờ bờ, cái đầu tiểu học mình liếc hình như Giác chi nó khác cái Bát Chánh đạo chứ ta, nhưng mà thật ra thì,

Không có ai tu tập giác chi mà không có Bát chánh đạo, cũng không ai tu tập bát chánh đạo mà không có Thất Giác chi. Chuyện đó không có. Và, trong bài giảng trưa nay, tôi đặc biệt nói về Giác chi.

và, những điều kiện, những thành tố làm nên cái gọi là trí tuệ giác ngộ, làm nên cái gọi là Hành trình giải thoát. Và, Giác chi ấy gồm có: Chánh niệm - Trí tuệ - Thiền Định.

Thì Bảy Giác chi đó, đối với nhiều người Phật tử họ không nhớ, là : Cần, Trạch, Hỷ, Tịnh, Định, Xả, Niệm. Bảy cái, nhưng mà với Phật tử thì mình nói gọn cho nó dễ nhớ đi, cho cái đầu tiểu học của mình nó nhẹ, còn đầu phèn, đầu sình của mình cho nó rõ.

Thì thôi, bây giờ thay vì nói Thất Giác chi mình nói cái dễ nhớ đi, chứ còn Niệm, Cần, Trạch, Hỷ, Tịnh, Định, Xả thì nó trừu tượng với nhiều người lắm. Cho nên, tui nói gọn thành ra: Tín - Tấn - Niệm - Định - Tuệ đi.

Theo Chương Giác chi của Tương Ưng Bộ Kinh, đặc biệt là phần chú giải, các vị La Hán giải thích rộng cái này. Theo các ngài giải

thích, là chúng ta phải lên dây cót cho mình trong từng giờ, từng phút để cho cái đồng hồ thiện pháp của mình nó được vận hành.

Cho hành trì cái cỗ xe trí tuệ, giác ngộ của mình nó được hoạt động. Thì trong đó, các Ngài dạy rất rõ: thân này được nuôi dưỡng, được duy trì bằng thức ăn, thức uống, thuốc men, vận động. Ăn, Uống, Thuốc men, Vận động, nó mới tồn tại được.

Đời sống tâm linh cũng cần các nguồn dưỡng tố, các nguồn năng lượng mà nó có thể vận hành, hoạt động. Thì năm cái nguồn đó là: Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ.

Chúng ta muốn tiếp tục sanh tử, chúng ta cứ tiếp tục sống bằng Tham - Sân - Si là đủ rồi. Nhưng mà cái vấn đề ở đây nó không chỉ là có chường đó. Mà khi chúng ta có ý tưởng cầu giải thoát thì đời sống tâm linh của chúng ta nó phải đi về hướng khác.

có nghĩa là chúng ta không tiếp tục nhận những nguồn năng lượng sinh tử nữa, mà Chúng ta phải tự tạo những nguồn năng lượng giải thoát, mà nguồn năng lượng giải thoát có 5, đó là: Tín - Tấn - Niệm - Định - Tuệ.

Đây, bài giảng trưa nay là tôi nói cái đó. Nói về cái chuyện phải lên dây cót trong từng phút, không phải từng giờ nha. Từng phút.

Các vị có thể viện cớ tôi là cư sĩ tôi có quyền không học giáo lý, tôi có quyền tu tập tà tà. Thì các vị hoàn toàn có quyền nói câu đó, nhưng mà tôi chỉ xin nói nhỏ thôi, là trên mặt hành chánh, đúng là người xuất gia trách nhiệm tu học nó nhiều hơn cư sĩ.

Đó là trên mặt hành chánh mà nói, nhưng về bản chất thì tăng với tục, xuất gia và cư sĩ không có khác nhau 1 miligram, milimet nào hết. 1 miligram, 1 mili mét nó không khác tí ti nào hết, về bản chất. Chứ nói về mặt hành chánh thì đúng.

Người xuất gia là phải có trách nhiệm tu học nặng nề, nghiêm túc, nghiêm cẩn hơn; còn người cư sĩ thì có quyền sao cũng được. Đó là nói về mặt hành chánh. Chứ còn về mặt bản chất thì đều là phàm phu, đều là khách sinh tử, đều là kẻ trầm luân,

đều trầm luân thì trách nhiệm với bản thân tuyệt đối là giống nhau. Nhớ nha. Tuyệt đối là giống nhau. Và nếu như vậy thì chúng ta phải có đời sống tinh thần giống nhau, và đời sống tinh thần ấy phải được liên tục lên dây cót trong từng phút.

Có bằng cách nào?

20:50

30/10/2020 - 07:48 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Cái thứ mà tình yêu vũ trường, tình yêu phố chợ nó không có bền. Mà chúng ta phải đi chăn trâu, đi tắm sông, đi tắm mưa với nhau, chúng ta phải từng lớn lên ở trường làng, chúng ta phải từng trèo cây hái trái, đá dế, đá cá lia thia với nhau trong nhiều ngày

thì chúng ta mới hiểu nhau, chúng ta mới có nhau, mới có được một cuộc hôn nhân bền bỉ được. Chúng ta biết nhau quá nhiều năm rồi. Chúng ta lớn lên cùng nhau. Thì cuộc hôn nhân đó may ra tôi còn tin. Chứ còn cái thứ quen nhau ở vũ trường sao tôi thấy ghê quá.

Thì ở đây cũng vậy, chúng ta đến với Tam Bảo bằng cái tình yêu vũ trường đó, xài không được. Trong một buổi lễ dâng y gọi là hoành tráng nào đó, thấy chư tăng, phật tử rần rần rồi mình hứng chí mình cũng nhào vô ghi danh, gọi là thọ giới quy y thì tôi gọi

đó là tình yêu vũ trường. Trong khi đó chúng ta phải tìm hiểu, cọ xát, thấm thía, cay đắng ngọt bùi với Phật pháp qua từng khoảnh khắc thăng trầm, thử thách của đời sống, thấm thía giáo lý từng vấn đề một thì niềm tin đó nó mới bền. Mà tổng niềm tin mình gom lại

thì nó có bao nhiêu thứ? Nó có mấy thứ thôi. Đó là: PHẢI SỐNG CHÁNH NIỆM. Nói đi rồi phải nói lại, đang nói niềm tin quẹo qua nói chánh niệm. Chúng ta phải có Niệm, chúng ta phải có Định, chúng ta phải có Tuệ. Chúng ta phải có Tinh tấn thì chúng ta mới có

niềm tin gọi là xài được. Niềm tin có trí tuệ là sao? Niềm tin có trí tuệ là không phải do mến thương ai đó, không phải do thấy điều người ta nói nó vừa vặn với não trạng của mình, mặt mũi người đó, âm

thanh người đó, bóng sắc người đó nó vừa ý với mình bèn nghe theo.

Thì cái đó không phải, cái đó là gọi niềm tin đi đến từ cảm tính, từ tình cảm. Mà niềm tin đi từ trí tuệ là phải coi người ta nói cái gì. Dầu cái người đó cái mặt của họ, cái giọng của họ mình không có ưa, thì phi về người đó nó đầy hai lỗ tai của mình,

nhưng mình phải coi người ta nói cái gì, rồi cái cuốn kinh đó mình liếc mắt thấy sao mà nó trắc trở, nó nhiều khê quá nhưng mà nếu đọc kỹ thì bài kinh đó, trang kinh đó, dòng kinh ấy giúp được gì cho mình? Đây. Cái niềm tin đó nó phải đi ra từ trí tuệ mới được, nha.

Niềm tin đi ra từ trí tuệ, tức là mình phải suy xét coi nó có giúp được nếu mình tiếp tục theo cái hướng dẫn này nè mình có được tốt hơn hay không, đó. Cái đó là niềm tin đi ra từ trí tuệ. Niềm tin đi ra từ thiên định là sao? tức là phải có khả năng tập trung.

Cái người mà cả đời cứ lằng xằng lằng xằng lằng xằng thì không có định, không có tuệ, không có khả năng tập trung để đào sâu một vấn đề tư duy, chúng ta không có đi xa, không có lên cao được. Nhớ nha. Phải có khả năng tập trung tư tưởng.

Rồi không có niệm là sao? Cái này hồi nãy tui coi nặng nó đến mức mà tui nói nó đầu tiên á.

Anh phải liên tục sống tỉnh thức, để anh thấy y như trong kinh. chứ không phải thấy y như sư phụ nói, không phải như giảng sư họ nói. Mà anh phải sống chánh niệm để anh thấy cuộc đời này, anh thấy tám thân của anh, anh thấy cái thân tâm của anh, cái tinh thần

vật chất của anh nó y như trong kinh nói. Bài pháp thứ hai, thứ ba gì đó sau khi thành đạo Đức Phật đã nói rất rõ :

"Này các tỳ kheo, nếu mà cái thân tâm này là của các người, hoàn toàn nằm dưới sự điều động, sai khiến của các người thì các người có thể sắp xếp nó, quyết định nó như thế này, đừng như thế kia. Nhưng mà chính vì nó do duyên mà có, nó không phải dưới quyền điều động,

sai sử của các người, cho nên các người không thể sắp xếp cái thân tâm của tôi nó phải như thế này, đừng như thế kia. Đó là Vô ngã". Mình không muốn già, không muốn bệnh, không muốn xấu, không muốn đau, không muốn lạnh, không muốn nóng, không muốn khó chịu, nhức buốt, tê mõi,

nhưng mà nó cứ đủ duyên là mấy cái đó nó trôi ra. Đấy. Phải sống chánh niệm để thấy được rằng, hình hài này nó là khổ. Sự có mặt của tinh thần, và vật chất là khổ. NÓI rất ráo, dầu đó là sự hiện hữu của một nụ cười, của một giây phút khoái lạc, dễ chịu nhất,

thì suy cho cùng, chiều sâu nhất của nó, đáy sâu của nó thì: MỌI HIỆN HỮU ĐỀU LÀ KHỔ, TRỰC HAY LÀ GIÁN TIẾP THÔI.

Bữa hôm tôi đã nói rất là nhiều lần, cái làm cho mình nó khổ là đúng rồi, nhưng mà cái dễ chịu nó cũng là khổ. Là vì sao? Là vì con người mình ăn quen, nhịn không có quen. Mình thích nó là phải đi tìm nó, mà tìm không được là khổ, tìm được rồi mà giữ không được càng khổ hơn.

Mà có mấy ai trong đời này tìm đúng những gì mình muốn. Cho nên, cái đáng là khổ đúng rồi, mà cái ngọt bản thân nó cũng là khổ. Là vì sao? Vì Ngọt là mình phải đi kiếm, mà hành trính kiếm tìm là một cái khổ, tìm không được là một cái khổ, tìm được rồi, hưởng được bao lâu,

giữ không được nó càng khổ hơn. Hôm nay các vị nói với tôi là các vị có một hình hài khỏe mạnh, có nhan sắc ngon lành, một ngôi nhà kiên cố có thể trụ được mấy trăm năm, một miếng đất vàng có thể bán ra mấy ngàn cây vàng, nwhng mà rồi sao? Mình có đủ cái mạng để mình giữ

mấy cái đó hay không? Nói xin lỗi, cái đồng hồ trên tay mình nó còn thọ hơn mình nữa. Yeah. Cái đồng hồ đeo tay của mình, tôi không nói đồng hồ quartz, đồng hồ chạy pin của mình nha, tôi nói đồng hồ mechanic á. Thí dụ một cái đồng hồ Rolex, một cái đồng hồ Patek Phillipe,

đồng hồ Omega, đồng hồ Longi mà nếu nó là mechanic mà biết xài, biết bảo dưỡng định kỳ đó thì cái chuyện mà nó trụ được 80 năm, 100 năm là chuyện rất bình thường. Nhưng mà trong cơ thể, các vị thấy cái cơ thể của mình, cái thời gian bảo dưỡng, bảo trì nó cực kỳ khít, khít rịt á.

Đồng hồ, đầu có cái đồng hồ nào mà tháng nào cũng đi thợ, nhưng cái thân này là có khả năng lắm nha. Cái chuyện mà mỗi tuần đi bác sĩ là chuyện bình thường, chứ còn cái đồng hồ mỗi tuần, mỗi tháng, mỗi quý mà đi thợ bảo dưỡng bảo trì thì tôi xin các vị liệng cái đồng hồ đó cho tui,

rồi cho tôi địa chỉ tôi gửi cái khác cho, nha. Chứ cái đồng hồ nào mà mỗi quý, mỗi 6 tháng bảo trì là cái đồng hồ kiểu gì ta? Tui không biết á, cái đồng hồ gì mà dờm dữ thần. Trong khi cơ thể mình thì hoàn toàn có thể như vậy.

và để thấy được điều này thì anh phải có Chánh niệm. Anh phải có Chánh niệm để anh thấy rằng cái thân này nè, cái tám thân sinh lý này nè, trong 1 giờ đồng hồ ngồi yên mà nó khổ tôi chết liền. Nha. Ngồi yên á nha, mà tôi đang nói một người khỏe mạnh nha, không có vấn đề gì hết á.

Thì trong 1 giờ đồng hồ, mà nó không có vấn đề tui chết liền. Phải có, nó phải tê, mỏi, nhức, buốt, này nọ, chỉ trừ trường hợp đặc biệt, ví dụ như bà con coi phim Đại Hàn, thì nó phê quá mình không biết mình đau. Mà cái đó là phóng dật đó.

Chứ nếu mà chuyên tâm chánh niệm, để ý, nó đó, nó từ bàn chân đi lên, nó có vấn đề ở mắt cá nè, đầu gối nè, hông, eo, bụng, ngực, vai, cổ, chưa kể nhức đầu chóng mặt, chưa kể lạnh, nóng, nực, ngứa, nhột, chưa kể. Đấy. Mà chỉ có anh có đời sống chánh niệm anh mới tin được

Phật nói đúng. Chứ còn cái thứ không có chánh niệm, nó nghe hiểu nhưng mà không có tới, không có thấm bằng cái tên mà có chánh niệm. Tin lời Phật là đúng, thân này nó là khổ. Ông hoàng không

khác thằng ăn mày, ở chỗ là: Cái thân đứa nào nó cũng khổ trong từng phút hết.

31:05

30/10/2020 - 09:13 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

khi anh thấy được đời này là khổ anh mới tin được chuyện khác, anh mới tin được cái chuyện là: Nếu thân này là khổ thì bất cứ cái gì mình sở hữu, cũng đều dính líu ít nhiều đến cái khổ, và khi cái thân này mình giữ nó không được thì còn có gì đáng để mình vẩn vương tiếc nuối.

Còn gì đáng để mình bất mãn trốn chạy. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, biết mình là ung thư kỳ cuối, mà nó có đứng trước nhà mình, nó chống nạnh chửi thề, nó chửi tám đời công tăng tổ khảo mình thì mình cũng không có nổi điên, vì ung thư kỳ cuối mà.

Có thoáng bực cái vậy thôi, chứ tui nghĩ, riêng tui, tui lấy tâm lý của tui, ung thư mà kỳ cuối thì tui cho quý vị chửi thoải mái. Hoặc là cái người tử tù mà chờ cái ngày dựa cột, chờ ngày bị bịt mắt, thì trong thời gian đó, còn cái gì mà thích, còn cái gì nữa để bất mãn.

Hết rồi quý vị, hết rồi. Và chỉ có anh sống chánh niệm, anh mới có được cái niềm tin:

Một, Sự hiện hữu này là khổ;

chỉ có anh sống chánh niệm anh mới thấy rằng: Không có gì đáng để theo đuổi, để mình phải nặng lòng bất mãn hết. Chánh niệm nó ghê vậy.

Và niềm tin ở người có trí tuệ, niềm tin của người có chánh niệm mới là niềm tin xài được. Còn cái thứ mà đi chùa, làm phước, có pháp danh, thọ giới, quy y thì cái đó đối với tôi nó mới là lớp sơn bên ngoài thôi. Lớp sơn thì sao ta? Sơn thì nắng gió mưa sương ba giây đồng hồ

là nó tróc hết. Sơn mà tốt cỡ nào, Sơn indoor hay là outdoor cứ là sơn là có ngày nó tróc. Chúng ta phải có Phật ngay từ trong bản chất.

Tàu nó có câu nó nói hoài, mà tôi muốn bà con xăm mà không có ai mà xăm cho tui nhìn thấy câu này hết á: "NÊ PHẬT BẤT ĐỘ THỦY (Nê là sinh, bùn, đất sét, gọi là Nê, giống như Nê địa, bồn địa vậy đó; Tức là, Phật bằng đất sét kỵ nước), MỘC PHẬT BẤT ĐỘ HỎA (tức là tượng phật bằng gỗ kỵ hỏa),

KIM PHẬT BẤT ĐỘ LÔ (Tức là, tượng phật bằng kim loại thì kỵ lò nấu. Lô là lò đó) Cái câu đó nghĩa là gì? Sâu lắm, cái này phải xăm. Tôi đọc lại nha.

NÊ PHẬT BẤT ĐỘ THỦY, MỘC PHẬT BẤT ĐỘ HỎA, KIM PHẬT BẤT ĐỘ LÔ = TƯỢNG PHẬT BẰNG ĐẤT GẶP NƯỚC LÀ RÃ, TƯỢNG PHẬT BẰNG GỖ GẶP LỬA LÀ TIÊU, TƯỢNG PHẬT BẰNG VÀNG GẶP THỢ BẠC LÀ CHẤY.

thì đức tin của mình cũng vậy thừa quý vị. Đức tin của mình, mình coi Đức Phật trong lòng mình, bằng đất sét, bằng gỗ hay bằng kim loại. Bây giờ nó còn lòi ra một trường hợp là tượng Phật bằng giấy, có cái còn dỏm hơn giấy đó là Phật mà Digital, digital Buddha. Có nghĩa là,

Tượng Phật ở trên màn hình, iPhone, iPad còn thăm nữa. Bấm phát thì mất, bấm phát thì mất. Tượng phật bằng giấy có khi còn cần cái lực tác động hơi nhiều, ví dụ như phải có lửa, phải có nước, tùm lum hết, phải có sương, phải có nắng, thì nó hơi lâu lâu chút. Chứ còn digital Buddha

là tui thấy một phát một à, vèo cái mất tiêu. Mà tui thấy trong room mình toàn thứ đó không. Thờ toàn Digital Buddha không. Có nghĩa là trên cái digital screen á, bấm "pạc" cái mất, bấm "pạc" cái mất.

Phật mình mau phai lắm. Phật mình là vậy đó. Cái niềm tin của mình nó phải đến từ cái nền tảng trí tuệ, của chánh niệm, của thiền định, và nó phải đến từ nền tảng từ sự nỗ lực.

Ở đây, chắc có nhiều người nghe cũng ngạc nhiên: "Ủa, tin khác mà nỗ lực nó khác, mắc cái chứng gì mà...?!!" Có chứ!

Không siêng ngồi thiền, không siêng học giáo lý, không siêng chịu khó chịu khổ thì cái niềm tin của mình có vấn đề. Quý vị phải siêng, thì cái siêng đó là sự tinh tấn đó thừa các bố. Chứ còn mà học giáo lý mà cứ ngáp lên ngáp xuống rồi cũng bắt chước người ta ghi ghi ghi rồi nhét

túi quần đi mất, cái kiểu đó tui gặp hoài rồi. Quý vị nghe quý vị tưởng tui nói phạm thượng, nhưng mà có thiệt. Có nhiều người học xong nhét túi quần á. Có, tui dạy họ tui thấy. Họ đâu có thích đi học đâu. Vô ngồi tò mò cũng có, có ông chờ má đi cũng lết vô ngồi, có ông đi theo giữ

vợ giữ bồ cũng ráng đi. Vô đó ngồi thấy ông sư ổng nói gì ngộ ngộ, móc cái bao thuốc lá ra, lấy cái tờ giấy lấy cái hóa đơn, lật cái bề trắng thấy ổng nói gì ngộ ngộ cũng ghi ghi, ghi vội ghi vĩa ghi xong rồi biết nhét đâu? không lẽ bỏ miệng nuốt à? thế là nhét túi quần, xong về là xong rồi đó.

Học đạo mà học cái kiểu đó thì không có thể mà tinh tấn được. Phải siêng, phải cày, phải mài.

cho nên, cái yếu tố giác ngộ đầu tiên là anh phải có niềm tin. Mà Niềm tin ấy nó phải đến từ những nền tảng mà tôi vừa nói. Và

Trong chú giải của tương ưng bộ kinh nói rất rõ: mình muốn trau dồi thiện pháp nào, chẳng hạn nói về niềm tin trước đi, niềm tin trước. Tôi đang nói về Niềm Tin nha.

Những điều kiện hỗ trợ, nuôi dưỡng, làm lớn mạnh niềm tin, đó là gì?

(có người họ muốn thấy cái bông đằng sau tui, họ đề nghị xích qua bên, cái mặt sư xấu quá ta muốn thấy bông. Rồi)

Thì bây giờ Muốn có niềm tin phải gì?

1. Ở gần người có niềm tin.

2 Phải thường xuyên đọc, nghe, học nhớ nha. Đọc, nghe, học những bài kinh, những vấn đề giáo lý có tác dụng kích thích niềm tin của mình với Tam Bảo.

Bản thân chúng tôi giảng cho bà con nghe, nhưng lâu lâu, tui để ý có chuyện lạ là: tôi thường đọc chú giải Tam Tạng, rất thường đọc, có thể nói trung bình một ngày phải đọc ít nhất 2 tiếng đồng hồ. Các vị nói đọc cái gì?

Dễ lắm, cứ liếc qua kinh tạng, thấy chỗ nào ngộ ngộ, cũng vô chú giải coi, cái commentary á, nhiều khi đang đi, sực nhớ chuyện gì đó, nói Chú giải nói chuyện này sao ta? Rồi phải nhớ, nhớ coi, nếu bây giờ mình muốn đọc về vấn đề này thì phải nhớ coi cái chú giải của kinh nào, riết nó quen.

mà để có được cái đó tui phải siêng nha quý vị. PHẢI SIÊNG. Siêng đến mức, thí dụ bây giờ quý vị hỏi tui: Ô sư ời, cái chuyện bữa sư giảng ở kinh nào vậy? Đó, là bắt buộc mình phải moi. Một là mình nhớ liền; Hai nữa là mình cũng phải đưa ra một vài địa chỉ khả dĩ.

Nhớ nha. Học đạo phải tinh tấn như vậy đó. Mức siêng nó đủ.

Chưa hết, nãy tui nói điều kiện để tạo ra Niềm tin có nghĩa là mình Phải đọc, Nghe, học những cái gì mà kích thích niềm tin của mình.

Tui để ý: Mỗi lần đọc chú giải niềm tin của tui với Tam Bảo nó khác đi nhiều lắm. Mặc dù cũng chính là tôi nhưng mỗi lần đọc là sẽ thay đổi, mỗi lần đọc là mình thay đổi. Nhớ nha. Muốn có niềm tin.

3. Tránh xa người thiếu niềm tin. Cái này quan trọng lắm. Mình ở gần họ mà họ cứ nói, cứ bàn ra riết rồi mình xuống tinh thần, Đức tin của mình nó bị sệ, bị trôi, bị phai.

Tin tôi đi. Chuyện này có thiệt. Các vị không có thích Bonsai, không có thích chơi lan, không thích phong lan, nhưng các vị ở gần cái người mà họ chuyên cái đó, lâu ngày mình cũng cảm nhiễm. Nhưng ngược lại, các vị ở gần cái người ghét cái đó, họ hay bàn ra nói vô, không khéo các vị cũng

dễ bỏ cuộc, dễ buông tay lắm. Nhớ nha. Tin tôi, cái chuyện đó có thiệt. Cái người ở gần mình dầu mình coi thường họ nhưng ít nhiều ngày dài tháng rộng họ cũng có những cái tác động lên những tâm tư, chọn lựa của mình.

Đừng có nói là không có. Đừng có nói "Ồi, cái thằng đó nó dốt, tui hơn nó cả trăm lần, sao nó tác động được tui" Sai! Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, khi mình sống gần một người nào đó mà đối lập với mình á nha, chứ một xuồng với mình thì tôi không có nói. Tui đang nói đối lập á.

Thì hành trình tâm thức nó có thể diễn ra theo quy trình này: Giai đoạn đầu là tâm thức Đối kháng. Mình bực dọc, mình bất mãn, mình tìm cách đối phó nó đủ thứ hết. Thì đó là giai đoạn tâm thức đối kháng. Nhưng lâu ngày nó đi đến giai đoạn Tâm thức Hòa giải. Rồi từ cái tâm thức Hòa giải

mình thấy "Cái đó bình thường, mỗi người một nếp mà" Rồi từ cái hòa giải nó dẫn đến giai đoạn Thỏa hiệp, bắt đầu mình thấy hay hay; Rồi cuối cùng đi đến giai đoạn Đồng hóa. Bị đồng hóa, giống người ta, một phần hay toàn phần từ lúc nào không hay. Ghê chưa?

Có nghĩa là các giai đoạn tâm thức nó diễn ra theo quy trình đó. Từ giai đoạn Tâm thức Đối kháng > Tâm thức Hòa giải> Tâm thức Thỏa hiệp > và Tâm thức bị đồng hóa. Rất là quan trọng. Nhớ chỗ này. Kể cả đó là người mình coi không ra gì.

Tôi nói không biết bao nhiêu lần. Kể cả trường hợp mình coi người đó không ra gì. Thí dụ như mình là một người trí thức, và bà xã mình bả dốt đặc à. Nhưng mà bả cứ sớm hôm bả cứ rĩ tai rĩ mắt, mưa lâu nó thấm đất, hoặc là một ông vua mà cứ nghe thằng Thái giám, một cô Ái phi nào đó.

mà cứ sớm hôm nỉ non thỏ thẻ, thủ thỉ, thăm thì bên gối rĩ mắt nó thấm, nó thấm. Nhớ nha. Cái này có. Mình là một đấng quân vương đứng đầu thiên hạ, đâu có ai ngờ người tác động đến những quyết định quan trọng của mình lại từ thằng không có râu, thằng Thái giám, hoặc là một cô ái phi,

mà thật ra cũng chẳng có gì hết, may mắn là có tí nhan sắc thôi. Đấy. Mà những cái lời nỉ non, thỏ thẻ, thủ thỉ, thầm thì của nàng nó đã tác động lên vận mệnh của một đất nước, một dân tộc, của một triều đại, mà cái di hại của nó đôi khi nó kéo dài 1-200 năm là khác.

Ghê hông?

Cho nên, trong bài Kinh Cát tường, Mangala Sutta, đầu tiên Đức Thế Tôn đã xác định: muốn tu gì thì tu mà chuyện đầu tiên là "KHÔNG GẦN GỮI KẺ ÁC, THÂN CẬN BẠC HIỀN TRÍ". Đó, bắt đầu 38 điều kiết tường, 38 hạnh lành, thì cái đầu tiên là "KHÔNG GẦN GỮI KẺ XẤU, THÂN CẬN BẠC HIỀN TRÍ"

bởi vì không có 2 cái này là 36 cái kia là nó đi tong. Nhớ nha. Có một lần đó, Có một ngày Ngài Anan đến gặp Đức Phật, ngài nói: "Bạch Thế Tôn, con thấy tình bạn đạo, pháp hữu quan trọng quá. Con thấy đời tu của mình, một nửa là từ thầy bạn rồi".

Đức Phật Ngài nói: "Này Anan, không phải một nửa mà phải hiểu là toàn bộ". Có một điều cái chữ "Bạn" ở đây phải định nghĩa sâu, rộng hơn. Bạn ở đây có nghĩa là gì? Bạn ở đây là: là những con người, những đề tài tư duy, những tâm trạng, cảm xúc nào mà mình thường xuyên sống trong đó,

làm việc trong đó, thì đều được gọi là bạn hết. Thí dụ như, trong kinh có một thuật ngữ là Tanhadutiyaka có nghĩa là người làm bạn với Ái, có nghĩa là thường xuyên sống trong cái niềm đam mê, hưởng thụ, thích thú, theo đuổi, cái này cái kia. Thì cái người đó gọi là Tanhadutiyaka.

Có nghĩa là Người lấy tham ái làm bạn. Cho nên, không gần gũi kẻ ác ở đây có nghĩa là mình không có kẻ cận với người xấu, đề tài, tư duy tiêu cực, bất thiện. Ghê vậy đó. Nhớ nha.

Cho nên, ở đây, những điều kiện mà hỗ trợ cho Chánh Tín:

1. Thường xuyên Nghe, Học, đọc những gì có tác dụng kích thích niềm tin.

2. Anh phải ở gần mấy người họ có niềm tin vững vàng nơi Tam Bảo. Niềm tin hợp lý, Niềm tin thông minh, niềm tin trí tuệ, niềm tin có cơ sở nền tảng. Chứ cái thứ niềm tin mà của mấy bà già trầu, niềm tin làng, kiểu tình yêu vũ trường là thôi, không có xài được nha.

3. Xa những người thiếu đức tin. Ở gần họ sẽ tác động mình.

Và cuối cùng là sao ta?

4. Thường xuyên nghĩ về chuyện trau dồi đức tin, thường xuyên dòm ngó niềm tin của mình. Thứ nhất, mình có đủ niềm tin để tu tập hành trì không? Thứ hai, niềm tin đó có phải đến từ nền tảng hợp lý, ngon lành không? Phải thường xuyên như vậy.

Trong kinh kêu là Tadatti sutta, có nghĩa là thường xuyên nghĩ nhiều về cái mình muốn phát triển, muốn nuôi dưỡng. Nha. Tadattisutta, Quang trọng lắm.

5. Chỗ ở, quan trọng lắm. Trú xứ nào mà mình có thể có được những nhân tố này. Woa, này giờ kể tùm lum hết. Là, phải nghe, học, đọc những đề tài giáo lý kích thích niềm tin, phải gần người có niềm tin, phải xa người thiếu niềm tin, rồi phải thường xuyên nghĩ về, quan sát niềm tin

của mình coi nó có đủ chưa và nó đến từ nguồn nào. Tưởng sao, cuối cùng nó là Trú xứ. Chẳng hạn như ở đây, mình thấy Phật tử Việt nam bên Úc. Mình thấy cái đạo tâm của họ là có phần trội hơn bên Mỹ. Tôi thấy trong thời gian tôi về bên tôi thấy có, không biết là họ giả bộ hay do họ đói

họ khát hình ảnh chư tăng, cái cơ hội nghe pháp mà thấy đạo tâm bên đó rất mạnh. Nhưng mà nó xui một chỗ, bên đó nó không phải là cái chỗ mà có chư tăng Việt Nam đông để mà cho người ta học đạo, nghe pháp. Bên đó chỉ có một cách là online, còn không năm chắc thỉnh được lần hai lần

Ngài Viên Minh, Ngài Giới Đức, có Sư cô Liễu Pháp gì đó tình cờ tôi có biết được một vài dịp vậy thôi. Chứ còn không có nhiều. Chỗ đó

cũng mệt lắm nha.

Trong kinh nói, trong kinh atthapatthana là những cơ hội lỡ làng khi gặp chánh pháp. Trong đó có một cái đó là, khi gặp Chánh pháp, trong thời gian Chánh pháp còn được biết đến ở đời thì mình lại sanh làm cái loài trùn, dế; sanh vào gia đình tà kiến, sanh vào đất nước, lãnh thổ

mà không có điều kiện gặp gỡ chư tăng, Phật tử, thì đó cũng là một atthapatthana; Hoặc là khi Chánh pháp còn được truyền bá ở đời mà mình là người câm, đui, mù, điếc, tâm thần, cũng kẹt. Hoặc khi Chánh pháp tồn tại ở đời mà mình làm người độn căn, tà kiến, trí chậm,

dễ ngộ nhận, dễ ngộ bậy cũng mệt lắm. Trong khi mình đầu óc ngon lành, nhưng mà mình ở cái chỗ mà tăng ni cư chúng Phật tử họ không lui tới là cũng giết mình. Nha.

Cho nên, trú xứ rất quan trọng. Kể cho đã, chốt lại Trú xứ là anh ở đâu, anh ở chỗ nào. Cho nên làm phước phải luôn nguyện mấy cái điều: ĐỜI ĐỜI KIẾP KIẾP CON SANH RA CON ĐƯỢC GẶP MINH SƯ THIỆN HỮU. Cái câu nguyện này nó nghe gọn lắm, nhưng nó bao hàm nhiều chuyện trong đó.

Được gặp minh sư thiện hữu có nghĩa là con phải ở xứ nào, con ở vùng miền châu lục bán cầu nào. Nhớ nha. và Ai đây có học chút đỉnh về Sử á thì các vị sẽ biết rằng, Ngành sử học và ngành khảo cổ học nó cho mình biết nhiều chuyện rất là độc đáo.

49:08

05/11/2020 - 02:21 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Đó là, theo cái dòng chảy của lịch sử nhân loại, thì tâm điểm văn minh của nhân loại qua mỗi thời kỳ nó lại có điểm tập trung khác nhau. Có một thời, đỉnh điểm văn minh nó tập trung ở Châu Phi. Chẳng hạn như, mình thấy Ai Cập chẳng hạn, Ai Cập đó cũng thuộc về Châu Phi.

Rồi có một thời nền văn minh của nhân loại nó lại tập trung ở Châu Mỹ, chẳng hạn như khu vực Nam Mỹ chẳng hạn. Rồi có một thời nền văn minh nó lại tập trung ở khu vực Nam Á, như Ấn Độ chẳng hạn. Rồi có một thời nền văn minh nó lại tập trung ở Tàu. Quý vị biết ông Marco Polo đời Minh.

Ông là người Ý. Vào thế kỷ thứ 14, ông là một nhà thám hiểm đi từ Ý. Ông đi từ cái ngã mà Metropolitan Thổ Nhĩ Kỳ ông theo đường bộ đi về Tàu. Thì ông về Hàng Châu/ Hangzhou á ông làm một cái cuốn gọi là "Du ký Trung Hoa" (Marco Polo). Thì, kể lại Hàng Châu thời nhà Minh nó được xem

là văn minh bậc nhất thế giới. Nó phồn thịnh, nó giàu có, nó trù phú, và đặc biệt về cơ khí công nghệ thì không chê vào đâu được hết, về economy, về technology dĩ nhiên là Techno của thời đó thôi nhưng mà nó vẫn là đỉnh điểm của thế giới thời đó.

Cho nên, tùy vào thời kỳ mà tâm điểm văn minh của nhân loại nó lại tập trung ở một khu vực đặc biệt nào đó. Thì nếu mà mình có phước thì mình lại sinh ra ở tâm điểm văn minh ấy. Thí dụ như có một thời, đỉnh điểm văn minh của Châu Âu nó nằm ở Hy Lạp, có lúc nó nằm ở La Mã, và người ta

cộng hai cái đó lại người ta gọi chung là nền văn hóa La - Hy. Đấy. Nhớ Nha. Có một thời, những bộ óc trác việt của Hy Lạp là nó cùng lúc nối đuôi nhau nó ra, ví dụ như Socrates, Platon, Aristote,...đồ đó. Hoặc là bên Trung Quốc có một thời là Khổng Tử, Lão Tử, Trang Tử, Mạnh Tử, Liệt Tử,

Dương Tử,... là có một thời mấy cha dồn dập mấy cha ra. Rồi bên Ấn Độ cũng vậy, Coi như thời Phật Pháp ra đời là giai đoạn hoàng kim của lịch sử Ấn Độ. Nếu mà mình có phước thì mình sẽ có mặt ở những tâm điểm văn minh ấy.

Và văn minh chia ra 2: Văn minh vật chất, văn minh tâm linh. Cũng tùy theo chu kỳ vận hành của lịch sử Nhân loại mà có lúc nền văn minh ấy về mặt địa lý thì nó tập trung ở đâu, rồi về mặt bản chất thì nền văn minh ấy nó tập trung ở lãnh vực nào.

Như có một thời thì nền văn minh nó phát sinh đến cực điểm, Thời đó chúng ta thấy Đức Phật của mình, rồi bên Tàu thì có Khổng Tử, Lão Tử, Trang Tử,... rồi cách đó không có xa, thì mình thấy có Socrates, Platon, Aristote, Archimedes,...Rồi mình thấy như Pitago chẳng hạn. Rồi sau đó

thì mình thấy bên Tàu, bên Ấn Độ nó rộ lên. Giai đoạn đó mình tạm gọi là nền văn minh tâm linh. Nhưng mà hiện giờ thế giới đang đi vào giai đoạn khác, đó là giai đoạn văn minh vật chất. Thời này, những bộ óc trác việt như: Osho, hay Krishnamurti, mình gom gọi là vớ vét thì được

khoảng chừng còn có bùm à. Ví dụ như mình vớt trong đó mình thấy có: Hòa thượng Nhất Hạnh này, Hoặc là Đức Đạt Lai Lạt Ma, Krishnamurti, Osho,..., rồi ví dụ Henry Miller, mình cũng gom gom nhưng mà gượng lắm. Còn bên Đức mình thấy một thời gian như ông Nietzsche, Schopenhauer, đồ đó.

Tôi nói lạc đề để cho quý vị thấy rằng "Ồ! Thì ra, tùy vào cái phước của mình mà mỗi thời điểm mình có mặt ở đâu" Nha. Cái trứ xứ nó quan trọng lắm.

Rồi, đó là Niềm Tin.

Quay trở lại đề tài Niềm Tin. Có nghĩa là, một trong những yếu tố giác ngộ. Cái đầu tiên, Tôi không nói về Giác chi, mà tôi nói về Ngũ căn, Ngũ lực chứ, cho dễ nhớ, nha. Cái đầu tiên, anh muốn có niềm tin ngon lành thì anh phải, anh phải có một chỗ ở, anh phải có thầy bạn.

Cho nên lời nguyện đầu tiên của cư sĩ, kể cả chư tăng nữa là: Một, nguyện Đời đời sanh ra gặp được minh sư thiện hữu; Điều thứ hai là, Đời đời sanh ra có điều kiện

làm công đức dầu nghèo khó, tàn tật, nhưng mà hễ có cơ hội làm phước là lập tức có điều kiện. Điều nguyện này rất quan trọng. Bởi vì có nhiều người họ không có cái này. Có nghĩa là, giàu có muôn hộ, nứt đổ vỡ vách nhưng mà lúc cần phải làm cái gì đó thì họ lại thiếu điều kiện, cũng không được.

(tự nhiên nó trôi ra một nhân vật áo vàng này là sao ta? Chắc con gái của Dương Quá!!)

Ok. Rồi thì, Cái Niềm tin nó quan trọng như vậy. Rồi, cái tiếp theo, là TINH TẤN.

Tinh Tấn ở đây, Nếu bà con không học giáo lý, thì bà con hiểu Tinh tấn là sự cố gắng, siêng, ráng. Cố, Siêng, Ráng gọi là tinh tấn; Định nghĩa vậy thì nó nghèo quá. Bởi vì sao? Vì cái Tinh tấn phải đặt trên 4 yếu tố kia, đặt trên Chánh tín. Tinh tấn phải được đặt trên nền tảng của 4 điều kiện kia.

Tức là Tinh tấn nó phải đặt trên nền tảng của Niềm tin (tức là Chánh Tín á), đã nói Chánh Tín là niềm tin dựa vào trí tuệ, thì cái niềm tin mới gọi là, này tui đã nói rồi, niềm tin mà được bốn cái kia hỗ trợ thì mới gọi là Chánh Tín. Bây giờ định nghĩa qua Tinh Tấn.

Tinh Tấn cũng phải được 4 cái kia hỗ trợ mới được gọi là Chánh Tinh tấn. Nha. Phải hiểu như vậy. Chứ còn mà nói "ráng" rồi "siêng" là chưa đủ.

Mà Cái Chánh Tinh Tấn, cái nỗ lực nó phải được bốn cái kia hỗ trợ. Nó phải được Chánh Định hỗ trợ, nó phải được Chánh niệm hỗ trợ và nó phải được Chánh kiến hỗ trợ. Chánh kiến ở đây là trí tuệ, mà trí tuệ đúng với Chánh pháp ấy, thì cái đó mới được gọi là Chánh Tinh Tấn. Nhớ nha.

CÓ nghĩa là trong năm cái Tín - Tấn - Niệm - Định - Tuệ, mỗi cái nó phải được 4 cái kia hỗ trợ thì nó mới thành ra là năng lượng giải thoát. Nhớ nha. Cái này tui nói đi nói lại cho bà con thuộc luôn á. Nha.

Tức là, trong Tín - Tấn - Niệm - Định - Tuệ, Tín ở đây nó phải được sự hỗ trợ của 4 cái kia, thì cái Tín này mới là một phần, là điều kiện dẫn đến giải thoát. Tinh tấn hay là Siêng năng cũng vậy. Nó phải được 4 cái còn lại hỗ trợ thì nó mới gọi là năng lượng giải thoát.

Còn không có đủ thì nó không là năng lượng giải thoát. Nhớ cái này. Phải Xăm! Mấy cái này là xăm hết. Xăm chữ nhỏ nhỏ. Xăm hết! Mấy

chữ này quan trọng lắm.

thì cái Tinh tấn ở đây là sự cố gắng trong chuyện tu học. Tôi đã nói rồi, Phật pháp thì bao la, phải nhớ cái gì? Bây giờ bà con chỉ nhớ 2 chuyện thôi: Tinh tấn học giáo lý, và tinh tấn sống chánh niệm.

Thế nào trong room này cũng có người thắc mắc "Sao hồng nghe ổng nói Bồ Thí, Trì giới,... ở đây? mà ổng nói cư sĩ hoặc người xuất gia chỉ lo hai chuyện thôi, đó là : Học giáo lý và sống chánh niệm. Sao không nghe nói đến cái khác??" - "Dạ, thưa. Yên tâm đi. Yên tâm đi.

Các vị học giáo lý mà ngon lành rồi, các vị thường xuyên sống chánh niệm rồi, thì các vị không bỏ lỡ cơ hội bồ thí, trì giới, phục vụ, nghe pháp,...đâu. Yên tâm đi. Nha.

Yên tâm đi. Người mà giáo lý căn bản, thường trực sống chánh niệm thì Nếu các vị là người hào sảng không bủn xỉn thì các vị dễ có cơ hội bồ thí. Nếu các vị là người thích giữ giới thì các vị không bỏ lỡ cơ hội giữ giới. Nếu các vị là người hiếu học thì các vị sẽ không bỏ lỡ cơ hội hiếu học.

Nếu quý vị là người thích phục vụ, thích nghe pháp, thuyết pháp, thì các vị cũng không bỏ lỡ cơ hội cho những chuyện đó đâu. Yên Tâm đi. Chỉ cần các vị hứa, là các vị có được hai cái này, là: Học giáo lý căn bản, và thường xuyên sống chánh niệm. Hai cái này nghe nó hơi thiếu thiếu gì

nhưng mà yên tâm cứ làm hai cái đó. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm trước 7 tỷ người trên toàn hành tinh này. Rồi các vị sẽ hỏi dựa vào đâu? Trong kinh chứ đâu.

Trong kinh nói rõ: người tu hành thì có 2 trách nhiệm là Pháp học và Pháp hành. Đúng không? Pháp học, tức là giáo lý và pháp hành, tức là sống Chánh niệm thôi. Sống Chánh niệm. Chánh niệm là quan trọng nhất. Mặc dù pháp hành thường được kể là Chỉ và Quán, nhưng mà cái Chỉ nó là trường hợp cá biệt.

Có nghĩa là mình có tu, không tu không sao. Nhớ nha. Nói không tu không sao không có đúng, nhưng mà đại khái cái mức độ á, mức độ của Thiền Chỉ nó không có bắt buộc. Nhưng riêng Thiền Quán là bắt buộc. Bởi vì Thiền Quán mà nếu mà nó không đủ mạnh, nó không dẫn đến chứng ngộ Đạo - Quả. Nhớ cái đó.

Cho nên, các vị sẽ hỏi thêm tôi là "Như vậy thì, Định nghĩa cái cố gắng, tinh tấn ở đây là gì?" thì tôi nói rồi đó. Tinh tấn đây là tinh tấn trong việc học giáo lý, trau dồi kiến thức giáo lý. Để chi? Để kiến thức giáo lý nó là nền tảng nhận thức, và nền tảng nhận thức nó mới là nền tảng cho hành trì.

Như vậy, nói từ của trong Đạo gọi là Pariyatti, là pháp học, mà Patipatti là pháp hành. Còn nói theo từ hiện đại, theo cái từ fashion language của mình bây giờ, đó là: hai cái hành trình tu học: Một là Nhận thức; Hai là Hành trì. Nha.

Từ trong kinh là Pháp học, Pháp hành, còn từ của mình, bây giờ mình xài là nhận thức và Hành trì. Cái nhận thức của anh nó có vấn đề thì cái hành trì đương nhiên, dĩ nhiên, tất nhiên và cố nhiên, mặc nhiên nó có vấn đề. Nhớ nha.

Cho nên, sự cố gắng mà được hỗ trợ từ 4 điều kiện kia. Niềm tin ngon lành, Chánh niệm ngon lành, Trí tuệ ngon lành, Chánh định ngon lành. Nhớ cái đó.

Tinh tấn là sự cố gắng nào mà nó giúp cho cái thiện pháp của mình ngày một tốt hơn. Sự cố gắng nào mà nó làm cho mấy cái bất thiện, cái ác tâm của mình ngày nó mỏng đi, ít hơn, Thì cái nỗ lực đó là tốt. Còn các vị vin có, nạy có nói với tôi là: các vị là cư sĩ, các vị phải đi làm, các vị phải siêng

kiếm tiền về nuôi vợ, nuôi con, nuôi cha, nuôi mẹ. Đó là trách nhiệm cần thiết của một người phật tử, giờ bắt tôi phải sống chánh niệm tôi lấy gì mà tôi nuôi gia đình! Dạ, tôi xin nói rằng: Tại vì dốt mới nói vậy. Dốt mới nói là tui không có thời giờ, không có điều kiện tu chánh niệm.

Các vị vẫn tiếp tục sống như xưa đến giờ: cứ đến giờ là ra công sở ngồi, vào văn phòng ngồi y như ngày xưa, cứ lái xe như ngày xưa, tôi đâu có nói, cứ nấu ăn, cứ tắm rửa, cứ sinh hoạt bình thường, chỉ có cái thôi, trong cái chánh niệm, trong cái trí tuệ. Có người hỏi tôi vậy chứ "Làm sao vừa làm vừa chánh niệm?"

Tôi kêu, tôi hỏi: "Quý vị có đồng ý với tôi là có 2 cách làm việc: làm việc cẩn thận và làm việc trong sự bất cẩn. Các vị có đồng ý có hai cách làm việc đó không?" Đương nhiên là quý vị phải gật đầu rồi. Có hai cách làm việc: một là bất cẩn, hai là cẩn thận. Thì chánh niệm nó là làm việc cẩn thận

chứ có cái gì đâu.

Đi biết rất rõ mình đang đi, biết tập trung vào cái đi thôi. Ngồi biết đang ngồi. Lái xe thì mình không có thể nào mà mình theo dõi hơi thở được, nhưng mà mình theo dõi cái tâm của mình, vẫn lái trên đường nhưng mà cái tâm về cái gì đó để mà nhớ nhung, hờn giận, tiếc nuối, khó chịu, vui vẻ, mình biết rất rõ mình đang

sống trong tâm trạng nào. và cái đó là thiện hay bất thiện. Cái này phải học giáo lý đó. Chứ không phải cái niềm vui nào cũng là thiện, niềm vui nào cũng là bất thiện đâu. Cái này phải học giáo lý mới biết, Nha.

Thì như vậy thì cái cố gắng đây là gì? Cố gắng ở đây là anh phải nhớ rằng: Bất cứ Cố gắng nào mà nó được thúc đẩy, được nuôi dưỡng bởi 4 điều kiện tâm lý kia, 4 Đạo lực kia, và đồng thời sự cố gắng nào mà nó giúp cho cái thiện pháp của mình ngày càng lớn mạnh, và cái ác của mình càng ngày nó càng mỏng, càng nhẹ

càng vui, càng ít, càng giảm đi thì cái đó gọi là nỗ lực đúng. Còn cái chuyện mà quý vị đi làm lụng nuôi gia đình tôi đâu có cần. Nhưng mà hãy nhớ, cái sự siêng năng trong công việc nó không phải là Chánh tinh tấn.

mà chỉ có trong trường hợp nào mình cố gắng nhắm đến mục đích: bào mòn cái ác và nuôi lớn cái thiện, sự cố gắng đó mới được gọi là Chánh tinh tấn. Nhớ Nha.

1:02:33

21/11/2020 - 10:02 - vuihtv - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Và cái Chánh Tinh tấn luôn luôn được hỗ trợ, bổ trợ, được tương trợ bởi 4 điều kiện kia, đó là: Tín, Niệm, Định, Tuệ; được hỗ trợ bởi 4 điều kiện đó mới được gọi là

Chánh Tinh Tấn. Mà trong chú giải ghi rất rõ, Chú giải Tương Ứng ghi rất rõ, là: Nếu Đức Tin, nếu Niềm tin mà nó cần đến những điều kiện hỗ trợ thì sự Tinh tấn nó cũng

cần đến những điều kiện hỗ trợ gần giống như những điều kiện hỗ trợ Đức Tin:

1. Sống xa người làm biếng. Gần cái người xiu xiu mà nó ngáp lên ngáp xuống, ăn rồi nó cứ trùn mền, nó ngậm cây tăm, nó leo lên võng nằm đọc báo "kéo kẹt""kéo kẹt"

hể mệt giục tờ báo qua nằm ngủ. Sống gần cái thứ đó là thấy mục nội luôn á. Nhớ nha. Tránh những cái người mà, ngay cả trong tu sĩ cũng vậy, tránh cái người mà

lười biếng, không có trau dồi Pháp học, Pháp hành nguy hiểm lắm. Cứ là tới giờ đắp y lên tụng trả nợ quỷ thần xong rồi xuống dưới là kiếm chỗ nào đó ngồi móc cái phone bấm bấm bấm bấm rồi cười cười rồi nghe nọ nghe kia gật gật lắc lắc

rồi đến giờ ăn cơm tụng kinh châu rồi ăn. Ăn xong rồi về phòng ngáp ngáp ngồi cười cười cái đó là thua.

Cư sĩ cũng vậy. Mình tránh mấy người thiếu tinh tấn, mấy người sống thiếu năng lượng, thiếu lửa đó. Nhớ. Ngại lắm nha. Cho nên muốn có được tinh tấn thì cái điều kiện đầu tiên là anh phải Tránh mấy người làm biếng.

Gần mấy người siêng. Siêng mà siêng cái chuyện đàng hoàng, siêng cái chuyện tu học á, chứ không phải siêng cái chuyện tào lao. Nha. Làm ơn đừng có bắt tui nói rõ chuyện tào lao là gì.

2. Gần người siêng tu học. Có nhiều trường hợp mình không cần kể A mà mình kể rõ cái B là nó lòi ra cái A. Nhớ Nha. Bởi vì tui kể rõ nhiều khi nó cũng đụng chạm.

Tức là sự nỗ lực nào mà nó chỉ xoay quanh, chỉ nhằm vào Pháp học, Pháp hành thì được gọi là Chánh Tinh Tấn. Còn cái nỗ lực nào mà nó không giúp cho cái nhận thức và hành trì thì nỗ lực đó được gọi là Tà Tinh tấn.

Cho nên, Những điều kiện hỗ trợ mình thấy là: Một là Xa người thiếu Tinh Tấn. Hai là Gần người siêng. Mà Siêng cái gì? Tiếp theo nữa là gì ta.

3. Trú xứ có thích hợp để mình tinh tấn hay không? Ngay cả ở Miến Điện có những ngôi chùa mà mình ở đó mình chỉ có thể ngồi thiền thì ngon nhưng để học giáo lý thì không được. Miến Điện đó nha.

Có những cái chùa vô đó nhìn thì ngồi thiền thì ngon nhưng mà học thì mình sẽ lạc lõng lắm. Cái chỗ đó không phải chỗ học mà cái chỗ đó là chỗ để Hành. Rồi còn có chỗ thì, Môi trường học Đạo thì Tuyệt vời, nhưng mà để mà ngồi thiền thì rất là khó. Tui nói thẳng luôn, Ví dụ như:

Shwe Oo Min, trung tâm Shwe Oo Min ở Yangon chỗ đó bà con mình biết đó, Hoặc là Pa auk mawlamymine, cái chỗ đó ngồi thiền là đỉnh, tuyệt, nhưng mà hai chỗ đó mà bà con có ý vô đó mà học tiếng Miến Điện, vô đó để trau dồi giáo lý thì tui xin can. Nha.

Vô trong cái Shwe Oo Min hoặc là Mawlamymine để mà trau dồi kiến thức gì đó là thôi, tôi khuyên suy nghĩ lại. Nhưng ngược lại, các vị về cái trường mà Tam Tạng ở Mandalay của Ngài Gunadhammebhivamsa ở Mandalay đó cách Kalama mình 70km. Vô cái chỗ đó các vị mà ngồi thiền là lộn chỗ.

Vô quán chè mà đi mua cháo là lộn chỗ. Vì các vị vô đó từ cổng là các vị đã thấy 120 ông sư ổng dàn ngang và xếp dọc, dàn ngang và xếp dọc rầm rì rầm rì, trường đó là trường Tam Tạng mà, lằm rằm lằm rằm đọc suốt, các vị ngồi kiểu gì! Ngồi kiểu gì? mà ở đó toàn dân học không à.

Các vị cứ để cái tay đang trước rún đi chậm chậm, dờ bước đạp, hít thở mỉm cười cái kiểu đó nó kỳ lắm , nhìn nó tâm thần lắm, nha. Nó lộn chỗ. Nha. Cho nên là phải Muốn thiền là phải đi về Miến Điện mà muốn học là phải về Học viện. Quan trọng lắm.

Muốn Tinh tấn cũng vậy. Ngoài cái chuyện Gần người Siêng, lìa người lười, người nhác thì mình cần chỗ ở thích hợp. Mình đang tinh tấn cái gì thì mình cần chỗ thích hợp cho cái chuyện tinh tấn đó. Nhớ nha.

Rồi tiếp theo là gì ta?

4. Phải thường xuyên nghĩ nhiều về nó. Tức là biết lúc này mình lười lắm nha, lúc này mình lười dữ à, Sao tháng này làm như nó hết pin, nó hết lửa sao kỳ vậy ta? Phải để ý biết mình đang trong tình trạng nào. "Em ơi lửa tắt bình khô rọu". Phải biết mình đang lửa tắt bình khô. Nha

Chứ còn mình không biết là không được. Và, còn một chuyện nữa.

5. Để trau dồi tinh tấn thì trong kinh có đề cập: để trau dồi niềm tin thì học, đọc, nghe để kích thích niềm tin. Còn để có thêm sự tinh tấn thì mình phải học, đọc, nghe về những gương tinh tấn của các bậc hiền thánh xưa nay. Thí dụ, như trong chú giải ghi rất rõ, Mình hãy tâm niệm như thế này:

Quả vị vô thượng Chánh Đẳng Chánh Giác của Thế Tôn có được từ sự tinh tấn, chứ không phải có được từ người biếng lười. Đệ nhất Trí Tuệ như Ngài Xá Lợi Phất, Đệ Nhất Thần Thông như Ngài Mục Kiền Liên, để có được những thành tựu ấy phải có được từ sự tinh tấn. Muốn trở thành Đế Thích, Phạm Thiên, Ác Ma Thiên Tử, trở thành đại nhân vật trong Hoàng phủ, cần khôn thì phải tinh tấn.

Chứ không ai xiu xiu ền ền mà trở thành một nhân vật lớn trong vũ trụ. Chuyện đó không hề có. Nha. Cho nên mình hãy nhớ:

Một là, Muốn cầu Đạo Giải thoát thì cũng phải Tinh Tấn. Thứ Hai, Muốn thành tựu một quả vị lớn cũng phải Tinh Tấn; Và,

Ngoài đời, không có tên nào ngồi không, ngồi vống kéo kẹt mà giàu có, nứt đổ đổ vách, trừ phi đó là cậu ấm kế thừa, nhưng có một điều: ngồi không ăn Núi cũng lở. Nhớ nha. Ngồi không mà ăn núi cũng lở. Chứ đừng có nghe cậu ấm thừa kế rồi muốn ngồi đó mà hưởng. Không được.

Phải siêng mới tạo ra của, và phải siêng mới giữ được của. Nói theo ngoài đời đó. Phải siêng mới tạo ra được của cải, và Phải siêng mới giữ được của cải. Còn không, nó đội nón nó nó đi hết.

cho nên, muốn tinh tấn phải: xa người lười, gần người siêng, thường đọc, học về các gương tinh tấn của hiền thánh xưa nay, trú xứ phù hợp, và cuối cùng tâm mình phải nghĩ nhiều về bản thân. Nghĩ nhiều không phải để lo cho mập thầy, mà nghĩ nhiều để coi cái siêng của mình dạo này ra sao.

để ý hình như lúc này mình làm biếng coi kinh phải không ta, lâu quá rồi mình không ngồi thiền, lâu quá rồi mình không nghe pháp. Trong thời gian ba bốn tháng này sao mình lười dữ vậy ta. Phải thường xuyên, trong Pali gọi Padathimutta là vậy, thường xuyên nghĩ nhiều về ngọn lửa vẫn cháy trong lòng mình. Bây giờ nó còn cháy hay không.

Nó đang bùng cháy hay đang hay leo lét hay là nó tắt ngúm rồi. Nha. Và, chúng ta phải nhớ một chuyện vô cùng quan trọng thế này:

Mỗi giai đoạn đời, Thời gian mỗi giai đoạn đời nó không có tác dụng, ý nghĩa giống nhau được. Tôi đã nói rồi, từ 100\$ = 5 từ 20\$ giá trị 5 từ ấy hoàn toàn giống nhau; Tuy nhiên, 100 năm đời người chia làm 5 lần 20 tuổi thì giá trị 5 lần này hoàn toàn khác nhau.

Thí dụ, như từ 1-20 là tuổi ngu, cái tuổi nó ăn chưa lo lo chưa tới; và cái tầm sau 60 là qua tuổi lẫn. Trong room tôi biết nhiều người không có chịu, 60 mà lẫn gì, dạ, nó lẫn đó. lẫn là sao? Từ 60 trở đi chúng ta thường quay về với con người thật của mình. Trước đây là mình còn ý tứ, chăm chút, còn kỹ lưỡng, còn kiểm soát.

nhưng từ sau 60 trở đi thì mình quay về con người thật của mình. Mình quay về con người thật của mình, Tôi gọi đó là tuổi lẫn. Hồi

đầu, khi mới 60 thì bắt cháp, nhưng mà còn trong ý thức. Qua tới 70 thì bắt cháp nó nhiều hơn, lúc đó mình không biết thẹn nữa. Qua tới 80 thì dữ dội nữa. Còn 90 thì cả vũ trụ này nó chết hết, còn mình mình thôi.

Mình muốn làm gì mình làm. Ghê vậy đó. Nhớ nha. Như vậy, thì mình thấy 100 năm của đời người chia làm 5 lần thì mỗi cái 20 nó không giống nhau.

Cho nên khi mình bước lười thiếu tinh tấn thì nhớ là đầu cho mình có thọ đến mấy thì thời điểm tâm sinh lý ngon lành nhất không nhiều lắm. Thí dụ như, trước đây mình không biết đạo thì không nói gì, nhưng khi mình biết đạo, biết thế nào là học giáo lý, thế nào là sống chánh niệm thì cuộc đời của mình mới có ý nghĩa.

Khổ thay hai cái này nó chỉ được thực hiện một cách ngon lành khi mình còn Khỏe và Còn Tỉnh thôi quý vị. Nhớ cái này. Chứ còn các vị mà để cho nó lê la tới tầm 60 ngoài mà bắt đầu cạo tóc vô thiền viện thì tui nói thiệt, lúc đó là thua rồi.

Và nếu trong room này có ai đang là 20 -30 biết được giáo lý mà có niềm tin thì tôi xin thiết tha, chân thành kêu gọi quý vị, đầu quý vị có dễ nguội, có tà tà, có xiu xiu ỉn ỉn, có ví dầu nhưng phải thường xuyên nhớ rằng: thời điểm vàng đang trôi qua. Nếu mà không tu được gì thì mỗi ngày phải niệm như vậy.

Thời điểm vàng đang trôi qua. Thời điểm vàng đang trôi qua. Dầu các vị không có tu nha. Vẫn tiếp tục này nọ, nhưng cứ nhớ hoài, Sáng ngủ dậy là nhớ: Thời điểm vàng đang trôi qua. Bởi vì, Sức khỏe phải ok, đầu óc minh mẫn, tinh táo nằm trong kiểm soát thì các vị mới tu được. Sẽ có ngày, các vị muốn ngồi xếp bằng trong 15 phút không phải dễ.

Bao tử, phèo, ruột, gan, phổi, khí quản, não bộ, lượng đường trong máu, cholesterol trong máu nó không có cho, nó không có cho. Lạ nó nó cũng không có cho. Đền cái lúc nào đó, tội nó không cho. Bao tử nó không cho, ngồi lâu nó khó chịu. Thận nó không chịu, Gan nó không chịu. Có cái ngày mà tội nó tổng biểu tình là khỏi nói rồi.

Biểu tình mà cá biệt xé lẻ biểu tình là đã mệt rồi. Cho nên, muốn Tinh tấn, thì mình phải nhớ bao nhiêu đó: CƠ HỘI VÀNG ĐANG TRÔI QUA, THỜI ĐIỂM VÀNG ĐANG TRÔI QUA.

100\$ ĐỔI 5 TỜ 20 GIÁ TRỊ BẰNG NHAU NHƯNG 100 NĂM ĐỜI NGƯỜI CHIA RA 5 THÌ GIÁ TRỊ KHÔNG GIỐNG NHAU. Và, GIAI ĐOẠN VÀNG, THỜI ĐIỂM VÀNG CỦA MỖI NGƯỜI NÓ KHÔNG CÓ NHIỀU.

Theo tôi, tôi đa, thời điểm vàng mỗi người, giả định là họ sống đến 70 họ chết, thì thời điểm vàng của họ theo tôi là dao động khoảng 50 năm, tôi đang nói người tu nha. Không có nói đi làm lụng nuôi vợ nuôi con. Tui đang nói là hồi trẻ đó, Thời điểm vàng là 20-60 là được 40 năm, chứ không được 50 năm nữa. Vì 60 trở đi là nó tùm lum rồi.

Đó là người mà tu hồi nhỏ. Còn cư sĩ thì bất kỳ lúc nào mình biết phật pháp thì kể từ lúc đó cho đến tuổi 60. Còn nếu 60 rồi mới biết đạo thì mình phải kể Ngay tại đây, và bây giờ. Right Now. Right Here. Nhớ nha. Nếu từ 60 mới biết đạo thì các vị hỏi bắt đầu từ lúc nào thì bắt đầu ngay tại đây. Rồi quý vị hỏi cho đến lúc nào? Thì cho đến cho đến lúc nào mà

mình còn làm được chuyện học giáo lý và sống chánh niệm. người ta có nhiều người ta mới tính tới 60, chứ mình 60, mình không có thì chỉ tính được tại đây và bây giờ. Còn chuyện sắp tới nó được, 3 tháng, 8 tháng, 1 năm, 2 năm thì đó là cái chuyện hên xui. Nhưng mà mình muốn Tinh tấn nỗ lực thì mình phải nhớ chuyện đó.

Nhớ rằng: THỜI ĐIỂM VÀNG ĐANG TRÔI QUA. CHÚNG TA KHÔNG CÓ NHIỀU CƠ HỘI.

Và tôi nhớ, tôi kể hoài câu chuyện này, là bên Nam Hàn có một thiền viện, các thiền sinh lâu lâu có gì hiềm khích, mâu thuẫn gây gổ nhau lên trình thiền sư, thì ngài không phân giải ai đúng ai sai mà ngài hỏi

"Mấy giờ rồi?", Có lúc họ nói " 8 giờ" Ngài nói "Trễ rồi", có lúc họ nói "3 giờ" Ngài nói "Trễ rồi". Mà cứ lên méc Ngài là Ngài hỏi giờ. Lên méc ngài Ngài không có xử mà hỏi "Mấy giờ rồi?". Đó là cái lạ thứ nhất. Cái lạ thứ hai là mình nói mấy giờ thì Ngài cũng nói "Trễ rồi"

Thiền sinh họ ẩm ước lắm. họ thấy lạ. Có một ngày kia, sau mấy năm trời họ tức quá tức, họ thấy sư phụ không phân giải gì hết, ai làm quá thì sư phụ đuổi, họ chúng lại đuổi thôi. Cuối cùng, họ tức quá họ mới kéo nhau lên hỏi Thiền sư:

Vì sao tụi con lên mách thầy thì Thầy cứ hỏi giờ, thầy không có nói gì ngoài chuyện hỏi giờ là sao? Mà đã vậy, trước mặt thầy có đồng hồ mà thầy vẫn hỏi. Đó là cái lạ thứ nhất.

Cái lạ thứ hai là tụi con nói giờ nào Ngài cũng nói Trễ là sao? Lên méc Ngài 7 giờ Ngài cũng nói trễ, tụi con muốn nghe câu trả lời. Tụi con không có muốn gây nhau nữa.

vì bức cái thái độ của thầy mà tụi con không gây nhau nữa. Lo tập trung vào giận thầy thôi. Thì bây giờ Thầy giải quyết xong cái chuyện đó là cái thiền viện này là Thánh địa đó.

Ngài mới khê khàng, nhìn quanh đại chúng mới nói "Giờ nào mà không trễ. Giả định bây giờ 6h sáng, ông có biết, có chắc ông sống được tới 7h không? Có chắc sống tới mai mà để củ khoai ngày mốt". Cái đám Bắc Kỳ Việt Nam nó có câu đó "Có chắc sống đến mai mà dành củ khoai ngày mốt"

Bây giờ mấy ông lên méc tôi 6 giờ sáng mà mấy ông có chắc mấy ông sống tới 7h không? Mà nếu 7h mấy chết, mà giờ này 6h mấy ông còn cãi lộn có phải là quá trễ không? Quá trễ rồi. 3h chiều mấy ông chết, mà bây giờ 2h mấy ông còn cãi, có phải là quá trễ không. Lẽ ra mấy ông còn phải tu trước 2h này nữa nè.

Mà giờ này 2h, lát 3h ông lăn ra ông chết, mà 2h còn tị hiềm, hoành học nhau chuyện này chuyện kia, ruồi bu kiến đậu, có phải là mấy ông đang quá trễ không? Nói đi. Mà nếu như vậy thì rõ ràng Thầy có lý do để thầy hỏi giờ chứ. Phải có. Đó là lý do mà thầy hỏi giờ đó. Và tiếp theo, Thầy phải nói rõ là Giờ nào cũng là trễ hết.

Tôi rất là thích câu chuyện đó. Tức là, thay vì phải đi giải thích nó mệt quá rồi, phân giải đưa này phải, đưa kia trái, Thật ra, trong tinh thần rốt ráo của Đạo Phật, khi mình có ý đôi co thì mình đã sai rồi.

Nói theo tinh thần thế gian thì đúng. Trong một cuộc mâu thuẫn thì thằng Tèo nó có thể Phải hơn thằng Tí, thằng Tí là thằng đi kiếm chuyện thằng Tèo. Đúng. Đó là chuyện thế gian. Nhưng mà nói trên tinh thần Đạo học rất ráo của người cầu giải thoát.

Khi anh có lòng phân giải là anh đã sai rồi. Sai rồi. Bậc thánh không có thiết tha chuyện đó, không có quờn. Nam Kỳ nó kêu không có quờn. mà chữ Quờn này là một chữ hay dữ lắm. Người Việt Nam mình không hiểu chữ Quờn nghĩa là gì, chữ "quờn" từ tiếng hán là hoãn, là làm chậm lại.

Chúng ta không có thời gian để mà chậm, mà hoãn cái chuyện gì hết.

Việt Nam mình có nhiều giai đoạn lịch sử mà người ta vì lý do kỵ húy hay sao đó mà người ta đọc khác đi một vài âm gốc, ví dụ như Hoa đọc là Huê, Trường - Tràng, Chu - Châu, Vũ - Võ, Thiêng - Thành. Thí dụ như vậy.

Trong kinh nói, có lần đó, có 2 vị tỳ kheo phàm phu mà nói theo từ Nam Bộ là Phàm trót, có nghĩa là Phàm 100%, hai vị hiểu lầm vị A la hán mới đâm ra giận, rồi mới tìm chuyện vu cáo ngài, nói Ngài bla bla bla , hai vị mới vào mách Phật.

nói Ngài Dhapamala Putta tỳ kheo đã làm vậy vậy. Vị Dhapamala là vị A La Hán. Đức Phật không nói ai đúng ai sai, Đức Phật mới nói hãy cho người đến gặp Dhapamala putta, nhân danh Như Lai, nói Như Lai muốn gặp Dhapamalaputta. Trong vòng 3 giây, Ngài Dhapamala putta có mặt.

Đức Phật mới hỏi " Này Dhapa, Mấy vị tỳ kheo nói người làm chuyện này, có đúng không?" Ngài mới trả lời "Bạch Thế Tôn, Thế Tôn biết con mà" Các vị thấy không? Gặp mình là mình sẽ hùng hổ, nhưng mà vị ấy người ta lên A La hán người ta không còn hơi sức nữa.

Ngài nói "Bạch Thế Tôn, Thế Tôn biết con mà" Nhưng trong trường hợp này, Đức Phật mới nói "Không. Trong trường hợp này, người

không thể nói là ta biết người vì chuyện đó chỉ mình ta với người biết với nhau thôi. Mà đại chúng họ cần nghe một câu trả lời"

Lúc đó Ngài mới trả lời: "Bạch Thế Tôn, Con không làm chuyện đó". Thấy không? Mình tưởng câu chuyện nó thường mà nó sâu lắm quý vị. Thế Tôn nói là Ta biết, Ta biết, Ta biết Người, và Người cũng biết là ta biết người. Nhưng mà đó là thầy trò mình biết, nhưng mà cái đám này nè.

đám này họ cần nghe một lời cụ thể, dễ hiểu, thế là Ngài nói "Bạch Thế Tôn, nếu vậy thì con xin nói rõ. Con không có làm chuyện đó!"

Rồi một lần khác, có một vị tỳ kheo giận Ngài Xá Lợi Phất, quá giận và cũng mách Phật "Bạch Thế Tôn, Ngài Xá Lợi Phất đã vậy vậy vậy. Đã coi thường con, cư xử với con không ra gì" Thì Đức Phật Ngài nói là "Hãy nhân danh ta mà mời Xá Lợi Phất tới đây"

Ngài Xá Lợi Phất tới, thì Ngài hỏi "Này Xá Lợi Phất, có đúng như vị tỳ kheo này nói người coi thường bạn tu, cư xử một cách khinh rẻ có đúng không?" Ngài Xá Lợi Phất ngài không có nói đúng hay không, mà Ngài nói:

"Bạch Thế Tôn, Ngay cái thân này con coi là không ra gì, con coi nó là một xác thú, tiếng Pali gọi là Kunapa, con coi thân con như cái xác thú chưa chôn, thì con làm gì có điều kiện tâm lý mà đi coi thường, xem nhẹ, chà đạp ai hết.

Ngay cái thân này của con mà con coi nó là một xác thú chưa chôn, một cái kunapa, mà chẳng qua giờ chưa tắt thở con phải kéo lê nó trong quặng đời còn lại thôi, trong tâm tình ấy con làm sao mà có đủ yếu tố tâm lý mà con chà đạp bạn tu được.

Tuy nhiên, nếu vị ấy giận con thì con xin có lời xin lỗi"

Ghê vậy đó. Cách nói của các vị không phải để mình đọc mình khen, "Trời ơi, sao mà trí tuệ quá", Sao mà từ bi quá. Sao mà kham nhẫn quá" Không phải.

Mà chiều sâu của mấy câu chuyện này là gì: Các Ngài không thiết tha mấy chuyện thị phi. Một lắm. Nó không có cần thiết. Nhớ nha.

Mình nghĩ các bậc Đại Thánh như vậy, cái lòng mình nó thêm lửa. Các vị biết không?

Tín - Tấn - giờ qua tới Niệm.

Muốn hiểu được lời Phật, ở đây có 3 cái muốn:

Muốn hiểu được lời Phật; muốn An toàn, an lành trước phiền não; Muốn thành tựu quả vị Giải thoát thì anh không thể thất niệm. Vì sao?

Vì trong thời gian này tôi gần chết rồi, anh không còn thời gian mà thất niệm nha. Quan trọng nhất là Chánh Niệm.

Tại sao trước khi Đức Thế Tôn Niết Bàn Ngài lại đặc biệt dạy pháp môn Tứ Niệm Xứ?

"Này Ananda, những gì Bạc Đạo Sư vì lòng thương cho các đệ tử phải thực hiện ta đã làm hết cho các người rồi. Này Ananda, Khi ta không còn nữa, chúng tỳ kheo phải nhớ rằng,

Lấy Giáo Pháp làm Thầy. Hãy nương tựa chính mình. Hãy nương tựa Chánh Pháp không nương tựa cái gì khác. Ngoài ra. Và Thế nào là nương tựa chính mình? Thế nào là nương tựa Chánh Pháp?

Ở đây này Ananda, Vị tỳ kheo tinh cần, chánh niệm tu tập Thân Quán Niệm Xứ, Thọ Quán Niệm Xứ, Tâm Quán Niệm Xứ, và Pháp Quán Niệm xứ để diệt trừ Tham Ưu ở đời."

Đó là nội dung Giáo lý mà Ngài chốt lại sau cùng trong cái cuộc đời của Ngài. Tại sao cái Niệm nó quan trọng như vậy? Lý do rất là đơn giản:

mình sanh tử là vì mình còn chạy theo cái thích và trốn chạy cái ghét. Vì trốn chạy cái ghét cho nên chuyện bậy cỡ nào mình cũng làm hết. vì theo đuổi cái thích cho nên chuyện bậy nào mình cũng làm hết.

vì thất niệm cho nên mình không biết rằng mình đang trốn chạy cái gì và theo đuổi cái gì.

không biết các vị có nghe kịp không? Tôi nói lại lần nữa, Sanh tử nó đi ra từ hai việc: Một là trốn chạy cái gì đó. Hai là kiếm tìm cái gì đó.

Do kiếm tìm cái mình thích nên chuyện bậy nào mình cũng làm. Do trốn chạy cái mình ghét nên chuyện bậy nào mình cũng làm hết.

trốn chạy cái mình ghét là gì: sợ nghèo, sợ dốt, sợ bị người ta coi thường, sợ xấu, sợ già. Ráng đi có tiền chữa bệnh cho hết đau đớn, ráng có tiền đi thẩm mỹ cắt sửa bươm ngo cho được, làm răng sứ, bọc.

Vì cái thích vì cái ghét nên chuyện nào mình cũng làm Buôn Vua bán chúa, buôn thần bán thánh mại quốc cầu vinh, phản phúc, lừa thầy phản bạn, cỡ nào mình cũng làm hết.

cái anh sống chánh niệm thì anh liên tục biết rõ mình đang sống với cái gì, mình đang thích gì ghét gì theo đuổi cái gì trốn chạy cái gì.

thì những cái đó Đức Phật dùng một từ một, đó là "tham ưu": "Vị tỳ kheo tinh cần, chánh niệm tỉnh giác tu tập Thân - Thọ - Tâm - Pháp Quán niệm xứ để Diệt trừ Tham ưu ở đời"

Tham ở đây là theo đuổi cái mình thích và Ưu là trốn chạy cái mình ghét. Chứ không có gì hết. Mà chỉ có sống chánh niệm bây giờ mình mới biết rõ: bây giờ mình đang theo đuổi cái gì, mình đang thích cái gì, đang bực mình cái gì.

khi chánh niệm nó phát hiện được cái đó thì cùng lúc đó 4 cái kia nó cũng có mặt. Tức là: Tín, Tấn, Định, Tuệ nó cũng phải có mặt. Nhớ cái đó, rất là quan trọng.

Chỉ có sống chánh niệm mà có nhiều người họ nói hoài, họ nói "Con không có thời gian tu thiền tứ niệm xứ" Không biết thầy nào kinh nào mà dạy họ cách quái gở như vậy. Làm sao mà Tứ Niệm Xứ mà không có thời gian được.

Không biết họ hiểu chữ "niệm" đây là cái gì mà họ cứ nói "con không có thời gian" Tôi nói lại lần nữa. Hành giả tứ niệm xứ họ sống rất bình thường. chỉ trừ họ ra họ hiểu sai họ mới nói họ không có thời gian.

Và chính vì họ hiểu sai cho nên mới để mới để ra cái loại hành giả mà quái gở. Đi đứng bình thường mà trong chánh niệm không có chịu, mà đi làm như mới xuất viện, mới vừa bị mổ lục phủ ngũ tạng, đi mà ta nói, đứt dây chẳng gì đó

mà đi cứ từ từ từ từ, rồi ăn thì cứ hả họng, giống như rô-bốt mà nó bị hết pin. Tôi lạy mấy bố hiểu sai. CỨ SINH HOẠT BÌNH THƯỜNG.

Và có nhiều người hỏi tôi: Sư ơi đâu có được, mình tu mình phải chậm. Tôi đã hỏi họ thế này "Cô ơi, trước khi cô biết Tứ niệm xứ cô sinh hoạt, tốc độ có giống người ta không?" Nói "Có, có giống" Tôi nói : " Cô nhớ nha, cô trả lời là có giống"

Thêm câu nữa, "Lúc không biết phật pháp cô có thể vừa lái xe vừa giận người nào đó không?" Cổ nói "Được chứ. Được"

Thì bây giờ y chang vậy đó. Cô vẫn lái xe. Nhưng mà thay vì ngày xưa là cô vừa lái cô vừa giận thằng Tèo, vừa nhớ thằng Tí, bây giờ cô đổi vụ nhớ vụ giận cô lắp nó vô bằng Chánh Niệm thôi.

Ngày xưa cô làm bếp bằng con dao cán nhựa, thì bây giờ đổi cô làm bằng con dao cán gỗ. Chỉ vậy thôi. Chứ tôi đâu có bắt cô thêm một con dao cán gỗ, cầm một lúc 2 dao. Đâu có!

Cô làm bếp mỗi lần 1 dao thôi, nhưng mà ngày xưa là cán nhựa, bây giờ là cán gỗ. Mà Bây giờ cô than "Không con không có thời gian. Con không có thời gian để con xài cái cán nhựa của sư"

U mê. Ngu Xuân Nha. Tôi đưa cô cán gỗ là để cô liệng cái cán nhựa đi. Cô cầm cái cán gỗ này.

Ngày xưa cô lái xe mà vừa lái vừa giận đúng không? vừa lái vừa nhớ cái này cái kia, vừa nhớ vừa toan tính chiều nay đi shopping ở đâu, chiều nay sẽ ăn cái gì, chiều nay sẽ gặp ai, ở đâu, lúc nào đúng không?

Bây giờ cũng y chang như vậy, thay vì hồi xưa cô bằng tham bằng sân thì bây giờ cô đổi nó bằng chánh niệm thôi. Hồi xưa cán nhựa, bây giờ Cán gỗ hiểu đúng bây nhiêu đó thôi.

Hiểu đúng như vậy, thì không có nói ngu xuẩn rằng "Tôi không có thời gian" Cứ sinh hoạt bình thường.

Khi hiểu đúng thì mình không có mắc vào hai cái này: Một, không có nói rằng "không có thời gian". Thứ hai, khi hiểu chánh niệm là gì mình không có tu kiểu cà rờ cà rờ. Tu mà để cho người ta thấy. Tu mà để tạo ra hình ảnh phản cảm. Không có.

Cứ sinh hoạt bình thường. Trước đây tốc độ nào thì giữ nguyên tốc độ đó. Giữ nguyên tốc độ đó nhưng trong sự cẩn thận thôi. Tôi đã nói rất nhiều lần, Mình đặt bàn chân trần của mình lên trên một vũng nước, một thảm cỏ mà mình nghi ngờ nó có miếng chai

thì mình sẽ đặt lên nó một cách cẩn thận, chỉ vậy thôi. Hoặc là trong kinh Đức Phật Ngài nói là giống như mình đội trên đầu mình một thau dầu đầy mấp mé, khi mình đội một thau dầu như vậy, mình sẽ đi rất là cẩn trọng. Bởi vì nếu không khéo,

nó sáng sánh, nó tràn xuống, ướt cái mặt của mình. Dầu không à. Cho nên Ngài mới nói, giống như một người đội thau dầu đầy trên đầu. Vì không muốn dầu sáng sánh, tràn ra thì vị tỷ kheo cũng sống chánh niệm y chang như vậy.

Hoặc một người con gái về nhà chồng ăn uống, sinh hoạt phải ý tứ. Không muốn bị mẹ chồng la, không muốn bên nhà chồng đánh giá, nhận xét bla bla bla, thì mình hơi ý tứ, chừng mực chút. Thì Ý tứ đó chính là chánh niệm.

Mình biết rõ mình đang trong tình trạng nào. biết rõ cái gì đang diễn ra, đang xảy ra, đang có mặt, đang tồn tại, đang tiếp diễn, đang hiện hữu. Cái đó là Chánh niệm.

Thiền tứ niệm xứ là cái gì? Là biết rõ cái How, cái What. How là biết rõ mình đang hoạt động ra sao, còn What là biết cái gì nó vừa xuất hiện.

Đang đi biết là đang đi đó là biết How. Và đang đi như vậy mà biết rõ cái tham, sân, si, từ bi, hỉ xả đang có mặt thì mình đó là What.

Biết rõ cái How cái What thôi. Nhớ Nha.

Biết rõ cái How đó là Niệm, mà biết rõ cái What đó là Tuệ.

Khi mình sống chánh niệm thì tự nhiên tâm mình nó trở thành nền tảng tốt để trí tuệ xuất hiện, nó làm việc. Cho nên tại sao cái đầu mình nó bụ, nó ngu, nó thú vật nhiều hơn là con người?

Cái phần con nhiều hơn phần người là tại sao? Là bởi vì, mình thường xuyên thất niệm. Mà niệm nó mất thì cái trí nó chen vô chỗ nào.

Các vị phải đồng ý với tôi một chuyện, trong thế giới sinh vật, có những loài động vật, có những loài thực vật mà nó phải có mặt trong một điều kiện thích hợp nào đó. Chứ không phải mà muốn đâu cũng được.

Thí dụ như là cây chôm chôm, cây sầu riêng, bòn bon, măng cụt, có những loại cây nhiệt đới nó không thể có mặt ở xứ hàn đới được, thậm chí ôn đới chưa chắc nó lên nổi nữa. Nha.

Thì mỗi một động vật, thực vật, khoáng vật nó đều cần đến một cái điều kiện một môi trường tương ứng nó mới có mặt được.

Thì Pháp Bất Thiện và Pháp Thiện nó cũng y chang như vậy. Nó cũng cần một cái nền tảng, một background thích hợp để mà nó có thể sinh trưởng. Thì

trí tuệ chỉ có mặt trong tâm thức có niệm, định, và nói rộng ra là nó chỉ có mặt trong tâm thức có sự hỗ trợ của mấy cái kia.

Theo A Tỳ đàn thì Có trường hợp là tâm thiện ly trí, có trường hợp có tâm thiện hợp trí. Không phải lúc nào tâm thiện cũng có trí. Nhưng đã là tâm có trí thì lúc nào cũng phải có đủ Tín Niệm Cần Định.

Lúc nào cũng phải có đủ. Nhớ cái này nha. Dầu đó là tâm hữu trợ cũng phải có. Tôi nhắc lại:

Tâm thiện thì có hợp trí và ly trí. Nhưng đã là hợp trí thì bắt buộc phải đứng trên nền của Chánh Tín, của Chánh Cần, của Chánh Định và của Chánh Niệm thì cái đó mới gọi là Chánh Trí.

Vậy mới gọi được Tuệ quyền được. Nhớ nha.

Cho nên, muốn có được Chánh Niệm thì cũng y chang như vậy. Những Điều kiện hỗ trợ Chánh niệm là sao? là: (xa cái người, quên, này tôi kể sót cái nữa là bên cái Định á, ý, chưa kể tới Định mà, chưa, chưa)

Muốn có cái Niệm mạnh thì y chang những nguyên tắc trước. Chuyện đầu tiên, phải có biện pháp đặc biệt.

1. Biết mình niệm yếu thì áp dụng các biện pháp cài cắm trí nhớ, tô đậm hồi ức, và ấn tượng. Không biết tiếng Việt tôi nói các vị nghe kịp không.

Nếu biết Chánh Niệm mình yếu thì phải tìm những giải pháp, áp dụng những biện pháp cài cắm ký ức, tô đậm trí nhớ. Là sao? đồ đạc phải ngăn nắp,

trong bếp con dao nó phải nằm ngăn đó, các loại giấy nướng các loại bao bì phải nằm ngăn đó, ly tách thủy tinh nằm ngăn đó, đồ gốm sứ nằm ở ngăn đó,

chảo chống thấm nằm ở đây, chảo inox nằm ở đây, muỗng đĩa nằm ở đây, lò nướng lò vi sóng phải nằm ở đây, nhớ. làm chi ta? Nhớ để đừng tắt đèn tối thui, cúp điện, thò tay vô biết chính xác nó nằm ở đâu.

Mọi thứ trong nhà nó được sắp xếp như vậy mình sẽ không bị rối. Cái rối nó vốn dĩ là kẻ thù của chánh niệm. Tất cả nó phải đi vào trật tự, đi vào cái ngăn nắp. Cái gì cần phải ghi chép thì phải ghi chép trong nhà.

Thí dụ, chứ đây tôi không có bắt mọi người làm y chang 100% những điều tôi nói. Nhớ nha.

Thí dụ có những người trên cửa ra vô nó có cái sideboard á, tạm hiểu là cái tủ giày đi. Trên tường mình ghi cái tấm bảng đề mình ghi những chuyện cần thiết, để mình sắp ra khỏi nhà mình liếc cái, mình ở xa về mình liếc cái

coi ông xã bà xã có ghi gì không? hoặc mình sắp ra khỏi nhà mình coi mình có cần gì trước khi đi hay không? Đó. Hoặc trong bàn viết trong phòng ngủ mình cũng cần một cái cuốn sổ nhỏ để mình ghi note những ghi chú.

Nhớ nha. Đó gọi là áp dụng các biện pháp cài cắm trí nhớ. Rồi cái gì nữa? Tô đậm hồi ức. Trong kinh ghi rất rõ. Các vị hỏi "kinh nào kinh nào?"

Dạ, Kinh Mi tiên Văn đáp, phần đầu ở đây có nghĩa là 1/3 hoặc 1/2 kinh Mi Tiên cuốn 2, nếu in thành 3 cuốn, nói về 22 cách gây dựng chánh niệm. Thì 22 tui dòm tui liếc còn có mấy điều thôi.

Có nghĩa là : Áp dụng các biện pháp cài cắm trí nhớ, và tô đậm hồi ức, ấn tượng để chi? Thí dụ, mình phải dùng ghi chép, mình phải dùng các biện pháp đọc, thí dụ mình muốn học bài cho nhớ, thì tự mình phải chế ra những dấu mốc,

chế ra những ấn tượng để mình thuộc bài nó lẹ hơn. Có người học bài muốn cho nhớ họ xài tay, có người xài bằng mắt, có người audio, có người video. Ok.

Thì đại khái, yếu tố đầu tiên để gây dựng chánh niệm là Áp dụng các biện pháp Cài cắm trí nhớ, và Tô đậm hồi ức, ấn tượng. Là vậy đó.

Và đặc biệt trong đó là đồ đạc phải ngăn nắp, trật tự. Chính cái này nó hỗ trợ cho mình rất là nhiều trong việc tu tập chánh niệm.

Thứ hai, là khi mình sống ngăn nắp, trong đời sống mình nó có nguyên tắc, đồ đạc có nguyên tắc, có trật tự, mà trong sinh hoạt của mình cũng có nguyên tắc trật tự, giày dép, rồi giờ giấc sinh hoạt,

cái nào mà nó có nguyên tắc được thì nên đưa nó vào nguyên tắc, để chi? để nuôi dưỡng chánh niệm. Chớ không phải có nguyên tắc để thành người kỹ tính. Nhớ nha. Chà, cái này quan trọng à.

Đừng có nguyên tắc khô cứng, thiếu trí vô tri đến mức trở thành người kỹ tính, ke re cắt rất, cái thứ này xài không có vô. Đàn ông mà quá trời như vậy là lâu ngày đổi giọng và rụng râu. Nhớ nha.

Mình TRẬT TỰ VÀ NGẮN GẮP ĐỂ TRAU DỒI CHÁNH NIỆM, CHỨ KHÔNG PHẢI ĐỂ TRỞ THÀNH NGƯỜI KỸ TÍNH. Nhớ nha

2. Xa người thất niệm, cái người lằng xằng, lằng xằng, quên đầu quên đuôi.

3. Gần người điếm đăm, bình tĩnh, chánh niệm tốt. Đặc biệt là Hành giả. Có nhiều người quen của tôi họ nói, trời ơi, xa thiền viện về cả tháng nhớ dữ lắm.

Nhớ nhiều cái, nhớ cái thứ nhất là trong thời gian ở đó mình sống chánh niệm. An lạc ghê lắm. Trong thời gian ở đó, bao nhiêu chuyện đời, tục sự là mình quên hết.

An lạc thứ nhất là mình sống chánh niệm. An lạc thứ hai là sự biết không? xung quanh mình bạn tu mình không có nghi ngờ ai, không sợ ai làm phiền mình hết trơn, và cái thứ ba là hình ảnh người ta chánh niệm nhiều khi mình đang thất niệm,

mình đang phóng dật, mình thấy người ta chánh niệm mình bèn nhớ. Và, đây tôi xin mở ngoặc, nói nhỏ một chuyện, các vị cũng không nên la um xùm người ta nghe nó kỳ.

Tôi không chủ trương Tu hành mà đeo tượng phật. Bởi vì tượng Phật mà đeo ở đây vừa bất tịnh, vừa bất kính, vừa bất xứng mà cũng vừa không có được ghi nhớ. Tui cũng không có thích quý vị tu bằng cách diễn.

Tu mà đeo chuỗi, chuỗi tay, chuỗi cổ cho người ta nhìn. Nhưng mà có cái này tôi thấy hay nè, nên xài phong linh.

Kalama nếu mà nó ok tháng 4 này mình khánh thành này, khánh thành một nửa, theo luật của Miến Điện. Không phải Luật ngoài đời, mà luật trong đạo, là khi làm được 1/2 là phải khánh thành trước, lỡ mà thí chủ có bề gì thì cũng ok.

Và chưa kể khi mình khánh thành nửa chừng đạo tâm cũng được củng cố.

Thì tháng 4/2021, bây giờ tôi đã chuẩn bị cho Kalama một cặp phong linh, phong linh của kalama là cái hàng tôi nên thượng thừa công phu, tôi chưa từng gặp cái chùa miếu nào có cái đó.

Tôi không có thích đại hình chung mà tui mê phong linh lắm. Vì cái phong linh, mình phải mặc định, có hiểu chữ Mặc định không? Mặc định có nghĩa là mình tự mình dặn lòng mình: nghe tiếng phong linh "beng beng" chuông gió là phải chánh niệm.

vì chuông phải có người đánh, mõ phải có người gõ, nhưng phong linh chuông gió, mình đang có mặt ở nhà hay thiền viện cứ nghe "kính coong""bính boong" là nhớ "ồ ồ, mình thất niệm."

Cái phong linh mà treo vậy thì tôi đặc biệt khuyến khích bà con xài phong linh. Dĩ nhiên tùy môi trường mà mình xài lớn hay bé. Tôi có một cặp phong linh nó to tới trời. Một cái nó bằng stainless steel, bằng inox, một cái bằng nhôm mà nhôm

aircraft nhôm mà nhôm xịn á. To một ống như vậy là 1m, dĩ nhiên nó xê dịch là 1m, 8 tấc, 7 tấc, 6 tấc. Nhưng mà cái dài nhất là 1m2. Cái tiếng của nó là nghe tới 9 tầng trời. Kalama đâu phải khu dân cư, mà trên cao nó đánh là miệt mài đường dài luôn.

Thì tôi đang nói chánh niệm, thì tôi nói cái phong linh. Hồi này tôi có nói mình muốn có chánh niệm mình áp dụng biện pháp cài cắm trí nhớ, tô đậm hồi ức ấn tượng là vậy.

có nghĩa là ngoài chuyện ngăn nắp trật tự, mình cũng cần đến cái gì đó có tác dụng đánh động trí nhớ. Mình cũng phải có cái mặc định của mình: "Nghe tiếng chuông gió là chánh niệm nha."

Có nghĩa là, mình đang làm đang sinh hoạt trong phòng, trên thiền đường hay đi lang thang ngoài đất, ngoài vườn của thiền viện Kalama, mà mình nghe "kính coong" "kính coong" là mình phải quay về, quay về và nhìn lại, hay lắm.

Tôi không có ăn huê hồng, commission với ai hết, nhưng mà tôi đề nghị trong room này nên có cái phong linh. Đương nhiên là tôi không

biết nhà các vị ở chỗ nào có thể treo được hay không. Nhưng mà nếu ai có điều kiện, có thể treo dùm một cái phong linh

hay lắm, nhưng mà treo với tâm niệm rõ ràng: NGHE TIẾNG CHUÔNG GIÓ, LÒNG QUAY VỀ CHÁNH NIỆM. Vì cái chuông đánh là phải có người, chuông gõ là phải có người, riêng chuông gió là không, hễ trời còn có gió là ta còn có nhau.

Nhớ cái đó. Rất là hay.

Cho nên, cái chuyện thứ nhứt, là coi như mình phải áp dụng những biện pháp cài cắm trí nhớ và tô đậm hồi ức, ấn tượng; thứ hai là sống gần người có chánh niệm; Thứ ba là Xa người thất niệm.

4. Trú xứ. Rất là quan trọng. mình ở chỗ nào. Có những trú xứ muốn chánh niệm rất khó. Tin tôi đi. Muốn nhảy đầm, muốn ăn nhậu là phải có chỗ thích hợp. Muốn săn bắn, muốn đi câu cá là còn cần chỗ thích hợp nói gì cái chuyện sống chánh niệm.

Bởi đó là lý do tại sao trong kinh có chữ là patirupadisavaso, Sống chỗ thích hợp cho công việc mình đang làm, mục đích mình đang nhắm tới. Như vậy đó. Nhớ cái đó nó quan trọng.

Cho nên cái điều kiện tiếp theo của Chánh niệm là anh phải có một chỗ thích hợp. Và cái cuối cùng là, Tadatthimuttata, có nghĩa là,

5. Lòng mình luôn nghĩ về chuyện trau dồi chánh niệm. Biết rất rõ lúc này Chánh niệm mình nó đang trôi sụt thế nào. Biết rất rõ. để kịp thời có các biện pháp dàn xếp, trưởng dưỡng, nuôi lớn. Nhớ nha. Quan trọng lắm.

Mà Định cũng vậy.

Nói về Niệm là mình phải nói về Bốn niệm xứ. Nhưng mà cái đó tôi đã nói 300 lần rồi cho nên ở đây tôi chỉ nói về Niệm thôi. Thường xuyên, và hồi nãy đầu bài giảng tôi có nói: Bài giảng hôm nay tôi sẽ nói về cái đồng hồ.

Đồng hồ dầu đồng hồ mechanic, đồng hồ quartz, đồng hồ tự động, đồng hồ lên dây, đồng hồ bằng năng lượng mặt trời, đồng hồ ... hay

đồng hồ chạy bằng năng lượng vật lý như Atmos chẳng hạn thì tất cả đều cần đến một cái sự tác động nhất định.

Thì bây giờ lên dây hay tự động thì mình phải lên dây cho cái dây thieu nó được đầy thì nó mới chạy được. ở đây cũng vậy.

Muốn cho đạo tâm của mình nó liên tục. Muốn cho chuyện tu học của mình nó thường xuyên không gián đoạn thì mình phải thường xuyên lên giây cót. Lên bằng cách nào?

Thì Tín, Tấn, Niệm, Định. Tôi đang nói tới Định mà.

Thì cái Định ở đây là khả năng tập trung tư tưởng. Định ở đây có 2 trường hợp: Định tính từ Cận Định trở lên thì được gọi là Định. Đó là định của bậc Thượng căn. Còn mình là bậc hạ căn thì mình chỉ có một loại định, là Sát na định thôi.

Thượng căn là có được từ Cận định trở lên, có nghĩa là người ta có khả năng tập trung nhiều giờ đồng hồ cho đến nhiều ngày, nhiều giờ. Nha. Còn riêng mình, mình hạ căn, nhất là thời mạt pháp bây giờ chỉ có Sát na Định. CỐ nghĩa là

khả năng tập trung ngắn hạn, ngắn hạn. Và nhiều cái ngắn nó được cái dài. Nhớ nha. Nhiều ngắn cộng lại thành dài. Mà ngắn liên tục cộng lại mới dài được. còn ngắn kiểu đứt khúc thì không được.

Nhớ nha. Phải có khả năng định tâm thì chánh niệm mới lên nổi, phải có khả năng định tâm thì trí tuệ mới làm việc được.

Sau đây là các điều kiện để có khả năng định tâm tốt:

Điều kiện đầu tiên là gì? Đó là

1. Học kỹ các đề mục. Wow, Học kỹ các đề mục. Máy cái object á, object để tập trung tư tưởng, objects for concentration. Những cái đề mục để mình tập trung tư tưởng gồm có cái gì?

Thì trong kinh nói là có 40 đề mục, trong đó mình thấy có mấy đề mục phổ biến đó là, mình tập chú ý vào xanh vàng đỏ trắng, một

đốm màu xanh, màu đỏ, màu trắng, hoặc là tập trung vào đất nước lửa gió, tập trung vào một miếng đất, một miếng lửa,

một khe hở, hay một tô nước, một dòng nước, một vũng nước, hư không, ánh sáng. Hư không tức là là một khe hở, khe hở ở đây là mình là tập trung vào ánh sáng của khe hở đó. Còn niệm gió là mình tập trung vào khe hở nhưng không phải tập trung vào ánh sáng

mà tập trung cái gió nó thổi xuyên qua khe hở đó, hoặc là mình tập trung vào một sự lay lắt của cành lá nào đó. Thì cái đó cũng gọi là đề mục niệm gió. Nhớ nha. Mấy đề mục còn lại như: niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm Thí, niệm Thiên, niệm hơi thở,

niệm bất tịnh, niệm tử thi, niệm Niết Bàn, niệm thực phẩm bất tịnh tùm lum hết, tổng cộng là 40 đề mục. Thì cái chuyện đầu tiên anh muốn có định là anh phải Học kỹ các đề mục. Nếu không giải thích trong room chắc không hiểu.

Ủa, tu định là mình phải hành trì mà trong kinh bắt mình phải học kỹ. Dạ, nó có lý do. Học kỹ là sao? học kỹ ở đây có nghĩa là mình biết muốn tu đề mục đất phải trải qua những chuẩn bị gì, đề mục nước, đất nước lửa gió xanh vàng đỏ trắng hư không ánh sáng,

niệm Phật, Niệm Pháp, Niệm Tăng, niệm Thí, niệm Thiên,... thì mỗi đề mục như vậy, cách niệm nó ra làm sao, tại sao phải học kỹ. Khi mình học kỹ như vậy, mình mới không bị thầy xỏ cái dây vô lỗ mũi kéo đi. Có rất là nhiều thầy, khoái đề mục nào thấy đệ tử tới

bèn đề nó ra, bắt nó tu đề mục đó mà nó không hợp. KHỔ như vậy. Mà lỗi nằm ở đâu? Mấy chục phần trăm nằm ở chàng và mấy chục phần trăm nằm ở nàng. Chàng tức là Thầy, thiền sư đó. Tức là ông tập trung có một cái ông thích, hoặc là ông biết cái đó.

Ông tâm đắc, ông sở trường là ông đề ra ông dạy cái đó thôi. Còn học trò, thì thầy trao nó nhận thôi, trong khi trong kinh ghi rất rõ: Hành giả phải học kỹ các đề mục để chi? để coi mỗi đề mục nó khác nhau cái gì trong sự chuẩn bị, và trong quá trình tu chứng.

Và cái quan trọng nhất: COI MÌNH HỢP VỚI CÁI GÌ. Biết hết. Phải cầm cái menu lên, đây nè: phở, bánh canh, hủ tiếu, bún riêu, cháo lòng, cơm chiên dương châu, cơm chiên cá mặn, đồ chay, hủ tiếu, nấm nê, nấm xào, cải xào, canh tập tàng, canh thiên lý, canh khổ qua,

bầu bí mướp các loại, coi mình hợp cái gì. Còn đằng này, mình đi vô là ông thiền sư ổng thấy ra một món mà món đó là Khô quệt. Suốt mùa thu cách mạng chỉ biết ăn cháo trắng kho quệt, mà trong khi trời đất bao la, vũ trụ bát ngát biết bao nhiêu thứ thôi,

đó là món Cháo trắng kho quệt, các vị có đành lòng không? Cho nên, cái chuyện đầu tiên, để tu tập định, Chuyện đầu tiên là ANH PHẢI HỌC KỸ CÁC ĐỀ MỤC.

Học kỹ để tránh hoang mang. Nhưng học kỹ ở đây trong kinh ghi rất rõ cũng là cái duyên. Cái duyên lớn lắm mới làm được chuyện này. Bởi vì nó có cái này nè,

có những hành giả không học lý thuyết thì biết đường đâu mà tu, trăm sự giao hết cho thầy. Gặp thầy giỏi không nói gì mà gặp thầy dốt là ăn cho hết.

Thế là nó nảy ra trường hợp thứ hai: MÌNH TU LÀ PHẢI HỌC GIÁO LÝ, PHẢI HỌC LÝ THUYẾT. Nhưng nó xui một nỗi là có những kẻ học lý thuyết xong thì nó trở thành hành trang đắc lực cho chuyện hành trì, nhưng có những kẻ, học giáo lý xong, kiến thức ấy bèn trở thành

gánh nặng cho hành trì. Các vị có hiểu không? Kiến thức và lý thuyết, tùy người mà nó là hành trang hay là gánh nặng, mà rất tiếc trong room này tôi không biết tiếng việt của quý vị nó đủ để phân biệt hai chữ này không? GÁNH NẶNG VÀ HÀNH TRANG.

Hành trang là cái mình mang vác, khuôn khiêng trên vai, mà nó giúp được cho mình, thì nó gọi là Hành trang, hành lý, tư lương. Còn gánh nặng là gì? là cái không có xài mà vẫn ề ạch vác đi. Nhớ nha.

Thì ở đây kiến thức cũng vậy. Đối với thằng Tèo thì nó là Hành trang, hành lý, là tư lương. nhưng đối với thằng Tí thì nó là gánh nặng. Học cho cố, cho nhiều để rồi nó bị chết trên chính cái mà nó có.

Thằng Tèo, nó đem nước theo để nó uống, vì nước nó là nước ngọt. Còn thằng Tí, nó vác theo một bình mà toàn là nước muối, nước biển không à. Vác thì có nặng mà tới nơi tắm không được, giặt không được, chỉ có ngâm để mà chữa sâu răng thôi.

Các vị nghĩ coi có chịu nổi không? nhớ nha. Cái này rất là quan trọng. Cho nên, Chuyện đầu tiên là PHẢI HỌC KỸ CÁC ĐỀ MỤC.

Chuyện thứ hai, xin lỗi mình còn giờ không? - Dạ, thưa sư, sư giảng được 2 tiếng rồi, sư có thời gian nhiều tụi con ngồi bấy nhiêu vậy đó.

Ok, dẹp dẹp dẹp. Không có giảng nữa. Quá mệt rồi. Chúc các vị một ngày vui. Hẹn các vị thứ hai tuần sau. mà trong room nó ngủ sạch sao tôi nghe nó ngáy luôn mà./.

Ngũ Lực 2 - Lìa Bỏ

Kalama xin tri ân bạn hongha7711 & elteetee ghi chép

03/11/2020 - 02:58 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Kì rồi tôi giảng chưa hết nên bữa nay tôi tiếp nói một chút. Kì rồi tôi bắt đầu bài giảng bằng hình ảnh cái đồng hồ. Đồng hồ cần phải luôn luôn nhận được nguồn năng lượng nào đó thì nó mới chạy được hoặc là nó được lên dây cót, dây thiêu. Ví dụ đồng hồ pin, đồng hồ chạy bằng năng lượng mặt trời, bằng thân nhiệt. Nó phải có nguồn năng lượng thì nó mới có thể vận hành. Thì tâm tu của một hành giả cũng vậy, mỗi ngày mình phải lên "dây cót" đó thì mới có thể vận hành, hoạt động được. Lên "dây cót" ở đây có nghĩa là mỗi ngày mình phải quan tâm đến năm quyền (năm lực) của mình: tín, tấn, niệm, định, tuệ. Mình xem coi năm cái đó mình bị thiếu hụt cái gì và cái cách bổ sung của nó trong kinh ghi rất rõ. Vừa rồi tôi giảng đến phần Định đủ hai tiếng đồng hồ rồi nên tôi ngưng. Hôm nay chúng ta trở lại đó một chút để sang cái bài mới.

Một trong năm quyền năm trong đó có Định, mấy phần kia tôi đã giảng rồi. Một người mà thiếu khả năng định tâm thì phải biết đường mà trau dồi nó, không thôi cứ dậm chân tại chỗ không biết đi về đâu. Trong kinh cho mình những kinh nghiệm. Thứ nhất là phải học kỹ về các đề mục, tôi mới giảng đến đó thì hết giờ. Học kỹ về các đề mục là sao? Nếu các vị có khả năng đọc chú giải thì quá tuyệt vời, còn không thì các vị vào Thanh Tịnh Đạo. Tôi tính nói phần Định không, mà không, đọc thêm phần Giới nữa, gói gọn trong Thanh Tịnh Đạo. Thanh Tịnh Đạo có dạy cho mình cái cách chuẩn bị để mình tu Định. Tức là trước hết mình phải trang nghiêm giới. Người xuất gia hoặc người cư sĩ phải trang nghiêm giới phẩm mà mình đã nhận. Thí dụ như mình đã nhận ngũ giới, bát giới, thập giới, Sadi giới, Tỳ kheo giới. Mình đã nhận cái giới nào cái giới đó phải sạch thì cái định mới phát triển tốt được. Đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là phải học kỹ các đề mục, trong đó dạy rất kỹ cái cách mình chuẩn bị một cái đề mục nó ra sao và cái khuynh hướng tâm lý nào thích hợp với loại đề mục nào. Thí dụ người tánh sân họ thích hợp với đề mục nào. Rồi người tánh tham, tham nó có chia ra nhiều trường hợp, ví dụ như tham ở đây là người giàu tình cảm, dễ dàng bị sa ngã bởi tình cảm khác phái nó cũng là tham. Người thích ăn ngon, mặc đẹp cũng là tham. Người thích chưng diện, thích làm đẹp bản thân cũng là tham. Thích tích lũy tài sản vật chất cũng là tham. Ở mỗi cái đề mục như vậy nó có những cái đề nào mục thích hợp cho mình. Bây giờ nói đến Sân, người có tánh sân nhiều thì thích hợp với đề mục nào. Sân ở đây nó có nhiều trường hợp, là cái tánh hay dễ dàng kết oán, oan trái. Hay sân ở đây là người dễ dàng bất mãn, bất mãn với đời sống chung quanh, nắng không ưa, mưa không chịu, ghét gió, kị mù sương, côn trùng, con người, bụi bặm, nóng, lạnh quanh năm, đối với họ là cái gì họ cũng bức được hết. Có người họ bức mình với con người, có người họ bức mình với sự vật, điều kiện, hoàn cảnh sống, đều là sân hết. Rồi cái Si, si cũng có nhiều, si phóng dật hay là si hoài nghi. Si phóng dật là nó cứ lẩn tẩn lẩn tẩn không có tập trung được, cái đầu nó cứ nghĩ ngợi đủ thứ chuyện hết. Còn si hoài nghi là cứ hoang mang nghi hoặc về giáo lý, cứ nghĩ chuyện này thắc mắc, chuyện kia thắc mắc mà không chịu tìm bạn, tìm thầy, kinh sách mà giải quyết cho rõ ràng, sống nặng về những hoài nghi,

nghe hoặc về Tam Bảo. Rồi người nặng về Đức Tin, tức là đưng đầu tin đó, thích tin lắm. Nghe ai nói cái gì có phước, vị nào chân tu, vị nào có đặc thiên, đặc Đạo gì đó là mê lắm. Chẳng hạn như hôm qua có một người bên Miến Điện là người Việt Nam gửi cho tôi một cái email, họ nói rằng trên Pa-auk có nhiều người đặc tới bát định. Tôi đọc tới đó tôi khó chịu lắm, là bởi vì tôi tự hỏi là cái bát định nó vô hình vô tướng. Thí dụ như cái bằng bác sĩ, kiến thức bác sĩ người ta có thể kiểm chứng được, rồi mới có người ký tên xác nhận vô cái bằng bác sĩ, bằng bác sĩ nào cũng có chữ ký hết. Thì cái bát định là cái vô hình, vô tướng, vậy ai là người cái thẩm quyền xác định? Nếu mà người đó là người cư sĩ thì tình hình nó có nhẹ hơn một chút. Mình nói là ông A, bà B xác nhận là tôi đặc định thì hỏi ông "Dựa vào đâu?", thì ông cũng là người đặc. Mình hỏi "Dựa vào đâu mà ông đã đặc? Ông phải biết ông đặc thì mới xác định được tôi đặc chứ". Nhưng mà thôi cái đó ở bên cư sĩ, nhưng tỳ kheo thì không được.

6:26

04/11/2020 - 06:21 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Một ông tỳ kheo mà xác định người ta đặc cái này đặc cái kia nó kẹt lắm vì ông phải tự nhận ông đặc. Vị đó phải tự nhận mình đặc thì mới xác định người ta đặc chứ. Trong luật, một vị tỳ kheo mà đặc thiết là đã không được phép nói ra cho vị cư sĩ. Nói chi là mình không đặc mà mình đi tự nhận bằng cách này hay bằng cách khác, bằng cách gián tiếp hay trực tiếp để cho người ta biết mình đặc mà trong khi mình không có đặc. Cái tội đó nặng lắm. Nó là một trong bốn cái đại trọng giới của tỳ kheo-đại trọng giới thứ tư. Cho nên tôi nghe nói bên Pa-Auk mà có người đặc bát định, tức là bốn thiên Vô Sắc, bốn thiên Sắc thì tôi tin chắc đó không phải là của ngài Pa-Auk bởi vì tôi có tiếp xúc với Ngài, tôi có đọc sách của Ngài và tôi nghĩ Ngài là người uyên bác và rất cẩn trọng, Ngài không có ầu như vậy đâu, ầu cái chuyện xác định người này đặc người kia đặc, tôi không tin cái chuyện đó. Như vậy thì ai là người đã rò rỉ cái thông tin đó? Mà cái người đức tin mạnh mấy cái đó họ dễ bị sụp hố lắm. Nói sơ

qua niềm tin thì nhân tiện tôi nói cái đó, nhớ đâu nói đó. Bà con cần trọng cái đó, nghe nói đắc cái này cái kia, mình phải tự hỏi ai là người có thẩm quyền để xác nhận cái chuyện đó. Mình dễ tin quá. Rồi có người họ có nhiều tính tầm, tôi dịch là đặng tánh, có nghĩa là lằng xằng lằng xằng, nó khác với phóng dật. Phóng dật là không có chuyên chú vô cái gì hết, còn người này học có chuyên chú nhưng mà mọi thứ một chút. Ai rủ đi làm phước cũng làm phước, ai rủ đi hành thiện, ai rủ đi từ thiện cũng từ thiện, ai rủ đi du lịch thì cũng đi du lịch..Nói chung là ai rủ thiện rủ ác gì họ cũng lằng xằng lằng xằng hết, có chuyên chú nhưng mà không có lâu thôi.

10:05

04/11/2020 - 06:21 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Một ông từ khéo mà xác định người ta đắc cái này đắc cái kia nó kẹt lắm vì ông phải tự nhận ông đắc. Vị đó phải tự nhận mình đắc thì mới xác định người ta đắc chứ. Trong luật, một vị từ khéo mà đắc thiệt là đã không được phép nói ra cho vị cư sĩ. Nói chi là mình không đắc mà mình đi tự nhận bằng cách này hay bằng cách khác, bằng cách gián tiếp hay trực tiếp để cho người ta biết mình đắc mà trong khi mình không có đắc. Cái tội đó nặng lắm. Nó là một trong bốn cái đại trọng giới của từ khéo-đại trọng giới thứ tư. Cho nên tôi nghe nói bên Pa-Auk mà có người đắc bát định, tức là bốn thiền Vô Sắc, bốn thiền Sắc thì tôi tin chắc đó không phải là của ngài Pa-Auk bởi vì tôi có tiếp xúc với Ngài, tôi có đọc sách của Ngài và tôi nghĩ Ngài là người uyên bác và rất cần trọng, Ngài không có ầu như vậy đâu, ầu cái chuyện xác định người này đắc người kia đắc, tôi không tin cái chuyện đó. Như vậy thì ai là người đã rò rỉ cái thông tin đó? Mà cái người đức tin mạnh mấy cái đó họ dễ bị sụp hố lắm. Nói sơ qua niềm tin thì nhân tiện tôi nói cái đó, nhớ đâu nói đó. Bà con cần trọng cái đó, nghe nói đắc cái này cái kia, mình phải tự hỏi ai là người có thẩm quyền để xác nhận cái chuyện đó. Mình dễ tin quá. Rồi có người họ có nhiều tính tầm, tôi dịch là đặng tánh, có nghĩa là lằng xằng lằng xằng, nó khác với phóng dật. Phóng dật là không có chuyên chú vô cái gì hết, còn người này học có chuyên chú nhưng

mà mọi thứ một chút. Ai rủ đi làm phước cũng làm phước, ai rủ đi hành thiện, ai rủ đi từ thiện cũng từ thiện, ai rủ đi du lịch thì cũng đi du lịch..Nói chung là ai rủ thiện rủ ác gì họ cũng lằng xằng lằng xằng hết, có chuyên chú nhưng mà không có lâu thôi.

10:05

10/11/2020 - 02:34 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Đó gọi là tánh tầm - dưỡng tính. Người tánh giác tức là người có trí, thường xuyên tỉnh táo, biết phân biệt các gì nên và cái gì không nên. Tổng cộng là sáu tánh: tham, sân, si, tầm, tín, giác. Mình phải xem trong Thanh Tịnh Đạo, ví dụ người có tánh tham nhiều thì họ có đặc điểm gì trong sinh hoạt. Sân nhiều, si nhiều... Trong đó mách nước cho mình nếu mà may mắn mình gặp được sư phụ là thánh hiền thì quá tuyệt vời, nếu không thì tự mình cũng phải nghiên cứu kinh sách hoặc là qua thầy bạn để thấy rằng mình có thể thuộc về nhóm người nào, khuynh hướng tâm lý mình là gì để mình có được cái đề mục thích hợp. Có những đề mục móc ra xài liền như đề mục hơi thở, đề mục bất tịnh quán niệm về sự dơ bẩn của thân xác, hoặc là tu tập về tâm từ, tu tập về ân đức Tam Bảo, niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, đó là móc ra xài liền. Nhưng có những đề mục mình cần phải chuẩn bị. Thí dụ như niệm đề mục tử thi thì mình phải đi đến những nơi nào có tử thi và mình cần chuẩn bị gì khi muốn ngồi nhìn tử thi đó để mà tu. Rồi tu đề mục đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng mình cần những chuẩn bị gì. Nãy giờ tôi nói một dọc cho các vị thấy không phải dễ đâu. Trong kinh nói ông A, bà B gì đó nghe Đạo là đắc, nghe Pháp là đắc liền hoặc là nhìn thấy nước chảy, lá rơi, ngọn lửa là đắc liền. Nói rõ nha, họ là hạng người cỡ nào? Mình có được như người ta hay không? Và cái ông sư phụ dạy họ là ai? Cho nên đừng có đem bì với người xưa. Mình thấy trong kinh người ta không cần học gì cũng đắc nên mình cũng khỏi cần học luôn thì cái đó tôi can, đừng có đại đột nghĩ như vậy. Cho nên để trau dồi định là phải học kỹ, học kỹ các đề mục thiền định. Có tất cả là bốn mươi cái đề mục: đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng, niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm giới, niệm thí, niệm thiên,

niệm bất tịnh, niệm hơi thở, niệm vật thực, niệm tử thi, niệm tâm từ, các đề mục vô sắc... nhiều lắm. Tổng cộng lại là bốn chục, 4 vô sắc, 4 vô lượng tâm, 10 Kasina, 6 tùy niệm... Phải học kỹ cái đó. Tiếp theo là cái trú xứ phải thích hợp, chứ các vị nghĩ là tu là tu tâm chứ không phải tu tướng “Ở đâu tôi cũng tu được”, thì tôi xin lạy các vị bỏ các suy nghĩ đó đi. Cái bậc thượng thừa, thượng căn, đại trí, người ta chỉ cần trong tíc tắc người ta đã đắc rồi cho nên người ta tu ở đâu cũng được hết trơn. Còn cỡ như mình nói là “Tôi tu tâm tôi không có màng tướng” thì có ngon về nhà vô phòng, con nít ở ngoài nó giỡn nó la rầm rầm, lúc đó tu được hay không. Một cái chỗ quá nóng, quá lạnh, quá ồn, cái chỗ có nguy hiểm về thiên nhiên, đá lở đất trôi, nước ngập cũng không được. Mình phải tu ở chỗ nào mình hoàn toàn yên tâm về người, về vật, yên tâm về thực phẩm, về điều kiện sinh hoạt. Kể ra thì nó hơi cầu kỳ nhưng mà sự thật là như vậy. Tôi vừa mới nói email của một sư cô bên Miến Điện cổ gửi, thực tế là không phải ai cũng có thể chịu được điều kiện sinh hoạt bên Miến Điện, cũng không ai chịu được thực phẩm bên Miến Điện, và cũng không ai có thể chịu nổi được sự bất tiện về ngôn ngữ, mình nói không có được, trăm sự là nhờ người thông dịch. Cái đó mình đi qua mình dự lễ, mình đi chơi chút đỉnh chứ còn ngày dài tháng rộng là căng lắm, không phải dễ đâu, chỗ ở phải rất là thích hợp. Cho nên muốn trau dồi định tâm thì phải học kỹ đề mục, học kỹ về bản thân mình, rồi có trú xứ thích hợp. Chưa hết, thầy bạn cũng phải thích hợp. Và cuối cùng (Pali) tức là phải chuyên tâm, dốc lòng, dốc sức, trau dồi cái định của mình. Mình phải luôn luôn nhớ định của mình còn yếu, định của mình còn non. Câu đó luôn luôn nhớ để mà trau dồi. Chứ còn mình biết mình thiếu mà mình làm lơ là coi như xong. Qua đó ghi danh vào thiền, mà cái đầu thì lo nghĩ đến việc trốn thiền viện ra ngoài đi chơi hoặc là đi làm phước, hoặc là ngồi thiền mà trông cho hết ngày hết tháng để đi về xứ, thì cái đó không có được. Mình muốn trau dồi cái gì thì phải chuyên tâm cái đó. Mình muốn học giáo lý thì mình coi coi mình bị kẹt cái gì, mình bị kẹt ở trong trí nhớ hay là cái sự hiểu của mình, hoặc là mình thấy ông thầy ổng nói nhanh quá hay là ông thầy ổng nói khó hiểu quá thì mình phải moi ra cho bằng được cái trục trặc nó nằm ở đâu để mình kịp thời khắc phục, chỉnh sửa cho tốt hơn. Còn đằng này mình muốn học giỏi giáo

lý mà mình không có màng đến cái chuyện trau dồi, muốn thì có muốn nhưng không có màng. Muốn mình khỏe mình cơ bắp nhưng mà không có màng đến cái chuyện làm sao cho mình khỏe, mình cơ bắp thì tôi chịu, mình phải có chú tâm, dốc, sức, dốc lòng. Thì ở đây cũng vậy, hành giả phải thường xuyên nghĩ đến cái chỗ thiếu của mình, cái chỗ cần chỉnh sửa, cần khắc phục của mình. Cái đó là cái điều kiện để hỗ trợ cho định tâm và đặc biệt muốn trau dồi trong tất cả các thiện pháp, muốn trau dồi cái gì thì nên ở gần cái người mạnh cái đó và nên tránh cái người yếu cái đó. Nhớ nha, cái này quan trọng lắm! Muốn trau dồi định là mình cần học kỹ các đề mục, học kỹ về cái khuynh hướng tâm lý của mình, phải tự học rồi hỏi thầy, hỏi bạn, hỏi kinh, hỏi sách. Xong rồi tránh cái người thiếu định, một là họ lảng xảng, hai là họ bàn ra là mình cũng chết, họ nói “không cần thiết” là mình cũng chết. Học kỹ, tiếp xúc với thầy thích hợp, bạn thích hợp, rồi trú xứ thích hợp, cuối cùng là tâm thường nghĩ nhiều đến chuyện trau dồi cái định của mình. Đó là những điều kiện giúp cho cái định của mình nó mạnh.

Giờ mình tiếp qua cái Tuệ. Trí ở đây có nhiều lắm, phân tích bao la. Nói trí ở đây là văn, tư, tu; Trí ở đây mình nói là có 73 trí trong Vô Ngại Giải Đạo; Trí phàm, trí thánh. Nhiều lắm. Nhưng mà ở trong trường hợp này tôi chỉ nói gọn có hai cái trí thôi, đó là cái trí nhân quả và cái trí tam tướng.

Cái trí nhân quả là phải sống chánh niệm, phải dùng kiến thức giáo lý. Dùng kiến thức giáo lý và đời sống chánh niệm để thấy rằng mọi sự ở đời nó đều vận hành trên nguyên tắc nhân quả. Không có cái gì tự nhiên mà có. Cái gì có mặt cũng từ sự tác động của vô số điều kiện và bản thân nó lại tiếp tục là điều kiện để tác động lên những thứ khác, hỗ trợ những thứ khác. Tác động vào những thứ khác để cho những thứ khác nó tốt hơn hoặc là nó bị lụng bại, tổn giảm, tiêu mất đi. Nó có hai thứ tác động, tác động giúp cho tốt hơn hoặc tác động khiến cho ảnh hưởng xấu, tiêu cực. Tôi nhắc lại là mình cứ nhớ mọi thứ trên đời này không có cái gì nó tự có, mọi thứ đều do các điều kiện mà có và bản thân nó lại là điều kiện để tác động lên những thứ khác. Và toàn bộ cuộc sống của mình nó chỉ là cái dòng

chảy của những giọt nước nhân quả ấy mà thôi. Nhớ cái này, cái này rất là quan trọng! Đó là về trí nhân quả. Mà tại sao mình phải thấy như vậy? Tại sao mình phải có cái nhận thức đó? Là bởi vì khi mình có cái nhận thức thường trực về nguyên tắc nhân quả của vạn hữu trong đó có mình thì mình có nhiều cái lợi. Cái lợi thứ nhất là mình sống trách nhiệm hơn. Mỗi một cái suy nghĩ, mỗi một cái động thái lớn nhỏ, hay là một câu nói của mình, cố ý hay vô tình, đều có thể để lại một hậu quả nghiêm trọng. Nhớ cái đó! Cho nên mình sẽ sống trách nhiệm hơn. Khi mình sống chánh niệm mình quan sát thấy tất cả mọi thứ do nhân duyên mà có thì mình mới có dịp thấy được lý vô ngã. Thì ra cái này không phải tôi, không phải của tôi mà đó chỉ là các điều kiện thôi. Khi nào đủ duyên, đủ điều kiện thì cái này có mặt, cái kia có mặt. Thiếu duyên, thiếu điều kiện thì cái này không có mặt, cái kia không có mặt. Giống như tôi nói hoài, tiếng đàn nó không nằm trong ngón tay của người chơi đàn, nó cũng không có nằm trong thùng đàn, dây đàn, phím đàn, trục đàn, nó không nằm ở đâu hết, mà khi những cái này kết hợp một cách hợp lý thì nó mới bật ra tiếng đàn. Thì đời sống của ông A, bà B, thân xác, hình hài, tâm lý, tình cảm, kiến thức, kinh nghiệm, uy tín, bla bla...tòan bộ những cái đó nó giống như là tiếng đàn vậy, nó có được bằng cách dựa vào vô số điều kiện, thiếu đi một chút điều kiện thì nó cũng không có được, chỉ thiếu một chút thôi. Thí dụ như các vị nói với tôi các vị là người mẫu, ca sỹ tiếng tăm rần rần, một tháng các vị kiếm được bạc tỷ tiền Việt Nam đúng không? Đúng, nhưng chỉ cần có một chút xiu sạn nó nằm trong thận các vị thôi là đủ cho các vị đi ra máu rồi. Có người nó to đùng mà không ra máu, có người có chút xiu mà nó ra, mà nó đau tới trời. Chỉ cần có một viên sỏi kiểu đó thôi thử coi các vị có còn hát được hay không, chiều nay các vị có đi catwalk được hay không, có đi biểu diễn thời trang được hay không, có đi tiệc tùng, party được hay không? Tôi nghĩ không, phải đi bệnh viện giải quyết cái đã. Hoặc là các vị đang lái xe trên đường với tốc độ là 200km/h mà bây giờ con mắt các vị bị bụi vô là các vị phải tắt vô lẽ thôi, chứ không thể vừa lái vừa nheo, rất là nguy hiểm, coi tắt được chỗ nào thì tắt. Nếu mà đi trên xa lộ, cao tốc, thì cũng phải tắt vô cái làn đường nào an toàn rồi giảm tốc độ, chứ không thể nào tiếp tục chạy cái làn ngoài với tốc độ như cũ

được, khiếp lấm, một xúu bụi trong mắt thôi. Cho nên mọi thứ đều do các điều kiện, các nhân duyên mà tạo nên.

Trí thứ hai là trí tam tướng. Trí tam tướng rất là quan trọng. Trí tam tướng là một khía cạnh của trí nhân quả nhưng mà phải nói riêng người ta mới thấy, chứ còn không nói riêng người ta bị nhòa đi, không thấy rõ cái mối quan hệ của nó. Thực ra với một người chứng đạo thì trí nhân quả với trí tam tướng nó là một, nó đi chung. Nhưng mà kẹt ở chỗ là đối với người phàm phu học Đạo thì mình phải tách nó ra cho họ thấy. Bởi vì cái trí nhân quả khi không có Phật pháp người ta cũng có nhưng mà chỉ có một phần thôi. Nếu không có Phật ra đời cũng có người có trí nhân quả nhưng mà rất là hạn chế. Cái trí nhân quả khi mà không có Phật pháp nó không đủ dẫn đến sự giác ngộ, giải thoát. Nhiều lắm họ chỉ biết được đến mức độ nhân quả báo ứng thôi, làm lành được quả vui, làm ác bị quả khổ. Hoặc là muốn nấu cơm thì phải nấu đúng cách thì cơm mới chín nếu không thì cơm bị sống, bị khét. Trồng cây phải trồng đúng cách, nếu trồng sai cách thì cây bị chết hoặc phát triển không được. Cái trí đó cũng là trí nhân quả đó nhưng mà nó không đủ dẫn đến giải thoát, mà phải thấy được nhân quả ngay trong từng khoảnh khắc hiện hữu của thân tâm này để thấy ra được cái lý vô ngã, cái thấy nhân quả đó mới xài được. Mà khả năng này, mới nói lý thuyết thôi thì phải có trong thời có Phật pháp.

Trí thứ hai là trí tam tướng. Tức là phải thấy mọi thứ ở đời nó do duyên mà có. Cái thứ hai là có rồi phải mất. Mọi thứ nó phải tồn tại trên nguyên tắc vô thường, cái sau đây lùi cái trước, nó xóa sổ cái trước. Vạn vật không thể đứng yên mà tồn tại. Nó phải liên tục thay đổi, phải luôn luôn tiếp nhận năng lượng, và luôn luôn đi về phía trước. Nó tồn tại trong cái sự tự hủy. Nghe rất là mâu thuẫn nhưng đó là sự thật. Mọi thứ tồn tại trong sự tự hủy, tự nó phải biến mất. Mọi thứ ở đời nó y chan như là cây nến vậy. Cây nến được làm ra là để thắp, chứ cây nến làm ra để cất trong hộp hoài thì nó không phải là lý do để người ta làm nến. Nến làm ra là để đốt. Cái giá trị, ý nghĩa, tác dụng của cây nến nó chỉ phát huy hết cỡ khi nó được đem đi thắp sáng, nó được nhen vào đó một cái môi lửa. Nhưng mà

có một cái chuyện phũ phàng là cái ý nghĩa, giá trị, tác dụng của cây nển nó song hành với hành trình tự hủy của cây nển. Có nghĩa là cây nển nó phải tồn tại trong cách tự hủy, trong từng phút số sấp nó phải bị đốt, bị tiêu thụ và tác dụng của cây nển nó chỉ được thấy rõ qua từng phút hao mòn của cây nển, cháy dần, cháy dần, cháy dần rồi đến một lúc nào đó không còn cây nển nữa thì cuộc đời của cây nển coi như chấm hết. Chúng ta cũng vậy, chúng ta hiện hữu ở đời này theo cái cách tồn tại bằng hướng tự hủy. Nghĩa là mỗi lúc mình phải già đi, lục phủ ngũ tạng, tâm, can, tỳ, phế, thận của mình mỗi lúc nó phải bị mòn hao, già cỗi, cần cỗi đi, để từ từ tiến về cỗi chết. Đó là kiếp sống của mình. Thì đó gọi là vô thường. Mà cái chuyện đó mình có muốn hay không? Không. Nó do nhân duyên thúc đẩy, đó là vô ngã. Ở đây tôi không nói thằng Tèo, thằng Tí nào làm cái chuyện đó hết mà do các duyên.

Do có thiện nghiệp đời trước mà đời này mắt, tai, mũi, lưỡi, tiền bạc của tôi nó không giống cái người nghèo. Còn do ác nghiệp, đời này tôi sanh ra mắt, tai, mũi, lưỡi của tôi, đời sống vật chất, tinh thần của tôi nó không được như cái người có phước. Do tiền nghiệp quá khứ làm duyên nên đời này tôi phải sanh ra làm con heo. Mà heo gì, heo rừng hay là heo nhà? Heo rừng thì tôi có thể sống hết tuổi rồi chết già ở một gốc rừng nào đó hay là tôi bị một con thú mạnh hơn nó tấn công, đó là kiếp số của một con heo rừng. Nhưng mà tôi làm con heo nhà thì sao? Heo nhà thì nó có hai hướng giải quyết, hai cái chốn về cho một con heo nhà. Một là người ta nuôi kiểu cá nhân, tức là người ta nuôi năm ba con vậy, rồi thấy đủ kí người ta kêu người đến để bán. Rồi người ta đem về giết bằng búa, chích điện, chọc tiết, thọc huyết gì đó. Còn cái kiểu nuôi công nghiệp, nuôi tập thể, nuôi một lần mấy chục ngàn con. Cứ tầm tầm khoảng ba bốn giờ sáng người ta lừa tôi vô cái chỗ nào đó rồi bắt đầu người ta giết tập thể. Có nghĩa là đêm nào cũng có thể là đêm cuối của tôi hết. Cứ tầm tầm ba bốn giờ sáng là nó lừa đi. Cho nên, trong room này những người lười học giáo lý, lười tu tập, lười làm phước, công đức thì cứ nhớ tới cái thân phận của mấy con thú bị giết thịt thì tự nhiên sẽ tỉnh táo! Mình nghĩ đến cái cảnh mà thiếu trí, thiếu phước, thiếu công đức, chết rồi đi đâu?! Thì nó y như đời sống bình thường vậy.

Người nghèo thì về sống ở đâu? Gầm cầu, vỉa hè, sống ổ chuột, đó là cái luật. Mà cái người có tiền, để bọc điều, ngậm thìa vàng từ trong nôi thì sao? Ở vila, biệt thự, đó là cái luật. Thì cuộc sanh tử nó y chan như vậy. Tất thử rồi thì đũa có phước nó đi về đâu? Nó về cái cảnh trời, người, có đời sống vật chất ổn định, ngon lành, như ý, đời sống tâm linh tinh thần thông tuệ, có khả năng suy nghĩ, phân biệt được thiện ác, tốt xấu, nên và không nên. Còn không, vô phước thì sanh xuống ống cống, hầm cầu làm mấy con lú nhúc trên dưới, còn lên bờ làm chim, làm thú, làm chồn, làm cáo, làm rắn, làm rít, cạp, beo, voi, sư tử thì lúc đó mới biết mùi. Nghĩ đến cái chuyện mình làm con thú bị người ta giết thịt cũng ngán. Nghĩ đến cảnh cứ ba bốn giờ sáng nó lừa vô cái chỗ nào giết tập thể để kịp thời cung ứng nguồn thịt tươi sống cho thị trường. Nghĩ đến đó mình cũng ngán ngẩm lắm chứ không phải không.

Một cái người mà có lòng từ thì thấy rằng chỉ có đời sống của người khát thực, ôm bát, người ta cho cái gì ăn nấy thì mới không phân biệt chay, mặn. Bữa đó người ta cho một món mặn mà mình không ăn thì đói le lưỡi, về làm sao ngồi thiền. Chưa kể tiểu đường, bao tử, huyết áp tùm lum hết không ăn thì chiều chết à, nhưng nếu chùa có nhà bếp, chùa có tiền chợ, có người đi chợ mua về nấu nướng thì theo tôi nghĩ có lẽ ăn chay vẫn tốt hơn. Nhưng có một điều ăn chay ở đây thuần túy vì lòng đại bi chứ không phải ăn chay vì một tín điều tôn giáo, cái đó thì không được. Ăn chay vì lòng đại bi là sao là mình xót cảnh mấy con thú khuya khuya mà bị lừa đi, mình nghĩ cảnh đó mình ớn quá đi nên mình không có ăn. Với mình nghĩ mỗi lần tai nạn xe cộ cái xác người nó văng ra bên đường sao mình nhìn mình gớm, mình sợ, thấy tanh, tại sao mình cầm miếng thịt heo, thịt bò mình không thấy sợ? Mình nghĩ đến cái đó mình cũng hạn chế sở thích ăn uống, nhu cầu ngon miệng, nhu cầu phàm ăn, để chi? Để giảm bớt chủng tử phàm ăn, tục uống cho đời sau. Tôi nói lại lần nữa tôi không có kêu gọi ăn chay nhưng mà tôi chỉ nói sự thật thôi. Chỉ có cái ông khát thực cái gì có thì dùng, còn những người có điều kiện chọn lựa thì nên linh động, tránh được thì tránh nhưng mà dĩ nhiên không có cực đoan. Như là bác sĩ kêu mình bổ sung dưỡng tố mình cũng bổ sung hoặc nếu kẹt lắm mình cũng có thể ăn canh Lục

Tổ. Canh Lục Tổ là canh gì? Theo sử Thiền tông nói Lục Tổ Huệ Năng có một thời gian dài sống trong rừng với đám thợ săn, Lục Tổ ăn chay nhưng mà Tổ không có điều kiện nấu nướng riêng, Tổ mới hái rau rừng gửi vô cái nồi thịt của đám thợ săn, tới lúc nấu chín Tổ mới vớt rau ra Tổ ăn. Cũng ăn chay nhưng mà ăn chay không có cực đoan. Người ta gọi canh Lục Tổ là vậy đó. Có nghĩa là ăn chay nhưng mà không có cực đoan.

32:49

17/11/2020 - 02:29 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Thí dụ như các vị có thể ngại ăn cá, ăn thịt, cầm miếng thịt, cầm con cá lên thấy ngán quá, mình bổ sung bằng cách là mình mua xương về hầm lấy nước thôi, rồi mình bỏ cà rốt, khoai tây, nấm, củ hành... thì cũng có đủ dưỡng chất để mình sống. Tại sao tôi lại dành thời gian hơi nhiều để nói chuyện này? Bởi vì tương lai Kalama mình cũng đi theo đường hướng này, không có ăn chay mà ăn kiểu Lục Tổ. Mình tới mấy chục mạng mà mỗi ngày đem về 10kg thịt với 6 con gà thì mình tu trong ba tuần thì mình cũng góp phần hỗ trợ thị trường sát sinh. Cho nên tôi chỉ chủ trương mua xương, mua da về mình làm gì đó thôi.

Trí tuệ ở đây gồm có hai: trí nhân quả và trí tam tướng. Trí nhân quả là hành giả thấy mọi thứ ở đời nó do các điều kiện mà có và có rồi phải mất. Các thứ nó đáp đối cho nhau bằng cái sau nó lừa cái trước, nó phủ nhận, xóa nhòa cái trước để nó tồn tại. Đó gọi là vô thường. Và chính vì cái sự vô thường đó nó không nằm trong sự sắp đặt của ai hết thì đó là vô ngã. Còn khổ là gì? Khổ ở đây mình không thể hiểu theo cái nghĩa là khó chịu của thân tâm. Có nhiều người hiểu lầm cái khổ trong tuệ quán là cái khổ của thân tâm. Khổ mà chỉ là sự khó chịu của thân tâm, sự đau đớn của thân xác, sự buồn khổ lo âu của tâm lý thì cái đó mới là một phần ba cái khổ thôi. Khổ có ba: Sự có mặt của cái khó chịu, sự vắng mặt của cái dễ chịu và cái thứ ba là sự lệ thuộc các điều kiện mà có. Ba cái này cộng lại thì mới đủ cái nghĩa của chữ 'khổ' ở đây. Cho nên cái khổ trong Tứ

Niệm Xứ nó không chỉ có cảm giác khó chịu của thân tâm mà nó là cái bản chất bất toàn, bất trắc. Cái chữ ‘Dukkha’ ở đây không có nghĩa là khó chịu mà nghĩa là không có trụ lâu được. Chữ ‘Du’ là khó, là khổ, là xấu. Còn chữ ‘kkha’ chỗ này phải hiểu là sự tồn tại chứ không phải là sự chịu đựng. Chữ ‘Dukkha’ có nghĩa là cái gì đó không thể trụ yên được, nó luôn luôn trong tình trạng bất trắc, lúc này lúc khác. Cho nên khi định nghĩa như vậy mình thấy khổ và vô thường không có rời nhau, và vô ngã cũng không rời được cái khổ và cái vô thường ở trong tam tướng hữu vi. Hành giả thấy được như vậy gọi là trí tuệ về tam tướng. Có hai cái trí, trí về nhân quả và trí về tam tướng cộng chung được gọi là trí tuệ. Có hai cái trí này thì hành giả mới sống đời và hành đạo một cách đúng đắn. Và với hai cái trí này thì hành giả trước mắt được an lạc, hiểu thấu được cuộc đời, và nếu đủ duyên thì chứng thánh bằng hai cái trí này.

Muốn có hai cái trí này thì phải làm sao? Thì nó cũng phải cần đến những điều kiện. Điều kiện thứ nhất, siêng năng học hỏi, trau dồi kiến thức bằng các hình thức (Pali) nghe, suy tư, hỏi, ghi chép. Nghĩa là phải chịu khó lắng nghe, suy tư, tham vấn, và ghi chép vì mình không phải bậc thượng thừa như ngài Anan nghe một lần là nhớ. Đúng ra cái sức nhớ của mình không có tề đầu mà tại mình chứa rác nhiều quá. Có nhiều bà con họ than với tôi “sao con nhớ dờ quá!”. Tôi nói thế này “Thưa anh, chị, cô, bác! Quý vị không có tề đầu, mà tại cái đầu của quý vị nó rác không à! Cho nên nó không còn chỗ trống để chứa cái khác”. Cái họ không tin “Sự nói an ủi chứ con nhớ dờ lắm!”. Tôi nói “Không, tôi hỏi cô nha, cô có khả năng nhớ được cái chuyện của ba chục năm trước không?” - “Nhớ chứ!” – “Cô nhớ hồi đó ở bên trái nhà cô có nhà bà Tám phải không? Bên phải có nhà ông Tư đúng không? Bà Tám có sáu người con đúng không? Rồi có một đứa chết yểu đúng không? Một đứa lấy chồng Nhật đúng không? Hai đứa kia giờ đi Mỹ đúng không? Nó có bao nhiêu con, con nó tên gì là cô nhớ hết đúng không?” – “Dạ đúng, con có khả năng đó” – “Bên phải cô có ông Tư đúng không? Ông Tư gia cảnh ổng ra sao, bao nhiêu đời vợ, đời vợ thứ hai là người Quảng Ngãi, đời vợ thứ ba của ổng là người Bạc Liêu đúng không? Tổng cộng có bao nhiêu con, mấy dòng con, ở với mấy bà, cô nhớ

không?” – “Con nhớ” – “Rồi bao nhiêu kiến thức của cô về nữ công gia chánh, kinh nghiệm nấu canh chua, kinh nghiệm xào mướp, kinh nghiệm làm đồ chay, đồ mặn, kinh nghiệm làm mắm thái, kinh nghiệm làm mỳ căn,... cô nhớ biết là bao nhiêu chuyện. Bao nhiêu kỷ niệm buồn vui thời học sinh, thời sinh viên. Rồi những lần vợ chồng gây lộn, hờn dỗi, bao nhiêu lần xích mích trong dòng họ, gia tộc. Bao nhiêu cuộc gia biến, quốc biến, cô nhớ hết đó, đúng không?” – “Dạ đúng” – “Mà tại sao mấy cái đó cô nhớ mà giáo lý cô không nhớ bởi vì cái đầu của cô nó rác không à! Cái tử của cô, cô đựng toàn nùi giẻ, quần rách không à thì làm sao mà cô còn chỗ trống để chứa mấy cái đồ Lvis, Witchy, Chanel, ... Cô muốn chứa mấy cái đó, cô phải dẹp hết mấy cái đồ tào lao thì mình mới có chỗ trống chứa cái khác”. Thì các vị hỏi tôi một câu “Bây giờ nó lờ đầy rồi Sư ơi! Giờ phải làm sao?”. Có cách, kể từ bây giờ đừng tiếp tục quan tâm tới những thứ mới không cần thiết nữa, những thứ mới tào lao mình đừng tiếp tục quan tâm. Thứ hai, đối với những thứ cũ mà tào lao, mỗi lần nhớ tới thì tự mình phải có cái gan đẩy nó qua một bên. “Tào lao!”, chỉ niệm một câu chú đó thôi “Tào lao!”, đẩy nó qua một bên. Còn đằng này muốn học giáo lý mà cứ ngồi suy nghĩ hoài chuyện Việt Nam, mình đang ở nước ngoài mà suy nghĩ chuyện Việt Nam, đang ở Việt Nam thì nghĩ chuyện làm ăn, rồi chuyện buồn vui, gây gổ, ba cái vụ đầy tháng, thôi nôi, sinh nhật, tân gia, giỗ quải, khôn quan, tang thế. Cố ý, cố ý đưa rác vào đầu! Thì đừng có trách là tại sao trong đầu toàn là phân người không, phân người, phân thú, phân hữu cơ. Cho nên cái chuyện đầu tiên muốn có trí tuệ là sao? Là phải trau dồi kiến thức, theo những gì tôi vừa nói nãy giờ.

Thứ hai, là phải gần người trí, xa cái người thiếu trí. Ở gần người thiếu trí một là nó bàn ra. Nó thấy mình học nó bàn riết một hồi mình dẹp luôn. Cái đó nguy hiểm lắm. Cái thứ mà kể bên nỉ non, thỏ thẻ, thủ thỉ, thăm thì, tôi sợ cái thứ đó lắm, cái thứ đó độc hơn vịt xiêm. Suốt ngày, lâu lâu nó đế ra một câu, nó hốt cho mình một thang, sáng một thang, chiều một thang là coi như tiêu tùng luôn. Tin tôi đi, cái thứ mà không học thuốc bắc ngày nào mà khoái hốt cho người ta, cái thứ đó tôi gặp hoài. Nó bàn ra, bàn vô, sáng hốt một thang,

trưa hốt một thang, tối nó đê ra hốt thêm một thang nữa, làm cho mình nản chí anh hùng, riết là tiêu luôn. Cho nên muốn trau dồi cái gì thì phải tránh cho được mấy thành phần nỉ non, thỏ thẻ, thủ thi, thăm thì, cái thứ “bùi lan”- bàn lui.

41:48

17/11/2020 - 02:29 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Thí dụ như các vị có thể ngại ăn cá, ăn thịt, cầm miếng thịt, cầm con cá lên thấy ngán quá, mình bỏ sung bằng cách là mình mua xương về hầm lấy nước thôi, rồi mình bỏ cà rốt, khoai tây, nấm, củ hành... thì cũng có đủ dưỡng chất để mình sống. Tại sao tôi lại dành thời gian hơi nhiều để nói chuyện này? Bởi vì tương lai Kalama mình cũng đi theo đường hướng này, không có ăn chay mà ăn kiểu Lục Tổ. Mình tới mấy chục mạng mà mỗi ngày đem về 10kg thịt với 6 con gà thì mình tu trong ba tuần thì mình cũng góp phần hỗ trợ thị trường sát sinh. Cho nên tôi chỉ chủ trương mua xương, mua da về mình làm gì đó thôi.

Trí tuệ ở đây gồm có hai: trí nhân quả và trí tam tướng. Trí nhân quả là hành giả thấy mọi thứ ở đời nó do các điều kiện mà có và có rồi phải mất. Các thứ nó đắp đổi cho nhau bằng cái sau nó lừa cái trước, nó phủ nhận, xóa nhòa cái trước để nó tồn tại. Đó gọi là vô thường. Và chính vì cái sự vô thường đó nó không nằm trong sự sắp đặt của ai hết thì đó là vô ngã. Còn khổ là gì? Khổ ở đây mình không thể hiểu theo cái nghĩa là khó chịu của thân tâm. Có nhiều người hiểu lầm cái khổ trong tuệ quán là cái khổ của thân tâm. Khổ mà chỉ là sự khó chịu của thân tâm, sự đau đớn của thân xác, sự buồn khổ lo âu của tâm lí thì cái đó mới là một phần ba cái khổ thôi. Khổ có ba: Sự có mặt của cái khó chịu, sự vắng mặt của cái dễ chịu và cái thứ ba là sự lệ thuộc các điều kiện mà có. Ba cái này cộng lại thì mới đủ cái nghĩa của chữ ‘khổ’ ở đây. Cho nên cái khổ trong Tứ Niệm Xứ nó không chỉ có cảm giác khó chịu của thân tâm mà nó là cái bản chất bất toàn, bất trắc. Cái chữ ‘Dukkha’ ở đây không có nghĩa là khó chịu mà nghĩa là không có trụ lâu được. Chữ ‘Du’ là

khó, là khổ, là xấu. Còn chữ ‘kkha’ chỗ này phải hiểu là sự tồn tại chứ không phải là sự chịu đựng. Chữ ‘Dukkha’ có nghĩa là cái gì đó không thể trụ yên được, nó luôn luôn trong tình trạng bất trắc, lúc vậy lúc khác. Cho nên khi định nghĩa như vậy mình thấy khổ và vô thường không có rời nhau, và vô ngã cũng không rời được cái khổ và cái vô thường ở trong tam tướng hữu vi. Hành giả thấy được như vậy gọi là trí tuệ về tam tướng. Có hai cái trí, trí về nhân quả và trí về tam tướng cộng chung được gọi là trí tuệ. Có hai cái trí này thì hành giả mới sống đời và hành đạo một cách đúng đắn. Và với hai cái trí này thì hành giả trước mắt được an lạc, hiểu thấu được cuộc đời, và nếu đủ duyên thì chứng thánh bằng hai cái trí này.

Muốn có hai cái trí này thì phải làm sao? Thì nó cũng phải cần đến những điều kiện. Điều kiện thứ nhất, siêng năng học hỏi, trau dồi kiến thức bằng các hình thức (Pali) nghe, suy tư, hỏi, ghi chép. Nghĩa là phải chịu khó lắng nghe, suy tư, tham vấn, và ghi chép vì mình không phải bậc thượng thừa như ngài Anan nghe một lần là nhớ. Đúng ra cái sức nhớ của mình không có tề đầu mà tại mình chứa rác nhiều quá. Có nhiều bà con họ than với tôi “sao con nhớ dở quá!”. Tôi nói thế này “Thưa anh, chị, cô, bác! Quý vị không có tề đầu, mà tại cái đầu của quý vị nó rác không à! Cho nên nó không còn chỗ trống để chứa cái khác”. Cái họ không tin “Sự nói an ủi chứ con nhớ dở lắm!”. Tôi nói “Không, tôi hỏi cô nha, cô có khả năng nhớ được cái chuyện của ba chục năm trước không?” - “Nhớ chứ!” – “Cô nhớ hồi đó ở bên trái nhà cô có nhà bà Tám phải không? Bên phải có nhà ông Tư đúng không? Bà Tám có sáu người con đúng không? Rồi có một đứa chết yểu đúng không? Một đứa lấy chồng Nhật đúng không? Hai đứa kia giờ đi Mỹ đúng không? Nó có bao nhiêu con, con nó tên gì là cô nhớ hết đúng không?” – “Dạ đúng, con có khả năng đó” – “Bên phải cô có ông Tư đúng không? Ông Tư gia cảnh ổng ra sao, bao nhiêu đời vợ, đời vợ thứ hai là người Quảng Ngãi, đời vợ thứ ba của ổng là người Bạc Liêu đúng không? Tổng cộng có bao nhiêu con, mấy dòng con, ở với mấy bà, cô nhớ không?” – “Con nhớ” – “Rồi bao nhiêu kiến thức của cô về nữ công gia chánh, kinh nghiệm nấu canh chua, kinh nghiệm xào mướp, kinh nghiệm làm đồ chay, đồ mặn, kinh nghiệm làm mắm thái, kinh

nghiệm làm mỳ căn,... cô nhớ biết là bao nhiêu chuyện. Bao nhiêu kỷ niệm buồn vui thời học sinh, thời sinh viên. Rồi những lần vợ chồng gây lộn, hờn dỗi, bao nhiêu lần xích mích trong dòng họ, gia tộc. Bao nhiêu cuộc gia biến, quốc biến, cô nhớ hết đó, đúng không?” – “Dạ đúng” – “Mà tại sao mấy cái đó cô nhớ mà giáo lý cô không nhớ bởi vì cái đầu của cô nó rác không à! Cái tử của cô, cô đựng toàn nùi giẻ, quần rách không à thì làm sao mà cô còn chỗ trống để chứa mấy cái đồ Lvis, Witchy, Chanel, ... Cô muốn chứa mấy cái đó, cô phải dẹp hết mấy cái đồ tào lao thì mình mới có chỗ trống chứa cái khác”. Thì các vị hỏi tôi một câu “Bây giờ nó lờ đầy rồi Sư ơi! Giờ phải làm sao?”. Có cách, kể từ bây giờ đừng tiếp tục quan tâm tới những thứ mới không cần thiết nữa, những thứ mới tào lao mình đừng tiếp tục quan tâm. Thứ hai, đối với những thứ cũ mà tào lao, mỗi lần nhớ tới thì tự mình phải có cái gan đẩy nó qua một bên. “Tào lao!”, chỉ niệm một câu chú đó thôi “Tào lao!”, đẩy nó qua một bên. Còn đằng này muốn học giáo lý mà cứ ngồi suy nghĩ hoài chuyện Việt Nam, mình đang ở nước ngoài mà suy nghĩ chuyện Việt Nam, đang ở Việt Nam thì nghĩ chuyện làm ăn, rồi chuyện buồn vui, gây gổ, ba cái vụ đầy tháng, thôi nôi, sinh nhật, tân gia, giỗ quải, khôn quan, tang thế. Cố ý, cố ý đưa rác vào đầu! Thì đừng có trách là tại sao trong đầu toàn là phân người không, phân người, phân thú, phân hữu cơ. Cho nên cái chuyện đầu tiên muốn có trí tuệ là sao? Là phải trau dồi kiến thức, theo những gì tôi vừa nói nãy giờ.

Thứ hai, là phải gần người trí, xa cái người thiếu trí. Ở gần người thiếu trí một là nó bàn ra. Nó thấy mình học nó bàn riết một hồi mình dẹp luôn. Cái đó nguy hiểm lắm. Cái thứ mà kể bên nỉ non, thỏ thẻ, thủ thỉ, thăm thì, tôi sợ cái thứ đó lắm, cái thứ đó độc hơn vịt xiêm. Suốt ngày, lâu lâu nó đế ra một câu, nó hốt cho mình một thang, sáng một thang, chiều một thang là coi như tiêu tủng luôn. Tin tôi đi, cái thứ mà không học thuốc bắc ngày nào mà khoái hốt cho người ta, cái thứ đó tôi gặp hoài. Nó bàn ra, bàn vô, sáng hốt một thang, trưa hốt một thang, tối nó đề ra hốt thêm một thang nữa, làm cho mình nản chí anh hùng, riết là tiêu luôn. Cho nên muốn trau dồi cái

gì thì phải tránh cho được mấy thành phần nỉ non, thỏ thẻ, thủ thỉ, thăm thỉ, cái thứ “bùi lan”- bần lui.

41:48

21/11/2020 - 09:24 - hongha7711 - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

Tiếp theo là chỗ ở. Các vị nói với tôi “bây giờ tôi lỡ có vợ có chồng rồi nên tôi phải ở trong đó”, thì ok tôi thành kính phân ưu cùng tang quyến. Còn nếu quý vị dốc lòng cầu Đạo, cầu giải thoát thì mình phải tự tìm cơ hội, dầu không rời nhà nhưng phải tự mình tìm cơ hội gặp gỡ thầy bạn, học thầy, học nhóm. Bây giờ mình có thể giới internet, facebook, messenger, viber... thì cũng đỡ. Đó là mình cũng kiến tạo một thế giới để mình lui tới, lai vãng, vào ra để mà học.

Trước hết phải có trau dồi, rồi phải có thầy bạn thích hợp, trú xứ thích hợp và một cái điều kiện nghe rất là kì đó là thân thể và vật dụng nơi trú xứ phải luôn ngăn nắp, sạch sẽ. Nghe rất là kì nhưng mà trong Kinh ghi vậy. Thân thể và vật dụng trú xứ phải luôn sạch sẽ và ngăn nắp. Bởi vì nó bề bộn quá thì rất là khó. Dĩ nhiên trong room này cũng có những vị xăng quần xăng áo nhảy vô leo lên bàn cãi với tôi “Tôi không đồng ý! Vì có nhiều thằng nó rất thông minh nhưng mà rất bề bộn”. Xin thưa, nó khác mình khác, thông minh cỡ nó nó được quyền không mặc áo quần, nó được quyền ăn dơ, ở dơ, miễn là nó thông minh. Chuyện đó là chuyện của nó, còn cái đầu mình rác không thì phải chấp nhận những nguyên tắc thường thức. Chứ đừng có đem mấy trường hợp đặc biệt ra “Mấy nhà bác học, học giả bề bộn. Tại sao họ thông minh?”. Dạ thưa, đừng có đem so mình với họ, mình có được bằng cái móng chân của họ hay không? Thứ hai, cái này mới quan trọng, chính vì họ quá bận tâm đến những đề tài suy tư nên họ mới bần, còn mình mình có cái gì để bận suy tư hay không mà mình bần là coi như mình lú luôn, lú là lú đó, lú luôn. Làm ơn nhớ cái này nha! Người ta dơ là do người ta đang bận, người ta có quá nhiều đề tài suy tư thế là người ta mới bị bề bộn, bề bộn, bụi bặm. Còn mình, cái đầu mình có cái gì để mà suy tư không? Không! Mà mình chỉ có bắt chước người ta dơ là thấy bà nội rồi,

đừng có bắt chước một cách ngu xuẩn như vậy. Trong Kinh nói rất rõ là cơ thể, vật dụng phải sạch sẽ, ngăn nắp. Cơ thể là mặt mũi, thân thể phải thường xuyên tắm rửa. Vật dụng là chăn, đệm, mùng, mền, tô, nồi, chén, đĩa, ghế, bàn, giường, chõng ... phải sạch, mà sạch không chưa đủ phải ngăn nắp nữa, gọn gàng nhất như có thể. Như vậy vật dụng, thân xác và trú xứ phải gọn gàng, ngăn nắp thì cái trí nó mới lên nổi. Bởi vì cái ngoại cảnh nó ảnh hưởng tới nội tâm. Tin tôi đi. Còn nếu ai trong room này lén lén nghĩ “Tôi dơ mà tôi vẫn thông minh”, cho tôi địa chỉ tôi đến tôi lấy, chứ còn cái đó tôi làm không được. Cái phòng của tôi sáng ngủ dậy mà tôi chưa có dọn giường là tôi không có chịu nổi. Còn không thì có một cách, bữa nào tôi lười quá tôi phải đóng cửa phòng lại tôi không có nhìn tới nó nữa. Tôi nói rõ, tôi phải đóng cái phòng tôi lại tôi không nhìn đến cái đồng hồ bện. Nếu mà lỡ nhà tôi bày nhiều quá mà tôi cần viết lách thì tôi phải kiếm một cái góc nào đó mà không có đồ đạc và con mắt của tôi nhìn ngay chốc cái góc đó thôi thì tôi mới viết bài được. Chẳng hạn như bây giờ cái bàn tôi đang giảng nó tùm lum đồ thì phải làm sao? Tôi phải lùa nó lại một góc, che khuất khuất thì tôi mới giảng được, chứ tôi đang giảng cho quý vị mà tôi nhìn nó đầy hết tôi giảng không có nổi. Còn cuối cùng, không có điều kiện thì tôi đành phải nhắm mắt. Nhất là ngày xưa tôi còn giảng trên Paltalk là tôi phải nhắm mắt. Vì hai lý do, một là nhắm mắt tôi mới tập trung được, thứ hai là tôi tránh nhìn mấy cái chat tầm bậy tầm bạ mang nội dung thuốc nổ, sát thương. Tôi không có muốn bị phân tâm, chia trí. Làm gì làm mình phải có một cái góc riêng trong tâm tưởng, cảm xúc của mình thì mình mới có thể phát huy được năng lượng tinh thần như mình muốn, còn không thì khó lắm. Cho nên việc đầu tiên muốn có trú huệ thì phải trau dồi kiến thức Đạo. Học ở đây đúng là phải tập trung giáo lý, nhưng mà tôi muốn nói nhỏ ở đây là kiến thức bách khoa của mình nhiều vẫn tốt hơn là người cái gì cũng không biết, dốt đặc, không muốn nghe, không muốn học. Đương nhiên nói như vậy rất là nguy hiểm, bởi vì quý vị nghe như vậy quý vị nói “Đúng rồi, ông nói vậy nên bây giờ một ngày mình chia ra một nửa học giáo lý, một nửa mình lên mạng đọc tầm bậy tầm bạ”. Cái đó tôi cản, không có nên. Mình nên dành hết thời gian để học cái gì chỉ có trong thời giáo pháp Đức Phật chứ còn những thứ tào lao đó không có Phật

mình cũng học được với bao nhiêu thầy bà, bè bạn. Cho nên mình ưu tiên học giáo lý. Nhưng có một điều, do phước duyên mỗi người mỗi khác cho nên có vị cũng ham kiến thức bách khoa lắm nhưng mà nếu mình phải chia thời gian, chia trí cho kiến thức đời thì mình mất đi thời gian học Đạo. Nó khổ như vậy đó. Thứ hai, nếu mình tập trung lo cho Đạo thì mình mất rất nhiều kiến thức đời, cái khoảng trống mà tôi cho là rất quan trọng. Có những kiến thức đời mà tôi cho là rất quan trọng, có tác dụng hỗ trợ cho kiến thức Phật pháp. Nhưng mà các vị hỏi tôi bây giờ phải làm sao? Cái đó là do duyên nghiệp. Vì có những người họ không mất nhiều lắm thời gian cho kiến thức đời, họ liếc qua họ nhớ, họ không xài nhiều thời gian cho nó. Một ngày họ chỉ cần bỏ ra nửa tiếng, một tiếng họ đọc sơ trên mạng, mà ngộ lắm họ biết cái gì thật sự cần và họ chỉ liếc qua là họ nhớ, họ chỉ lấy cái gì tinh hoa cốt lõi trong đó thôi. Chuyện đầu tiên là họ biết cái gì cần, thứ hai là họ chỉ rút cái gì tinh hoa trong cái cần thiết, rút lấy cái cần nhất trong cái cần thiết, rồi bỏ, thời gian còn lại là dành cho kiến thức Đạo. Chứ còn mình chỉ chuyên về Đạo mà mù tịt về chuyện thế gian cũng khó. Cái kiến thức về Phật pháp nó được hỗ trợ, được vun vén bằng kiến thức đời. Rất nhiều kiến thức đời nó giúp cho mình có thêm niềm tin, có thêm cái sâu, cái rộng trong kiến thức Phật pháp. Các vị phải đồng ý với tôi chuyện đó. Tôi ví dụ nhẹ thôi, ngoại ngữ. Biết được nhiều ngoại ngữ nó lợi hơn là người mù tịt. Thí dụ như mình có một ít kiến thức về triết Đông, triết Tây, chút ít về Platon, Socrat hoặc biết về Khổng, Lão, Trang, Mạnh... thì nó cũng đỡ. Còn đằng này mình hoàn toàn mù tịt, mình nói về Khổng giáo, Hồi giáo, Do Thái giáo, Ấn giáo, Cơ Đốc giáo mình hoàn toàn mù tịt. Dĩ nhiên là tôi không có xúi các vị học ba cái cái giáo giáo đó nhưng mà tôi nói thiệt là mình biết sơ qua mấy cái đó cũng đỡ. Trong Kinh Phật thỉnh thoảng mình thấy Ngài cũng có nhắc đến những quan điểm triết học của các tôn phái đương thời với Ngài để làm một cái so sánh. Chẳng hạn như kinh Sa Môn Quả chẳng hạn hoặc kinh Phạm Võng thì Ngài cũng có làm cho mình cái so sánh. Cho nên muốn trau dồi trí tuệ là phải có kiến thức.

Rồi phải siêng tiếp xúc thầy bạn ngon lành, phải biết sống ngăn nắp vệ sinh và cuối cùng là chuyên tâm để ý trau dồi trí tuệ của mình. Đời này nó chậm thì đời khác. Nhớ cái đó, rất là quan trọng. Mà đa phần thì chúng ta sống theo lối mòn nhiều lắm. Mà trí tuệ nó kị cái lối mòn. Chúng tôi đã nói rất là nhiều lần. Chúng ta sống trong đời bằng ba cái biết: Cái biết của thức, cái biết của tưởng, cái biết của trí. Cái biết của thức là cái biết của mắt, tai, mũi, lưỡi. Nhưng mà cái biết của tưởng là cái biết mà chúng ta sống bằng ký ức, hồi ức, kinh nghiệm, kiến thức mà ta vay mượn từ người khác, đa phần như vậy, 99.9%. Chỉ có cái thứ ba là cái biết bằng trí, là cái biết linh động, trực quan, linh hoạt và sáng tạo. Biết trường hợp này cần, cái này nên hay không nên, bằng cái nhận thức tại chỗ. Chứ còn cái biết vay mượn của người khác như mình đánh giá một cái bông đẹp hay xấu, một mẫu thêu, hay mình thưởng thức một tô canh chua, một tô bún riêu là mình thường đánh giá bằng kinh nghiệm cũ “nấu cái này không giống má tui, nấu bún riêu không giống má tui, nấu bánh canh không giống bà ngoại tui”, là thua. Mà mình phải bình tĩnh, mình phải có cái lưỡi hoàng đế, cái mũi hoàng hậu. Mình ném vào biết cái này nó thiếu cái gì, bỏ má một bên, ngoại một bên. Nấu cho Tây ăn thì nên bớt cái này nên thêm cái này. Nấu cho châu Á ăn, da vàng, mũi tẹt phải nấu làm sao, thêm cái này, bớt cái này. Mình đang mở tiệm ở Paris, London, Venice, Rome thì mình phải nấu khác, mình về Sài Gòn mình phải nấu khác. Mà mình nấu cái này nấu cho Bắc nó khác, phở Bắc nó khác phở Nam, bánh bột lọc ở Nam nó làm khác ở Huế. Cái đó không còn đi theo lối mòn của mẹ, của bà cố, bà sơ, ... mà phải bằng cái trí tuệ trực quan, linh hoạt, sáng tạo. Thí dụ đó tôi đang nói về đời. Còn trong Đạo: biết rõ rằng tâm tham vừa biến mất, tâm sân vừa biến mất. Chứ còn cả đời cứ ngồi học 13, 14, 25, 41, học hoài. Cái đó rất cần thiết nhưng mà không có sống chánh niệm thì không có trí tuệ trực quan, linh động và sáng tạo tại chỗ. Cái đó không phải trí tuệ giác ngộ. Trí tuệ giác ngộ không phải là trí tuệ chết, nhận thức chết mà nó là một cái nhận thức sống. Nhớ cái này, rất là quan trọng. Có một câu chuyện sống theo lối mòn tôi nhớ:

có một cặp trai gái nó dắt nhau vô nghĩa trang, tình tứ và tâm sự. Cặp tình nhân này đi bằng chiếc xe mô tô mới cón, đắt tiền lắm, phân khối lớn 1000cc. Chàng chở nàng bằng chiếc xe đó BMW của Đức mới nhập về, thơm phức. Hai người đang tâm sự, thì trong nghĩa trang có hai con ma mới chết do tai nạn giao thông, do đua xe rồi chết. Hai cậu ma này nhìn thấy cặp tình nhân này đi chiếc xe đó, tụi nó ham quá. Tụi nó nói với nhau “Tụi mình ngày xưa là anh hùng xa lộ mà còn chết vì xa lộ mà đời của tụi mình ngày xưa đâu có cái chiếc này, chiếc này 2019 ngon quá, ma thì ma chắc phải thử một cái quá, hai anh em mình thử một cái để giải tỏa ảm ức”. Cặp tình nhân nó đang du dương đằng kia thì hai anh em mới tót lên xe chạy. Thằng Tèo nó ngồi trước cầm lái thì thằng Tí nó ngồi sau nó nói “Khoan!”. Nó nói xong là nó búng ngược lại, nó là ma nó không thêm đi, nó búng ngược lại, phiêu lạc trên ngọn cỏ. Thằng Tèo nó nói “Mày đi đâu?” thì thằng Tí nó nói “Chờ một chút”, trong vòng một nháy mắt thôi thì thằng Tí nó trở lại, hai tay nó cầm tám bia. Thì thằng Tèo nó hỏi “Mình đi thử xe mà cầm theo hai cái đó làm cái gì?”. Thì thằng Tí nó nói “Đi ra đường phải có giấy tờ tùy thân!”. Cái đầu của nó quen từ hồi xưa rồi là đi ra đường hể có sử dụng phương tiện đi lại, xe hơi hay là xe hai bánh, ba bánh là trong người phải có giấy tờ tùy thân. Nó làm ma rồi, và bây giờ nó mượn xe của người ta nó chạy nhưng mà nó vẫn theo cái quán tính ngày xưa là phải có giấy tờ. Mà ma thì làm gì có giấy tờ, nên cặp hai bộ bia để giả sử có công an ma mà chặn nó, nó có giấy tờ để xuất trình. Trong tám bia có ghi Lê Văn Tèo, Lê Văn Tí, ngày sanh, ngày mất... thì đối với nó đó là giấy tờ tùy thân. Câu chuyện đó đối với nhiều người đó có thể là câu chuyện cười, nhưng mà tôi nghĩ khác. Tôi nghĩ đó là câu chuyện nói về chúng ta. Chúng ta sống theo thói quen, chúng ta sống theo lối mòn, cả đời như vậy nó quen rồi.

Chẳng hạn tôi nhớ câu chuyện cái anh đó nửa đêm ảnh đang nằm với vợ thì bà vợ bị mớ bã nói “Chết rồi chồng em về!”. Ông chồng ổng đang ngủ như vậy ổng nghe thì ổng tức mèn, nhảy cửa sổ, ổng dọt. Các vị hiểu câu chuyện đó không? Hai vợ chồng đang ngủ với nhau thì bà vợ bã mớ “Chết rồi chồng em về!”, thì ông chồng ổng nghe như vậy thay vì ổng ghen thì lại không, mà ổng vẫn theo cái lối

mòn của ông, lối mòn trong đời sống thường nhật của ông, ông nghe như vậy thì ông tức mền mở cửa sổ ông dọt. Mà hên là nhà ở tầng trệt chứ ở tầng tám là chết rồi. Mình thường sống theo lối mòn và thường phản ứng theo lối mòn tâm tưởng. Mà trí tuệ là không cho phép như vậy. Trí tuệ là phải trực quan tại chỗ, linh hoạt sáng tạo. Cho đến khi nào các vị tu tập tuệ quán mà bỏ đi được kiến thức, bỏ đi ở đây không phải là phủ nhận mà là không còn nhớ tới nó nữa, nó giờ đây trở thành một nền tảng vô hình, vô thức nhưng có nó, có mà không thấy, lúc đó mình mới xài được kiến thức của mình. Tây nó có một câu hay lắm, kiến thức là gì? “Kiến thức là cái gì ta đã học qua rồi quên đi nhưng khi cần đến thì bèn có để xài ngay. Đó là kiến thức”. Kiến thức là cái ta đã biết qua rồi quên mất đi nhưng khi cần đến thì bèn có cái để xài liền. Nó là của mình, nó đã vô máu của mình rồi. Như mình nói mình ăn cà rốt, khoai tây, củ dền là bổ nhưng mà hể mình chưa có đưa nó vô cơ thể mình, mình còn cầm trên tay thì chưa được vì biết đâu một hồi nó rớt làm sao hoặc là mình nấu hư, nấu khét, mặn quá, lạt quá, tanh quá mình đổ bỏ làm sao. Chưa được, chưa chắc, mua về chưa chắc, nấu lên nồi chưa chắc, rồi bỏ vô miệng chưa chắc bởi lỡ mình ăn vô mình mửa ra thì sao, không được, phải chờ nó tiêu hóa hết và nó không còn dấu vết gì của khoai tây, cà rốt, củ dền, củ sắn hết. Lúc nó đã đi vào đây (bụng) rồi thì ‘bùm’, nó đã thành máu của mình rồi. Bây giờ muốn tìm nó dễ lắm, chích một cái máu chảy ra, đó chính là tụi nó đó, chính là cà rốt, khoai tây, củ hành, củ sắn đó.

Bây giờ là đã xong bài giảng kỳ rồi tôi nợ, cù đó. May là tôi xử cù mà nó mất hết một tiếng đồng hồ các vị thấy không. Cho nên tôi tiếc dữ lắm, tôi dòm mấy người Phật tử, trời ơi chứ phải họ bớt được mấy vụ vợ chồng, con cái, nhà cửa. Phật pháp, may là cái phần cù thôi mà biết bao nhiêu chuyện để nói. Bây giờ mình ngồi mình thấy họ rị mọ, tôi tiếc lắm vì họ vô phước, vô phần, họ không có ba la mật, cho nên cái họ thấy quan trọng nhất lại là những thứ mà nay mai họ phải bỏ họ đi. Mà bây giờ mình nói vậy thì nó chửi cha mình, nó chém mình chết. Nó nói “Bây giờ ông phái gia cang, làm tôi khuynh nhà nát cửa, tán gia bại sản, bỏ hết đi tu hay sao?”. Chứ còn mình mở

kinh điển ra, mở chú giải ra thì thấy đúng là phải là người có phước mới có thể rồi rãnh bơi lội trong cái thế giới quá xá chừng này...

Bây giờ mình học bài mới. Tôi bắt đầu giảng mà con mắt tôi ngó lên trên triền đồi, trên đó có một cái castle, một lâu đài cổ. Ở Thụy Sĩ họ có một hoặc hai cái castle như vậy của mấy người giàu hồi xưa, mấy người lãnh chúa, bá tước, hoặc của mấy ông trang chủ giàu mấy ổng cất. Mà tại sao tôi lạc đề như vậy? Là vì nền tảng tâm thức và cái căn cơ, trí huệ của mỗi người, những cái vốn liếng suy tư của mỗi người vốn dĩ không giống nhau. Dựa trên những thứ khác biệt ấy chúng ta có thể có những cái nhìn hoàn toàn khác nhau khi đứng trước một cái hình ảnh, thí dụ như cái castle lâu đài mà tôi vừa nói. Có người nhìn cái lâu đài họ nghĩ đến sự ích kỷ, tàn ác của mấy ông chủ ngày xưa, đã dày dọạ nhân công xây dựng cái đó cho họ. Trong khi có người họ nhìn cái lâu đài họ không nghĩ đến ông chủ, họ nghĩ đến những người làm thấy tội nghiệp. Nghĩa là khi mình nhìn thấy cái lâu đài đó mình nghĩ đến mấy người chủ để mình bức, bằng tâm sân hận. Nhưng mà mình nhìn lâu đài mình nghĩ đến mấy người làm thì mình khởi tâm địa bi. Xong chưa? Chưa, còn nữa. Có người nhìn lâu đài bằng đầu óc của dân kiến trúc. Họ nói “Cái nhà này đẹp thiệt chứ, hồi xưa không có máy móc, làm bằng tay. Khéo quá! Kiến trúc cực kì hợp lí. Những cái cửa nẻo, lối đi, ban công phân bố hợp lí”, đó là dân kiến trúc. Nhưng mà có những người nhìn cái đó họ lại ước ao “Đời mình biết chừng nào có được cái nhà bằng một phần mười cái đó ta?”. Rồi có người họ nhìn cái hình đó họ lại nghĩ khác “Castle này nó nằm giữa một cái rừng thu đẹp như vậy, bữa nào lên đó chụp hình đem lên facebook khoe”. Quý vị thấy chưa, chỉ nhìn cái castle nó có vô vàn ý niệm, nhận thức, nhận xét khác nhau, cảm xúc, tình cảm khác nhau nhiều lắm quý vị. Có người nhìn để trách ông chủ, có người nhìn để xót thương những người làm, có người nhìn để muốn lên đó chụp hình, có người nhìn để ước ao một cái nhà giống như vậy, có người nhìn để thưởng thức kiến trúc, nghệ thuật của người ta. Thì trong bài giảng sáng nay tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói tới một chuyện mà tôi cho rất là quan trọng. Đó là, trên cái nền tảng nào mà chúng ta mới có được cái nhận thức đúng như Đức Phật đề nghị khi mà nhìn về cuộc đời này. Hồi nãy tôi giảng về

trí tuệ nếu các vị tinh ý các vị sẽ thấy. Trong kinh nói “Thế giới này sống trong bóng đêm. Thế giới này chỉ thuộc về những người nào có mắt, người nào cảm nhận được ánh sáng”. Tất cả chúng ta đều sống trong cái hũ nút, chúng ta là những con trùng, con dế sống trong cái ống cống mà không có ánh sáng, chúng ta là loài yếm khí. Yếm khí là cái loài mà sống trong chỗ thiếu oxy. Chúng ta là những loài mà “sợ ánh sáng” và “yếm khí”.

“Sợ ánh sáng” có nghĩa là chúng ta e ngại trí tuệ. Ai cũng nói thích trí tuệ nhưng mà thực ra chúng ta e ngại. Bởi vì khi có trí tuệ can thiệp chúng ta không còn thích cái gì hết. Cho nên chúng ta được coi là loài “sợ ánh sáng”. “Yếm khí” là sao? Là chúng ta không có thiết tha trong các hạnh lành. Chúng ta không có thưởng thức được các hạnh lành. Chúng ta không có hoan hỷ với kham nhẫn, với từ tâm, với thiền định, với chánh niệm, không có thích bố thí, trì giới, phục vụ, nghe pháp. Đa phần nhân loại, bảy tỷ người, thì họ không có những nhu cầu đó, không có nhu cầu chia sẻ, không có nhu cầu được yêu thương, không có nhu cầu bao dung. Tin tôi đi. Có những người nhiều đời tu tập, có cơ hội yêu thương là họ hạnh phúc lắm, đối với họ yêu thương người khác nó sướng hơn là được người khác yêu thương. Đó là bậc đại căn, đại nhân, đại trí, địa huệ, đại phúc, mới có kiểu suy nghĩ quái đăng như vậy. Họ thấy rằng có cơ hội làm học trò nó sướng hơn có cơ hội làm thầy. Họ thấy có cơ hội để cho ra nó sướng hơn cơ hội để nhận vào. Họ thấy có cơ hội để cúi đầu trước ai đó, trước một đối tượng nào đó nó sướng hơn là cơ hội để cho người ta cúi đầu. Nó lạ lắm. Vì chúng ta không có khả năng thưởng thức được mấy cái đó cho nên chúng ta bị gọi là cái loại “yếm khí”.

Muốn có khả năng trí tuệ, tôi đã nói rồi trước hết phải có hai thứ trí, đó là trí nhân quả và trí tam tướng. Hai cái trí này nó có từ ba nguồn. Nguồn một là văn - nghe hoặc đọc, tư – suy tư, thẩm thía, gậm nhấm, tiêu hóa, tu – thân chứng, thể nghiệm, thẩm thía ngay ở trong thực tế hành trì. Cái đó mới được gọi là trí tu. Đó là nói gọn. Trí gồm có hai là trí nhân quả và trí tam tướng. Nhưng mà buổi đầu chỉ dừng lại ở mức nhận thức thôi. Giai đoạn một của trí văn là tiếp

nhận. Giai đoạn hai là giai đoạn tiêu hóa. Giai đoạn ba là giai đoạn hóa thân, tức là mình trở thành cái mà mình biết, mình sống như là cái mà mình biết. Ở trong kinh dạy rất rõ, giai đoạn nhận thức khi mà nó chính mùi và với sự hỗ trợ của phước ba la mật. Có nhiều người trong room này không biết ba la mật là cái gì, mà tôi giải thích hoài

1:08:07

01/12/2020 - 04:34 - elteetee - [[Mục Lục các Bài Giảng](#)] - [[Hỗ trợ ghi chép bài giảng](#)]

1:05:42

Ba la mật là công đức chứ không có gì ghê gớm. Bất cứ công đức nào được mình thực hiện bằng lý tưởng cầu giải thoát chấm dứt sanh tử thì công đức đó là Ba la mật. Và công đức đó phải được mình huân tập nhiều kiếp nhiều đời đến lúc đủ tự nhiên một là mình có khả năng tự ngộ, hai là khi gặp Phật Ngài nói mình hiểu ngay, hiểu rất dễ.

Tôi mới nói giai đoạn 1 là tiếp thu. Giai đoạn 2 là gặm nhấm, thấm thía, tiêu hóa. Giai đoạn 3 là hóa thân, tức là mình trở thành con người y như cái mình hiểu. Đến giai đoạn 4 là bỏ đi cái không cần thiết.

Cho nên trong kinh nói trí tuệ có 3 giai đoạn trong tu tuệ quán:

1/ Nhận diện Danh Sắc. Biết cái này là Danh, biết cái này là Sắc, biết ở đây không có thằng Tèo, thằng Tý, con Lan, con Cúc gì hết mà ở đây chỉ là Danh với Sắc thôi, chỉ là các duyên hội tụ lại, duyên tụ thì có, duyên tán thì mất.

2/ Biết Danh Sắc này luôn luôn bị chi phối bởi 3 tình trạng Vô thường, Khổ, Vô ngã.

3/ Là khi nhận thức đúng mức rồi thì có khả năng loại trừ, cắt đứt và triệt tiêu phiền não.

Phiền não là gì? Phiền não là sự hiểu lầm. Trước giờ mình mong có cái này bền, cái kia bền. Mình thấy đời này có thường, có lạc, có ngã, có mỹ (tịnh). Bây giờ biết đạo rồi mình thấy không có gì là thường, lạc, ngã, mỹ hết mà tất cả đều là Vô thường, Khổ, Vô ngã. Khi thấy mọi thứ như vậy thì mình không có cái gì để thích, để theo đuổi. Khi anh không có cái gì để thích, để theo đuổi thì lúc đó anh cũng không có gì để bắt mãi.

Ta có cái ghét là bởi vì trước đó ta có cái thích ngược lại. Có cái thích thì mới có cái ghét, ghét cái ngược lại với cái mình thích. Thấy cái thích được sanh ra từ cái ghét nào đó và cái ghét đi ra từ cái thích nào đó. Thích nóng thì sợ lạnh. Ghét nóng thì thích lạnh. Thích ấm thì sợ lạnh. Thích mát thì sợ nực. Luôn luôn như vậy. Hễ còn có cái hiểu lầm rằng trên đời này còn có cái gì đó đáng để mình quan tâm, để mình thích là còn có cái để mình ghét. Còn quan tâm cái ghét có nghĩa là trước đó mình đã thích cái gì đó.

Cho nên toàn bộ phiền não chỉ là hiểu lầm thôi. Do không hiểu được lý Tam tướng, do không thấy rằng mọi thứ là Vô thường, cái sau đùn đẩy cái trước, không thấy rằng mọi thứ do duyên tác động chứ không phải do mình điều khiển. Do hiểu như vậy họ không còn thích và ghét nữa. Tất cả những cái gọi là tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi đều là hiểu lầm hết. Mình nghe nói đắc đạo là diệt trừ phiền não, mình tưởng có cái búa đập bể cái gì đó. Không phải. Mà nó là sự thế chỗ. Diệt trừ là một cách nói thôi, chứ thật ra là sự thế chỗ.

Thí dụ tôi bị mất một món đồ, tôi tưởng là thằng Tèo chung phòng với tôi nó lấy. Từ khi có ý nghĩ như vậy cho đến bao giờ chưa tìm được món đồ đó thì tôi nhìn thằng Tèo tôi vừa ghét mà tôi vừa khinh. Chiều nay đi làm về, tôi ngẫu nhiên đi lục tìm một món đồ gì đó trong tủ và tôi đã thấy lại được cái đồng hồ mà tôi đã bị mất mấy hôm trước. Cái đồng hồ mà tôi nghi thằng Tèo nó lấy. Khi thấy cái đồng hồ nằm ở đây thì lúc bấy giờ cái ghét và cái khinh đối với thằng Tèo lập tức biến mất vì tôi biết thằng Tèo nó không có lấy đồ của tôi. Một thí dụ khác, để mất thắm thương trộm nhớ một người đẹp trong trường nhưng sau đó phát hiện ra đây không phải là cô mà là một cậu chuyển giới. Kể từ lúc mà phát hiện như vậy thì cái

lòng yêu đương, nhưng nhớ, tương tự lập tức không còn nữa và nó nhường chỗ cho một cảm giác khác.

Như vậy nói diệt trừ phiền não chứ thật ra là sự thế chỗ thôi. Tu hành là mình từng bước thay thế những nhận thức cần được thay thế. Đắc đạo chỉ là sự thế chỗ. Suy nghĩ bằng ý niệm phàm phu được thay thế bằng cái nhận thức của một bậc thánh, thấy xuyên suốt vấn đề nó là cái gì. Khi vấn đề được nhìn thấu suốt thì nó sẽ hết, nó không còn là vấn đề nữa.

Tây phương có câu "Vấn đề lớn nhất của chúng ta là không biết vấn đề của mình nó nằm ở đâu". 1:12:25

Quay lại chủ đề chính hôm nay, đó là hãy trang bị (mà này giờ tôi đã nói rồi, 5 Quyền) cho mình một vốn liếng, một hành trang, một nền tảng nhận thức để ngay từ bây giờ và đời đời sanh ra mình có khả năng suy tư tốt hơn người khác. Tại sao thái tử Tất Đạt trẻ đẹp, giàu có, sướng như tiên, mới 29 tuổi mà khi nhìn một cái xác chết, nhìn một người già, nhìn một người bệnh mà Ngài sốc lên tới óc như vậy? Tại sao sốc đến mức mà ngay trong đêm đó không thể tiếp tục ở lại hoàng cung để làm một ông vua nữa? Là vì cái nền tảng vốn liếng tâm linh của Ngài không cho phép Ngài tiếp tục ở lại.

Trong kinh nói, một người có huệ căn, họ có nhiều cách để lìa bỏ thế gian này. Một, họ nhìn cái lá rụng, một giọt nước rơi, nhìn một đám tang, nhìn một nếp nhăn trên mặt người, nhìn một dấu chân chim trên mặt ai đó đủ làm cho họ bị sốc, nhìn lại hình ảnh một người quen trong cuốn album cũng làm cho họ sốc. Đó là bậc thượng căn.

Em trai Ngài Xá lợi phát ngay trong hôn lễ của mình nhìn thấy vợ mình cực đẹp. Thời đó bậc thượng lưu họ cưới vợ sớm, dĩ nhiên không tệ như nạn tảo hôn như ở Việt Nam vợ 15 mà chồng mới có 4-5 tuổi. Giới thượng lưu Ấn độ thời đó là con gái phải lấy chồng tuổi 16 vì theo quan điểm Ấn độ 16 là giai đoạn đỉnh điểm của nhan sắc đời người con gái. Em trai Ngài Xá lợi phát là Revata nhìn thấy cô dâu 16 tuổi đẹp lộng lẫy, nhưng liếc qua thấy bà ngoại của mình 120 tuổi nhăn nheo hết cỡ, đúng là một trời một vực. Ngài Revata nghĩ 16 cộng với 100 thì cũng bằng cỡ bà ngoại, rồi Ngài nghĩ tới Ngài

nếu cô ta bằng ngoại thì mình cỡ nào? Nghĩ xong, tức duyên giải thoát chín muồi ngay lúc đó, Ngài bèn cúi đầu nói với các vị trưởng tộc hai họ "Con bị khó ở trong người cho con lánh mặt một chút". Lúc đi rước dâu ngang quãng đường lùm bụi, Ngài lách vô bụi rồi là biên biệt sơn khê, xuất gia đi tu luôn. Chuyện dài nhưng tôi chỉ vắn tắt. Đương nhiên là Ngài trở thành vị A la hán. Và gia đình của Ngài Xá lợi phát có tổng cộng 7 anh em mà Ngài là anh cả có 6 em là 3 trai 3 gái tất cả đều xuất gia hết trở thành 7 vị A la hán. 1:17:17

Cũng nói thật, tôi mong sao đời đời nếu còn luân hồi sanh ra chỉ cần nhìn cái đám ma, nhìn xác chết, nhìn một người già là phải biết bỏ hết mà đi. Đó là luân hồi đúng cách, cứ sanh ra thấy cảnh đó thì bỏ đi. Đi tìm đời sống tâm linh tốt nhất như có thể. Bởi suy cho cùng, nói cho rốt ráo thì chúng ta không có lý do gì để mà tin tưởng vào một thế giới thiên đường, nói gì là một mái ấm gia đình, một túp lều tranh có hai trái tim vàng thì lại càng vô lý. Ngay cả chuyện kiến tạo một thế giới thiên đường đầy ắp tiếng cười, đầy ắp niềm vui, đầy ắp ngọc ngà châu báu trong nhãn quan của đạo Phật đã không đáng thì không có lý do gì để mình hy vọng chờ đợi một chuyến tàu; nói gì đến chuyện gây dựng một mái ấm nho nhỏ có một bà xã, một ông xã và mấy thằng nhóc để rồi từng bước từng bước thế hệ trước ra đi nhường chỗ cho thế hệ sau mà đời này qua đời khác cứ tiếp nối điệp khúc 2 con 1 hột, 2 con 1 hột theo nhịp điệu của bầy kiến sơ tán bao gạo, cho đến bao giờ hết bao này rồi bao khác thì nản lắm.

Tôi gợi ý các vị một chuyện thôi, khéo tay hay vựng về gì đi nữa các vị thử vẽ cho tôi 2 cái trứng gà. Trứng thứ nhất nằm cạnh con gà con và trứng thứ 2 nằm cạnh con gà mái. Khi nhìn cái trứng nằm cạnh con gà con thì các vị nghĩ tới cái gì? Khi nhìn cái trứng nằm kế con gà mái thì các vị nghĩ tới cái gì? Nhận thức, cảm nghĩ và liên tưởng của các vị khi nhìn 2 cái trứng này có khác nhau hay không? Khi nhìn cái trứng nằm kế con gà con thì mình rất dễ nghĩ đến chuyện con gà con từ cái trứng này nó đi ra. Nhưng khi nhìn cái trứng kế bên con gà mái thì mình rất dễ nghĩ đến chuyện là con gà mái mới vừa cho ra cái trứng này, có đúng vậy không? Cũng là 2 cái trứng, mà chỉ cần nó nằm kế con gà mái là mình nghĩ về một chuyện

khác, mà nằm kế bên con gà con là mình nghĩ chuyện khác. Tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói về đời sống tâm linh của chúng ta. Cũng hình ảnh đó nhưng trong một tâm cảnh, một bối cảnh, một môi trường khác nhau cộng với khả năng nền tảng nhận thức của con người thì trước cùng một cảnh như vậy, chúng ta sẽ cho ra những nhận xét không giống nhau. Tại sao có người thấy lời Phật là quan trọng? Có người thấy lời Phật cũng hay như bao nhiêu tư tưởng danh nhân thế giới, biết được thì tốt không biết thì cũng không chết chẳng tây nào. Nhưng có người khi biết Phật Pháp rồi thì họ sẵn sàng buông hết để dốc sức dốc lòng để nghiên cứu tìm hiểu rồi hành trì. Tại sao vậy? Là vì nền tảng nhận thức của mình cộng với bối cảnh sinh trưởng của mình. 1:22:00

Tôi đã nói rất nhiều lần, mọi sự trong đời sống của chúng sinh khởi đi từ 3 thứ, đó là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Nhìn một tòa lâu đài, một tòa nhà, một kiến trúc thì mỗi người có một suy nghĩ khác nhau. Nhìn một đám tang thì mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, có người nhìn thấy đám tang thì họ thấy chán đời, có người nghĩ tới thuốc men, có người nghĩ tới bác sĩ hay bảo hiểm, có người nghĩ tới nghĩ đến bệnh hoạn bệnh tật, tùy người. Nhìn đám tang hay xác người chúng ta nghĩ khác nhau lắm. Thí dụ anh Tèo bị xe đụng bên Việt Nam mà anh Tý bên Cali vừa nghe tin thì bị lên máu và heart attack rồi chết. Tèo bị xe đụng chưa biết sống chết ra sao mà Tý hay tin thì chết vì Tèo có mượn của Tý một số tiền quá lớn nên khi nghe Tèo bị tai nạn không biết sống chết ra sao thì chuyện đầu tiên Tý chỉ nghĩ đến tiền của nó thôi, thế là bị truy tìm mà chết. Trong khi đó những người thân của Tèo, khi tin nghe em, cháu mình bị tai nạn thì họ lại nghĩ khác, họ cũng có thể bị heart attack mà chết, nhưng cái chết của họ không phải vì nghĩ đến tiền mà là nghĩ đến tình thân, họ nghĩ tới những chương trình những dự tính mà hai bên đã tính toán với nhau mà sao con bỏ đi bỏ cô bỏ chị đi sớm vậy con, người ta khóc chết lên chết xuống. Cho nên, cũng cái chết mà ai khi hay tin buồn thì mỗi người có một nhận xét khác nhau cũng như trường hợp 2 cái trứng ở trên. Là vì cái nền tảng tâm thức cộng với bối cảnh môi trường trước mắt, chính những cái đó

mới dẫn tới chuyện chúng ta có những nhận thức khác nhau trong cùng một cảnh.

Tôi muốn nói đi, nói lại rằng: Chúng ta là những con cá nằm sâu trong đáy hồ, để lên được mặt nước chúng ta phải qua 8 lớp rong và bèo. Khi Phật ra đời, Ngài chỉ lấy cây vạc ra cho ánh nắng rọi xuống dưới một chút. Con cá nào may mắn nằm ngay chỗ mà ngài vạc ra thì nó còn thấy ánh sáng, còn không thì 8 lớp rong và bèo như vậy thì làm sao mà nó thấy được ánh nắng mặt trời! Chúng ta là những loài sinh vật yếm quang, yếm khí, sống ở chỗ không có ánh sáng, không có oxy thì chúng ta cứ thấy đó là toàn bộ vũ trụ. Chúng ta không có ngờ rằng bên ngoài cái hốc đá mà mình đang dẫu mình ẩn thân đó còn có bao nhiêu là trăng sao, hoa lá, trời cao, đất rộng mà mình không có biết. Hôm nay mình có một cái bằng cấp, có một mái nhà, có một mái ấm gia đình, có chút ít quan hệ xã hội, có chút ít tiền trong nhà băng, mình thấy đó là tất cả nhưng mà mình không có ngờ rằng mình vẫn đang tiếp tục là một ấu trùng yếm khí trong một hốc tối nào đó của vũ trụ. Mình không biết và không tin chuyện đó. Vì lòng đại bi mà tôi nói thật như vậy, các vị tin hay không thì tùy nhưng đó là sự thật. 1:26:13

Tôi nhìn thấy cách người ta đến với đạo tôi thấy chưa thấm. Giảng trong room này tôi nghĩ biết đâu ở đâu đó, châu lục nào đó, nam bán cầu, bắc bán cầu nào đó có người họ nghe được thì họ có được an lạc. Chứ còn đi giảng live tôi rầu lắm, thấy họ ghi ghi chép chép nhưng sau vài lần tiếp xúc tôi thấy họ không thật sự cảm lời Phật như tôi mong đợi. Dù mình có tu hành tà tà để người đi nữa, chuyện đầu tiên phải trang bị một vốn liếng nhận thức cho tới nơi, bước hai là ngay bây giờ lập tức thu xếp để trong thời gian ngắn nhất như có thể quay về với đời sống nội tâm của một hành giả. Tôi biết 90% người trong room chịu không nổi, nhưng là sự thật. Quý vị cứ viện cớ hoài, tại chồng còn, vợ còn, con còn. Ok, tôi xin chia buồn với quý vị, nhưng tôi cũng phải nói bây giờ là cơ hội duy nhất Phật Pháp còn, Tam bảo còn, tôi không bắt các vị phải cạo đầu xuất gia, nhưng ngay bây giờ nên dành thời giờ học giáo lý và sống chánh niệm. Đó

là nội dung tôi muốn nhắc. Nội dung cũ nhưng trên một chuyện khác: Hãy tự xây dựng một nền tảng nhận thức. 1:27:50

Chúng sanh trong đời được chia làm 3 nhóm:

1/ Chìm sâu trong bất thiện, hoàn toàn không biết phân biệt phải quấy, tốt xấu, nên không nên, hại mình hại người, lợi mình lợi người, chỉ biết sống như mình thích.

2/ Biết sợ tội, thích phước, biết làm lành lánh dữ, biết cầu công đức để được sung sướng hưởng thụ các cảnh giới nhân thiên được tiếp tục tồn tại trong một hình thức hiện hữu ok, ngon lành nào đó.

3/ Thấy rằng ác cỡ nào cũng Vô thường, khổ cỡ nào cũng Vô thường, thiện cỡ nào cũng Vô thường, sướng cỡ nào cũng Vô thường. Nói chung nhân thiện quả thiện, nhân ác quả ác đều là hình sương bóng khói. Họ vẫn tiếp tục làm lành lánh dữ để không còn tiếp tục thiện ác buồn vui nữa. 1:29:20

Tùy thuộc vào việc ta thuộc về nhóm nào thì cái nền tảng nhận thức của ta cũng sẽ được xếp theo nhóm đó. Khi có 3 nhóm chúng sinh như vậy thì cũng có 3 nền tảng nhận thức:

1/ Hồi xưa không biết đạo thì mình chỉ làm cái gì mình thích.

2/ Bây giờ biết đạo mình chỉ làm cái gì thiện (để cầu được đẹp, sướng, giỏi, giàu).

3/ Để không tiếp tục quẩn quanh nữa.

Nhớ, hể còn có mặt trong 3 cõi 6 đường, 4 cõi đọa và các cõi nhân thiên thì cơ hội quay xuống chỗ thấp nhất là vô cùng lớn. Hể còn có mặt trên đời này dù là ông hoàng bà chúa, công hầu khanh tướng gì đi nữa thì chỉ cần có mặt trên đời này, trong cái thân phận một phạm phu thì cơ hội sa đọa là cực lớn.

Trong kinh nói một người mà họ có được nhận thức rất ráo về Nhân Quả và Tam Tướng ở mức độ đủ xài thì được gọi là Tu đà hoàn, còn rất ráo là A la hán. Đủ xài đây là đủ để hiểu được 4 Đế là gì? Hiểu được 4 sự thật như sau:

1/ Mọi thứ ở đời là Khổ.

2/ Thích cái gì cũng là thích trong Khổ.

3/ Muốn hết Khổ đừng thích trong Khổ nữa.

4/ Sống bằng 3 nhận thức này chính là con đường thoát Khổ.

Khi hiểu được 4 Đế như vậy thì họ thấy ngay rằng Thân Tâm này là đồ ráp mà cũng là đồ rác. Do các Duyên thiện ác mà cấu tạo nên Thân Tâm này, đủ Duyên thì tiếp tục tồn tại nhưng có điều là nó liên tục biến đổi. Khi Duyên hết thì nó sẽ biến mất để tiếp tục tồn tại trong một hình thể khác, một hình hài hiện hữu khác. Người có được nhận thức đó thì không còn khả năng sinh tử quá 7 lần.

Quay lại, một người chưa hiểu được 4 Đế một cách căn bản thì khả năng luân hồi trong các cõi khổ là đương nhiên và dĩ nhiên, là 100%. Còn khi mình đã là người hiểu được 4 Đế một cách căn bản bằng trí tuệ Sơ quả thì khả năng sanh tử bị chặn đứng. Theo mô tả trong kinh, mỗi chúng sinh giống như một chiếc xe đã đi 8 ngàn tỷ cây số rồi, bây giờ chiếc xe đã hết xăng, máy đã hư và người tài xế cũng đã chết thì chiếc xe bây giờ cái trớn của nó chỉ còn lăn thêm 7 cm nữa thôi. Vị Tu đà hoàn giống như chiếc xe đó, bánh xe chỉ còn xê dịch thêm 7 cm nữa thôi. Tức là tối đa là 7 kiếp sống nữa thì hết. Tại sao tôi hạ xuống còn 7 cm? Bởi vì trong vòng luân hồi biết là bao nhiêu kiếp, 7 kiếp không là nghĩa lý gì hết. Thậm chí 8 ngàn tỷ cây số là mẫu số, còn 7 cm là tử số thì cái phân số này vẫn lớn hơn 7 kiếp trong vòng luân hồi, vì 8 ngàn tỷ cây số là con số hữu hạn, 7 cm đương nhiên cũng là một đơn vị hữu hạn, trong khi đó vòng luân hồi là vô hạn, vô thủy. Hạt cát trong sa mạc vẫn lớn hơn là những gì chúng ta biết mà so với những điều chúng ta không biết. Cái điều chúng ta biết là hữu hạn nhưng cái điều ta không biết là vô hạn. Trong khi hạt cát là hữu hạn và sa mạc cũng là hữu hạn.

Cho nên một người không hiểu được 4 Đế, không hiểu được sự thật đầu tiên là mọi thứ là Khổ thì họ không bị sợ. Người không sợ sanh tử thì đi vào chùa học đạo ngồi thiền nhiều lắm cũng chỉ là gieo duyên, chứ khó có được thành tựu nào về kiến thức hay về hành trì

bởi vì còn tà tà. Họ phải thấy sợ thật sự, phải thấy có khả năng chiều nay họ chết, ngày mai họ chết, tuần sau họ chết, tháng sau họ chết, năm tới họ chết, họ phải có khả năng sống rất ráo trong sự thao thức như vậy đó thì họ học mới tới nơi, họ hành mới tới chốn được. Ngày nào các vị chưa chịu thấy rằng mình là một con giun yếm khí, một con cá sống dưới 8 tầng rong bèo mà mình vẫn còn thấy mình có một thế giới bao la để mà tung tăng thì tôi xin chia buồn cùng quý vị. Khả năng thoát ra được là khó. 1:35:30

Như có nhiều lần mùa thu trên núi rất là đẹp, đi một mình trên đường núi tôi thấy có mấy con ốc sên, có một chút chạnh lòng tôi suy nghĩ: Đẹp như thế này, nơi đây là 1 trong 4 chỗ đẹp nhất trên thế giới để quan sát 4 mùa trong năm. Nhưng mấy con ốc sên đó nó hoàn toàn không có biết gì hết, nó chỉ làm lũi cằn mẫn bò đi trong nỗi niềm vô tri, nó chỉ khác viên sỏi ở chỗ là nó mềm hơn, nó nhớt và ướt hơn thôi. 1:37:30

Để tôi kết thúc bài giảng bằng một câu chuyện. Một buổi sáng còn sương mù dày đặc. Ốc sên mẹ đánh thức ốc sên con và bảo:

- Hãy lập tức rời nhà và bắt đầu một hành trình đường xa. Ốc con ngạc nhiên:

- Đi đâu hả mẹ? Trời còn sớm quá. Ốc mẹ:

- Đi kiếm vợ cho mày.

Ốc con chỉ mới nở và hãy còn nhỏ lắm, nó mới giật mình nói:

- Trời ơi! Con tuổi này mà vợ gì mẹ? Mẹ sên nói:

- Đi chậm như tụi mình thì tới lúc tìm được con nhỏ vừa ý thì con cũng trưởng thành rồi.

Có thể có người nghĩ đó là câu chuyện cười, nhưng đối với tôi nó chính là lời nhắc nhở chung cho tất cả chúng ta hôm nay. Con ốc sên nhỏ quá mà mẹ nó bắt nó phải rời nhà từ lúc trời còn mờ sương để tranh thủ đi cho nhiều, đi cho xa, để đi kiếm vợ cho một đứa bé chỉ vì nó đi chậm lắm.

Chúng ta cũng vậy, nếu chúng ta là đại căn đại trí thì không nói nhưng với cái sức bò của chúng ta, sức xê dịch di chuyển của chúng ta trong Phật Pháp này thì ngay từ bây giờ ngay lúc trời còn sương chúng ta phải có lòng bò đi học đạo, ghi chép, suy tư, tham vấn, hành trì và rút kinh nghiệm sâu sắc. Đặc biệt là học biết bao giờ cho đủ nhưng ngay bây giờ đã là lúc để chúng ta sống chánh niệm. Khi sống chánh niệm mình sẽ dễ dàng và nhanh chóng nhận ra mình thiếu cái gì. Mình cần chỉnh sửa, khắc phục, thêm bớt, bổ sung cái gì ngay từ bây giờ. Right now, right here.

Ok, chúc các vị một ngày vui.